

ΣΤΙΣ 4 ΚΥΡΙΕΣ
ΚΑΙ ΑΙ 4 ΘΑ ΕΥΡΟΥΝ ΣΤΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΜΑΣ ΤΟ ΥΦΑΣΜΑ
ΠΟΥ ΓΥΡΕΥΟΥΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

ΕΡΜΟΥ 506 ΤΗΛ. 31-122

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Πίναξ του Βαττώ)

ΤΣΕΧΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΦΟΙ

ΤΟΥ ΓΙΑΝ ΝΕΡΟΥΝΤΑ

ΔΕΝ ΞΕΡΩ αν θα μπορέση κι' εφέτος η δεσποινίς Μαρί, την 'Ημέρα των Νεκρών, να επισκεφθῇ τὸ νεκροταφείον τοῦ Ροσέρ. Τώρα δυσκολεύεται πια πολὺ νὰ πηγαίῃ ἐκεῖ. Θάλεγε κανεὶς, ὅτι τὰ πόδια της ἀρνούνται νὰ τὴν ὑπηρετήσουν. Καὶ ὅμως τόσα χρόνια τώρα δὲν ἔλειψε οὔτε μιὰ φορά, αὐτὴ τὴ μέρα. Στις ἡμέρας ἡ ὥρα πάντα, ἔφτανε μὲ ἀμάξι, στὸ νεκροταφεῖο. Πρὸς τὴν εἰσοδὸν του, κατέβαινε κι' ὁ ἀμαξηλάτης τῆς. Ἐκεῖ δύο νεκρικά στεφάνια τυλιγμένα σὲ ἄσπρο χαρτί. Ἐκεῖ δύο κοριτσάκι πέντε χρόνων τὴν ἀκολουθοῦσε τυλιγμένο ζεστὰ σὲ ρουχαλάκια του. Καὶ προχωροῦσαν ἀνάμεσα στοὺς τάφους.

Τὴν τελευταία φορά πού εἶδα τὴ δεσποινίδα Μαρί στὸ νεκροταφεῖο, εἶδα πάλι καὶ τὸ κοριτσάκι μαζί της. Ὅπως καὶ τὴν περασμένη χρονιά, ἦταν πέντε χρόνων. Naί, αὐτὴ ἡ μικρούλα εἶνε πάντα πέντε χρόνων, γιατί τῶσων χρόνων τὴν διαλέγει πάντα ἡ δεσποινίς Μαρί ἀνάμεσα στις γειτονισσὲς της.

Ἡ μικρούλα προχωροῦσε δευλά. Ἡ δεσποινίς Μαρί τὴν ἀκολουθοῦσε, τῆς ἔδινε κουράγιο, μὰ δὲν τῆς ἔλεγε πού ἔπρεπε νὰ πᾶνε. Τὸ παιδί διάταζε, πηγαίνοντο πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, ὡς ὅτου τέλος ἡ δεσποινίς τῆς εἶπε: «Στάσου, παιδί μου!» καὶ, παίρνοντάς τὴν ἀπ' τὸ χέρι,

ἄρχισε νὰ τὴν ὁδηγῇ ἀνάμεσα στοὺς τάφους. Σὲ κάποια στιγμή, στάθηκε μπροστὰ σ' ἕνα τάφο μὲ σιδερένιο σταυρὸ. Ἐβγαλε ἀπ' αὐτὸν τὸ στεφάνι τῆς περασμένης χρονιάς πού ἦ ἔβραχι κι' ὁ ἀνεμὸς τὸ εἶχαν ρημάξει, καὶ κρέμασε στὴ θέσι του ἕνα καινούργιο. Ἐπειτα ἀκούμπησε τὰ χέρια της ἀπάνω στὰ χέρια τοῦ σταυροῦ κι' ἄρχισε μιὰ προσευχὴ ὁρμηθῆ, — γιατί δυσκολεύονταν νὰ γονατίσῃ. Τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια της κύτταζαν στὸ κενό, σὰ νὰ ζητοῦσαν κάτι μακριὰ. Ἐπειτα τὰ μάτια βόλῳσαν, τὸ στόμα πού προσευχόταν σφίχτηκε καὶ ἄρχισε νὰ τρέμῃ, ἐνῶ ἀφθονὰ δάκρυα κυλοῦσαν στὰ μάγουλά της.

Ἡ μικρούλα, ἐξαγνιασμένη, τὴν κυττοῦσε, μὰ ἡ δεσποινίς Μαρί δὲν ἔβλεπε καὶ δὲν ἀκούγε πια τίποτε. Ἐβγαλε πινυμένους στεναγμούς καὶ γυρῶ, ἀλλοῦ τὸ κεφάλι της σὰ νὰ εἶχε ἀνακαλύψει κάτι πού μεγάλωνε ἀκόμα περισσότερο τὸν πόνο της.

Τέλος, χαμογελοῦσε θλιθερά στὴ μικρούλα καὶ τῆς ἔλεγε μὲ φωνὴ πού τὰ δάκρυα τὴν ἔκαναν λίγο βραχνή: — Πήγαινε, πήγαινε πάλι ὅπου θέλεις, σ' ἀκολουθῶ.

Τότε ἄρχισε πάλι ὁ ἀλλόκοτος περιπάτος τοῦ ἀνάμεσα στοὺς τάφους καὶ ἡ μικρούλα, πάντα ἀησυχῇ, διάταζε διὰ ἀρκῶς ποῖο δρόμο ν' ἀκολουθῇ. Κι' ἔξαφνα πάλι, σὲ κά-

ποια στιγμή, η δεσποινίς Μαρί της έλεγε: «Περίμενε!» και πλησίαζε σ' έναν άλλο τάφο. Έκανε κ' εκεί δι,τι είχε κάνει και στον πρώτο, κ' έμενε τις ίδιες ακριβώς στιγμές, ούτε μία περισσότερη. Τύλιγε το παλλό στεφάνι μέσα σ' ένα χαρτί, (όπου θρισκόταν κιόλας αυτό που είχε θγάλει από τον προηγούμενο τάφο), κρεμούσε στη θέση του το καινούργιο, έκλαιγε κ' εδώ, κ' έπειτα, παίρνοντας τη μικρή της συντρόφισσα απ' το χέρι, τη ρωτούσε:

— Κρυώνεις, μικρή μου;
Και ξαναγύριζαν μαζί, στο άμαξι. Η μικρούλα και οι μαρμαμένοι στέφανοι περνούσαν πρώτα σ' αυτό, κ' έπειτα ανέβαινε η δεσποινίς Μαρί, όχι χωρίς κάποια δυσκολία. Οι ρόδες έτριζαν, το άλογο δεχόταν δυο-τρεις καμτσικές και επί τέλους αποφάσιζε να ξεκινήσει. «Αν ήμουν κανένας απλοϊκός συγγραφέας, δεν θα παράλειπα να γράψω εδώ: «Και τώρα θα με ρωτήσετε ποιοί είναι αυτοί οι τάφοι;» Μα ξέρω πολύ καλά ότι ο αναγνώστης δεν κάνει ποτέ έρωτή-σεις στο συγγραφέα, γιατί ο τελευταίος πρέπει να τις προβλέπει μόνος του.

Λοιπόν, στην περίπτωση αυτή, η απάντησις δεν θα ήταν και τόσο εύκολη, γιατί η δεσποινίς Μαρί δεν είχε καθόλου φλύαρη. Ωστόσο έχει μια φίλη, την κ. Λουίζα Νοκάρ, με την οποία συνδέεται από τον καιρό που ήσαν κοριτσάκια. Όσα λοιπόν θα διηγηθώ παρακάτω τά έμαθα απ' την κ. Νοκάρ.

Η δεσποινίς Μαρί είχε μείνει όρφανή από πολύ μικρή. Οι γονείς της τις είχαν αφήσει σημαντική περιουσία και ένα άμορφο σπίτι. Δεν ήταν άσχημη, αυτό φαινόταν ακόμα και τώρα. Ψηλή όσο λίγες γυναίκες, είχε όμορφα γαλάζια μάτια και φυσιογνωμία ευχάριστη με κανονικά χαρακτηριστικά. Μα από μικρή ήταν πάντα παχειά, πράγμα που της έδινε ένα κωμικό τόνο στην εμφάνισή της κ' είχε γίνει άφορμή να τη φωνάζουν «χοντρομαρία». Μα αυτό δεν ήταν, βέβαια, λόγος να μείνη γεροντοκόρη.

Μόνη της δεν θέλησε να παντρευτεί...μου έλεγε η κ. Νοκάρ καθώς μου διηγόταν αυτή την ιστορία. Της παρουσιάστηκαν δυο πρώτης τάξεως γαμπροί. «Ω! αν ήθελε...» Έγώ όμως, που κάθομαι από χρόνια στην ίδια συνοικία, ξέρω ότι οι δυο αυτοί γαμπροί δεν άξιζαν ούτε μια πεντάρα. Πρόκειται για τον έμπορο Ζυμπούλκα και για το χαρακτήρη Ρέχνερ.

Ο Ρέχνερ δεν άρχισε ποτέ να δουλεύει πριν απ' την Τετάρτη και το Σάββατο το πρωί είχε κιόλας θαρεθί. Θα μπορούσε να κερδίσει πολλά επιδέξιος καθώς ήταν στην τέχνη του, μα δεν του άρεσε η δουλειά. «Όσο για τον έμπορο Ζυμπούλκα, όταν ήθελε να τον βρή κανείς, έπρεπε να πάη στην ταβέρνα όπου έπινε, κ' όχι στο μαγαζί του.

Ήσαν κ' οι δυο πάντα μαζί κ' αν, κατά τύχη, η σπύθα ενός καλού αίσθηματος έλαμπε στον ένα, ο άλλος ήταν εκεί για να τη σβύση. Κατά τ' άλλα πρέπει να παραδεχτή κανείς ότι δεν υπήρχαν σύντροφοι πιο παράδοξοι και πιο κωμικοί απ' αυτούς τους δυο, προπάντων όταν καθόντουσαν μπροστά σε μια κανάτα μπύρα. Ο Ρέχνερ, κοντός, ευρισμένος, είχε πρόσωπο μυτερό με γωνίες, στο οποίο το γέλιο ήταν εγκατεστημένο μόνιμα όπως ο ήλιος που λάμπει όλη την ημέρα πάνω απ' τους κάμπους. Στο ψηλό μέτωπό του, που το πλαιοίαναν πυκνά ικαστανά μαλλιά, δεν έβλεπε κανείς ούτε μια ρυτίδα και στα χλωμά και λεπτά

χείλη του ήταν απότυπωμένο ένα αίσιο χαμόγελο. Ήταν αδύνατος και φορούσε ένα κοστούμι κτρινωπό που τα πήγαινε περίφημα. Δεν έκανε άλλο παρά να άστεινεται να σκαρώνει φάρσες, κ' οι όμοι του άνεδοκατέβαιναν όπως κ' απ' τα γέλια.

Ο Ζυμπούλκα, ο σύντροφός του, φορούσε πάντα ρούχα μαύρα, που του έδιναν ύψος φρονιμού ανθρώπου. Ήταν κι' αυτός αδύνατος σαν τον Ρέχνερ, μα λίγο πιο ψηλός. Το μικρό του κρανίο άρχιζε από ένα μέτωπο χαμηλό και πετράγωνο, του οποίου το κάτω μέρος προεξείχε, πάνω απ' ένα ζευγάρι μάτια που σπιθοβολούσαν. Είχε θύλαρα πυκνά και μαύρα, σαν τα μαλλιά του, μουστάκι μαύρο για λιστερό, στόμα καλοφτιαγμένο κ' έδειχνε, κάθε φορά που γελούσε, δόντια λευκά σαν το γάλα. Η φυσιογνωμία του Ζυμπούλκα φανέρωνε συγχρόνως καλωσύνη κ' ανδρεία.

Οι δυο φίλοι είχαν την ίδια ηλικία με τη δεσποινίδα Μαρί, μαζί με την οποία πήγαιναν, όταν ήσαν παιδιά, στο ένορικό σχολείο του Αγίου Νικολάου. Μα, από εκείνο τον καιρό, δεν είχαν ενδιαφερθεί πια γι' αυτή, ούτε έμεινε γι' αυτούς. Όταν συναντιώντουσαν καμιά φορά στον δρόμο, ένας τυπικός χαιρετισμός ήταν η μόνη ένδειξη της γνωριμίας τους.

Μα, ξάφνα, μια μέρα, η δεσποινίς Μαρί έλαβε μια επιστολή θαυμάσια καλλιγραφημένη. Αφού την διάβασε τα χέρια της άρχισαν να τρέμουν απ' τη συγκίνηση και παρατήσαν το χαρτί. Να τί έγραφε:

«Ωραία δεσποινίς,
Θα έκπληγτε πολύ, όταν θα ήγτε πως σας γράφω εγώ, εγώ να είμαι ένας άλλος. Δεν θα είχα ποτέ την τόλμη να σας πληρώσω και να μιλήσω, μα μπορώ να σας γράψω — και σας γράφω για να σας πληροφορήσω, ότι σας αγαπώ.

Ναι, σας αγαπώ πριν από καιρό. Βυθομέτρησα την καρδιά μου, κι αισθάνομαι ότι αν μου είναι γραφτό να γνωρίσω την ευτυχία, κοντά σας θα τη γνωρίσω.

Σας απευθύω μια παράκληση. Μην αφήσετε να παρήσ αυτή η καίρια. Περιμένω την απάντησή σας σε τέσσερες εβδομάδες, ούτε καλύτερα, ούτε άργότερα.

Αυτός που αναστενάζει με πάθος για σας,
ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΖΥΜΠΟΥΛΚΑ

Η δεσποινίς Μαρί νόμιζε πως έβλεπε τα πάντα να σπινφογυρίζουν γύρω της. Ήταν τριάντα χρόνων πια και να που είχε λάβει την πρώτη έρωτική εξομολόγησι, μια εξομολόγησι θερμή όσο κι' ανέλπιστα. Κανένας ποτέ ως τότε δεν της είχε μιλήσει για έρωτα, ποτέ δεν είχε αίσθησε έρωτα για όποιονδήποτε.

Δεν μπορούσε να κρατήσει στην καρδιά της ένα τέτοιο μυστικό. Πήγε και είδε τη φίλη της κ. Νοκάρ και, χωρίς να της πει λέξη, της έδωσε την επιστολή:

— Σκέψου, σκέψου, της είπε η κ. Νοκάρ, της οποίας τα χαρακτηριστικά φανέρωναν έκπληξη και στενοχωρία, τι λογαριάζεις να κάνης;

— Ούτε κ' εγώ δεν ξέρω Λουίζα.

— Ξέρεις, ο Ζυμπούλκα είν' όρατος άντρας... Έχει μια μαύρα σαν το κάρβουνο, μαλλιά και μουστάκια, το ίδιο... Και τί δόντια! Θάλεγε κανείς πως είχε κομμάτια ζάχαρι... Δεν είναι κακός, καθόλου κακός...

Και η κ. Νοκάρ ώρμησε προς την φίλη της, που δεν έλεγε λέξη, και την έσφιξε στην αγκαλιά της. Η δεσποινίς

Μαρί είχε γίνει κόκκινη σαν παπαρούνα.

Ακριβώς, μια εβδομάδα κατόπιν, γυρίζοντας απ' την εκκλησία, βρήκε στο σπίτι της μια δεύτερη επιστολή, η οποία έγραφε τα εξής:

«Αξιότιμος δεσποινίς,

Μην όργισθε εναντίον μου που λαβαίνω την τόλμη να σας γράψω. Σκεπτό να παντρευθώ και θέλω να εμπιστευθώ την φροντίδα του σπιτιού μου σε μια γυναίκα φρόνιμη και λογική, που να μην είναι καθόλου κομική, γιατί η άσχαλίες μου δεν μου επιτρέπουν να τρέχω σε μάταιες διασκεδάσεις. Έξέτασα λοιπόν προσεκτικά την κατάστασι και κατέβη στο συμπέρασμα, ότι μόνο σεις θα είσθε η πιο άφωτισμένη αίσθησι για μένα και η πιο τελεία οικόδεσποινα. Παρ' όσα κι' αν λέτε, είμαι ένας καλός άνθρωπος και θα συνεννοηθώ με θαυμάσια. Έχω ένα επάγγελμα και ξέρω καλά τη δουλειά μου. Έτσι, με τη βοήθεια κα' θεού, δεν θα στερηθώ με τίποτε. Είμαι τριανταενός ετών, με ξέρετε και σας ξέρω. Το σπίτι μου δεν μπορεί να μείνη περισσότερο χωρίς οικογάρ και δεν μπορώ ν' αναβάλω πια τον γάμο μου. Θα έχετε λοιπόν την καλωσύνη να μου απαντήσετε μέσα σε δεκαπέντε μέρες για να πάρω την απόφασί μου.

Δεν είμαι άνθρωπος πνευματώδης και δεν ξέρω να λέω όρατα λόγια, μα θα είμαι για σας ένας σύντροφος ευχάριστος και τέτοιος θα μείνω ως το τέλος.

Όπως ύμνέτερος,
ΖΑΝ ΡΕΧΝΕΡ, χαρακτήρη

— Γράφει σαν άνθρωπος τίμιος, παρατήρησε η κ. Νοκάρ το ίδιο απόγευμα, όταν η δεσποινίς Μαρί της έδειξε την επιστολή. Λοιπόν, σκέψου, μικρή μου, είσαι ελεύθερη να διαλέγης... Τί θα κάνης;

— Τι να κάνω; ρώτησε κ' η δεσποινίς Μαρί σαν να ανειρούταν.

— Ποιόν προτιμάς απ' τους δυο; Έλα, μίλα... Ποιόν αγαπάς πιο πολύ;

— Τον Γουλιέλμο! Αναστενάξε η δις Μαρί, η οποία έγινε κατακόκκινη.

Ο Ζυμπούλκα είχε γίνει κιόλας Γουλιέλμος. Ο Ρέχνερ είχε καταδικαστή! Αποφάσισαν να γράψη η κ. Νοκάρ, σαν έμπειρη που ήταν, την καταφατική απάντησι στον Ζυμπούλκα και την αρνητική στον Ρέχνερ, και να τις αντιγράψει η Μαρί κατόπιν.

Μα, δεν είχαν περάσει ούτε δυο μέρες κ' η δεσποινίς Μαρί ξαναγύρισε στης φίλης της, με μια επιστολή στο χέρι. Το πρόσωπό της άχτινοβολούσε από χαρά. Η επιστολή αυτή έγραφε τα εξής:

«Αξιότιμος δεσποινίς,
«Μακάριο!» όλα τα σχέδιά μου ανατρέπονται... Δεν γίνεται τίποτα... Αν ήξερα πριν σας γράψω, ότι ο αγαπητός μου φίλος Ζυμπούλκα είχε ζητήσει το χέρι σας, δεν θα έκανα το διάστημα μου. Μα δεν μου είχε τίποτε και άγνοουσα τά πάντα.

Προς χάριν λοιπόν του φίλου μου, άποσύρω την υποψηφιότητά μου. Μα σας παρακαλώ, μη με ελρνευθήτε, θα ήταν κακό. Ίσως να βρω την ευτυχία αλλού. Σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε και διατελώ πάντοτε άφοσιωμένος σας υπηρέτης.

ΖΑΝ ΡΕΧΝΕΡ, χαρακτήρη

— Να που θγήκες απ' τη δυσκολία της έκλογής, παρατήρησε η κ. Νοκάρ.

— Ναι, δόξα τω Θεώ!

Την άλλη μέρα, όταν η κ. Νοκάρ πήγε να επισκεφθή τη φίλη της τη θρήκε έαπλωμένη σε ένα καναπέ, χλωμή, με μάτια κατακόκκινα.

Η κ. Νοκάρ είχε ένα τρομερό προαίσθημα. Η ακόλουθη επιστολή δείχνει ότι δεν γελιόταν καθόλου.

«Αξιότιμος δεσποινίς,

Ήταν γραφτό να μη γνωρίσω την ευτυχία! Το όνειρο διαλύθηκε. Σήγγω το κεφάλι μέσα στα χέρια μου και νοιώθω έναν Οίγγο επί-όλυνου. Μα όχι... Πρέπει κι' εγώ να φανώ αντάξιος του φίλου μου Ρέχνερ, ο οποίος είχε την δύναμη να θυσίωση την ευτυχία στη φίλη. Πρέπει κι' εγώ να παρατηθώ από σας, όπως παραιτήθηκε κι' εκείνος. Είπατε, βλέπετε κ' οι δυο από την ίδια πάστα...

Σεις ίσως δεν έχετε πάρει ακόμα καμιά απόφασί, μα τι απόφασί μπορείτε να πάρετε; Δεν θα μπορούσα να αισθανθώ καμιά ευτυχία την στιγμή που θα ήξερα πως ο πιο καλός φίλος μου είναι δυστυχισμένος... και αν ακόμα μου προσέφερατε μόνη σας το κύπελλο της ευτυχίας, δεν θα μπορούσα να το δεχθώ... Παραιτούμαι όλων... Ένα πράγμα μόνο σας ζητώ, να μη με κοροϊδεύετε, όταν με σκεφτόσαστε.

Όπως ύμνέτερος,
ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΖΥΜΠΟΥΛΚΑ

— Είναι καθαρή τρέλλα! φώναξε η κ. Νοκάρ ερεπώντας σε δυνατό γέλιο. Μα η δεσποινίς Μαρί της έριξε ένα έρωτηματικό βλέμμα άγωνίας. Η κ. Νοκάρ σκέφθηκε λίγο και έπειτα είπε:

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ, Χασιά. — Για να άπαντήσω σ' όλες σας τις έρωτήσεις, δεν θα με έφθανε η στήλη αυτή, άγαπητέ αναγνώστη, γι' αυτό θα περιορισθώ στις κυριώτερες. Για τα μαλλιά σας ακολουθήστε τις συμβουλές που έδωσα σε προηγούμενο τεύχος στην Αναγνώστριαν Ε. Μ. Για τα μάτια σας σας συνιστώ ν' αποταθίτε σ' ένα οφθαλμίατρο. Για το δέρμα σας άποφεύγετε να πλένεσθε με σαπούνι. Χρησιμοποιήτε πιστόνερο χλιαρό. Για τα λοιπά άρμόδιος είναι ένας γιατρός παθολόγος, μήπως ύποφέρετε απ' το στομάχι σας;

ΝΑΥΣΙΚΑΝ. — Σας συνιστώ αντί να θάψετε τα μαλλιά σας να χρησιμοποιήσετε την λουσιόν «Jovial», η οποία είναι άβλαβής και θα τα έπαναφέρει στο φυσικό τους χρώμα. Φαντάζομαι πως θα την θρήτε σε όλα τα καλά μωροπαίδια.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Στο σημερινό μας εξώφυλλο φιγουράρει η γοητευτική βεντέττα της όδους Μάρζορι Χίβερ.

— «Αφσέ τους, Μαρί... Θα σκεφθούν καλλίτερα και θα σε ζητήσουν...» Ναι, άγαπημένη μου, είμαι θέβαιη πρό πάντων για τον Ζυμπούλκα που φαίνεται πως σ' αγαπά τρελλά...

Η δεσποινίς Μαρί περίμενε. Οι μήνες περνούσαν. Και πολλές φορές καθώς έκανε τον καθημερινό της περίπατο, συναντούσε στον δρόμο τους δυο φίλους, πάντα άχώριστους.

Στην αρχή, μόλις τους αντίκριζε, χαμήλωνε τα μάτια. Έπειτα ξεθάρρεψε και τους κύτταζε. Έκείνη την χαιρετούσαν με σεβασμό και έρχιχαν κατόπιν τα βλέμματά τους προς τη γή με ύψος μελαγχολικό. Θα έλεγε κανείς πως δεν έμάντευαν την έρώτησι που εξέφραζαν τόσο καθαρά τα μάτια της απλοϊκής δεσποινίδος. Κ' είμαι θέβαιος, ότι εκείνη δεν πρόσεξε ποτέ με ποιόν τρόπο δάγκωναν τα χείλη τους καθώς την κύτταζαν οι δυο αδιόρθωτοι αυτοί φαρ-σέρ.

Είχαν παίξει κ' οι δυο με το αίσθημά της και τώρα γελοούσαν εις θάρος της.

Η δεσποινίς Μαρί περίμενε ένα χρόνο ολόκληρο. Η κ. Νοκάρ χρησιμοποίησε όλον αυτόν τον καιρό ζητώντας πληροφορίες για τους δυο φίλους και τις πληροφορίες αυτές τις άνακοίνωσε στη φίλη της. Τα δυο αυτά υποκείμενα δεν άξιζαν τίποτε, τους άποκαλούσαν «τεμπέληδες» κι' όλοι πρόβλεπαν πως θα έπαιρναν κακό δρόμο.

Η δεσποινίς Μαρί ένοιώθε έναν άπερίγραπτο πόνο, μαθαίνοντάς τα αυτά. Μα, κατά θάθος, δεν τά πίστευε, γιατί τους άγαπούσε τώρα και τους δυο.

Ένας άλλος άτελείωτος χρόνος πέρασε κι' ξάφνα ο Ρέχνερ πέθανε από φυματίωση. Ο πόνος της δεσποινίδος Μαρί ήταν άπέρατος.

— Τώρα, της είπε η κ. Νοκάρ, σίγουρα ο Ζυμπούλκα θάρρη να σε ζητήσει.

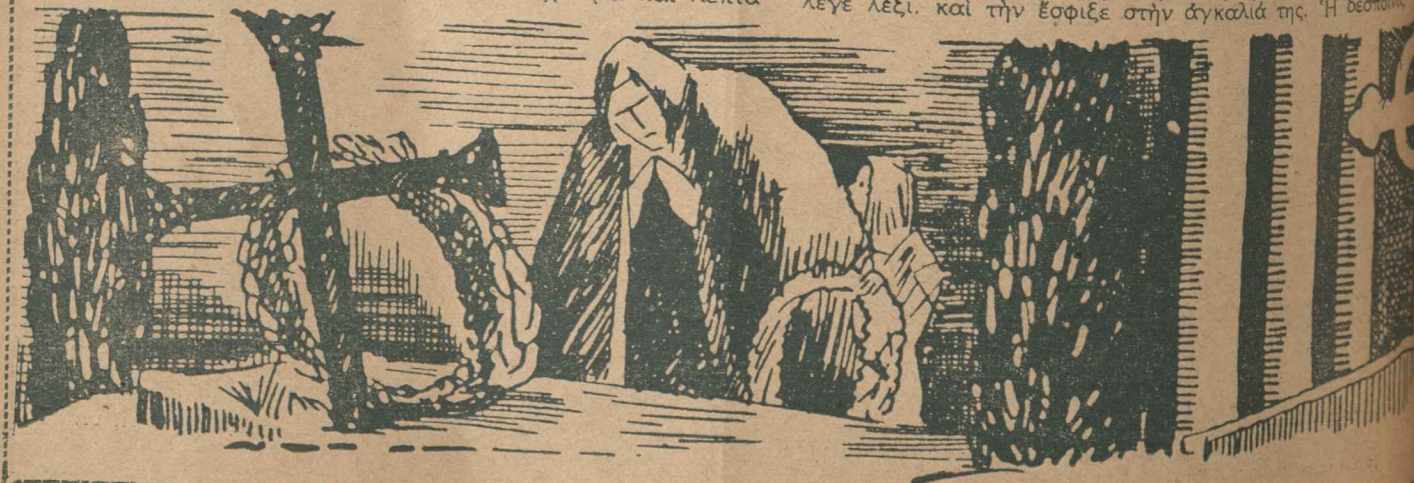
Μα φαίνεται ότι όπως ήσαν άχώριστοι στη ζωή οι δυο φίλοι, είχαν άποφασίσει να μη χωρίσουν και στον θάνατο, γιατί τέσσερες μήνες μετά τον Ρέχνερ πέθανε κι' ο Ζυμπούλκα από πνευμονία...

Ωστόσο, η δεσποινίς Μαρί δεν έπαψε να τους αγαπά. Οι δυο αυτοί τύποι είχαν κάνει την καρδιά της να χτυπήσει, ήσαν η μοναδική άγάπη της ζωής της.

Τώρα έχουν περάσει δεκάξη χρόνια από τότε που πέθαναν. Κι' από τότε κάθε χρόνο, την Ημέρα των Νεκρών, η δεσποινίς Μαρί πηγαίνει κι' επισκέπτεται τους τάφους των. Μα, τίποτε στον κόσμο δεν θα μπορούσε να την κάνει να άποφασίσει σε ποιόν απ' τους δυο τάφους θα πάη πρώτα. Γι' αυτό παίρνει μαζί της μια άθωα παιδούλα πέντε χρόνων κι' εκεί, όπου την διευθύνουν τα άβέβαια όψηματα της μικρής, αφήνει τον πρώτο της στέφανο.

Όχι μακριά απ' τους τάφους του Ζυμπούλκα και του Ρέχνερ, η δεσποινίς Μαρί έχει αγοράσει έναν τρίτο τάφο. Η θέσις του βρίσκεται σε ίση σκεδών άπόστασι από τους τάφους των δυο φίλων. Αφήνω τον έρωτο αναγνώστη να μαντέψει για ποιόν προορίζεται ο τάφος αυτός.

ΓΙΑΝ ΝΕΡΟΥΝΤΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΕΠΑΝΩ, ΕΞ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ: 1) "Ένας θηλικός Μαθουάλας της Γαλλίας, 'Η κ. Ντέ Σαίν Όπορτιν, ηλικίας σήμερα 120 ετών, 2) 'Η νεαρά Γαλλίς "Αννα Μπανιέ, έχει το έκφραστικότερο πρόσωπο και τα πιο ευχάριστα πόδια της Εύρώπης, 3) 'Ο άποθανόν μεγάλος Δημιουργός της νέας Τουρκίας Κεμάλ Άτατούρκ, με την υβρετημένη κόρη του Ούλκού, 4) Εύτυχισμένα τετράποδα: Τό σκυλάκι και ο γάτος ενός πλουσίου Παριζιάνου, κάνουν τον περίπατό τους επ' αυτοκινήτου!...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΧΑΡΒΕΪ ΑΛΛΕΝ

ANTONIO ANTVERZO

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.
— 'Ο 'Ιτα-
λοισπανός ευπατρι-
δης μαρκήσιος δόν
Λουίς κ' ή νεαρω-
τάτη σύζυγός του
Μαρία πηγαίνουν
νά εγκατασταθούν
στον πύργο του
Μπεζάνς, όπου ή
μαρκήσιος πρόκει-
ται νά υποβληθή
σέ θεραπεία γιά
τό αρθρικό πόδι
πού τόν έχει κατα-
στρέψει σχεδόν ανί-
κανο νά κινηθή.

Ήρ' όλη την φαινομενική γαλήνη πού επικρατεί μεταξύ τού ζεύγους, φαίνεται πώς υπάρχει στη μέση και κάποιος τρίτος, ένας νεαρός άρσενος άγνωστικός, ό οποίος παρακολουθεί κρυφά τό άντρώγυνο στο τοξίδι του τόν πύργο. Τό πρώτο θράδυ της εγκαταστάσεώς τους εκεί, την ώρα πού κατεβαίνει ή Μαρία στην τραπεζαρία γιά τό δείπνο, χλωμιάζει και παραξενιάζεται έξαφνα βλέποντας έναν άνθρωπο πίσω απ' τά τζάμια ενός πα-
ραθύρου, ό οποίος όμως εξαφανίζεται άμέσως. 'Ο άνθρωπος αυτός δέν είναι άλλος από τόν αγαπημένο της λοχαγό Ντένις Μούρ, ό οποίος την έχει παρακολουθήσει στο ταξίδι της και προσπαθεί με κάθε τρόπο νά επικοινωνήσει μαζί της. Τέλος, οι δύο έρασάι συναντώνται και ελθόνται σχεδόν καθημερινώς, γιατί ό δόν Λουίς λείπει τόν περισσότερον καιρό στα λουτρά. Άποφασίζουν μάλιστα ν' άλλαξασαχθούν. Την τελευταία όμως στιγμή, ό μαρκήσιος αντίλαμβάνεται τά σχέδιά τους και γιά νά τά μεταώση, φεύγει έσπευσμένως μαζί με τη Μαρία από τόν πύργο γιά νά πάη στην 'Ιταλία. Μά ό Ντένις τούς προλαβαίνει στον δρόμο, σ' ένα Μοναχικό πανδοχείο κι' εκεί ό σύζυγος κι' ό έραστής συναντιούνται γιά πρώτη φορά κι' άρχίζουν μία θανάσιμη μονομαχία, κατά την όποία ό μαρκήσιος σκοτώνει τόν λοχαγό. Άμέσως κατόπιν ό μαρκήσιος παίρνει την γυναίκα του πού φέρνει στα σπλάχνα της τό παιδί τού σκοτωμένου και φεύγουν γιά την 'Ιταλία. Καθώς διασχίζουν τις Άλπεις, μία ύψιχα κοινοβελής, ή Μαρία αισθάνεται τούς πόνους τού τοκετού. Καταφεύ-
γουν σ' ένα πανδοχείο κι' εκεί ή νέα γυναίκα φέρνει στον κόσμο ένα ά-
γόρακι, μά ή δυστυχισμένη πεθαίνει άμέσως κατόπιν.

'Ο δόν Λουίς εγκαταλείπει τό παιδί στο μοναστήρι τού Θεού Βρέ-
σους κοντά στο Λιθόρνο. Έκει, μεγαλώνει κοντά στις καλόγριες και στον αγαθό πάτερ - Ξαβέριο, ό οποίος τόν μορφώνει και τόν αγαπά σαν παιδί του. Μιά μέρα μία μικρή μαθήτρια τού μοναστηριού, ή μίς Φλοράνς παρασύρει τόν Άντώνιο ως την έπαυλη τού πατέρα της, τού Άγγλου πρεσβέτη.

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

"Όταν ό Άντώνιο έβγαλε τό παπαδίστικο καπέλλο του, οι γονείς της Φλοράνς είδαν μ' έκπληξη από τό παράθυρο τό πιο χαριτωμένο παιδιατικό κεφάλι, τό κεφάλι ενός Έγγλεζόπουλου ήλιοψημένου, πλασιωμένου μ' ολόξανθες μπού-
κλες. Είχε τό μέτωπο πλατύ και μάτια μπλέ γκριζά. Τά μάγουλά του ήσαν ίσως λίγο ισχνά, μά τό πρόσωπό του είχε μία έκφραση γοητευτική. Κάτω απ' τόν ήλιο τού άπο-
γέματος τό πρόσωπό του φαινόταν ν' άχτινοβολάει με μία φρεσκάδα άπερίγραπτη, όπως τά φύλλα ενός νέου φυτού μετά τη βροχή.

'Η κ. Ούντνεϋ πού δέν είχε άποκτήσει ακόμα άγόρι, αι-
σθάνθηκε την καρδιά της νά χτυπή. 'Ο σύζυγός της γέλα-
σε χωρίς νά θέλη.

— Φλοράνς, φώναξε στην κόρη του, φέρε τό παπαδόπου-
λό σου νά πιή τό τσάι μαζί μας.

Και άπευθυνόμενος στη γυναίκα του πρόσθεσε:

— Είναι αδύνατον αυτό τό παιδί νά γεννήθηκε στην 'Ι-
ταλία. Κάτι μου λέει πως είναι συμπατριώτης μας.

'Η σύζυγός του έτοιμαζόταν νά τού άπαντήσει, μά την ίδια στιγμή μπήκε μέσα στην θύλοθήκη ό σενιόρ Τερρίνι, ένας νέος και κομψός 'Ιταλός ζωγράφος, ό οποίος είχε πάει νά τούς επισκεφθή.

'Εν τω μεταξύ ή Φλοράνς είχε πάρει τόν Άντώνιο απ' τό χέρι και τόν ώδήγησε στη θύλοθήκη.

'Ο μικρός όρφανός δέν έέχασε ποτέ αυτό τό δωμάτιο. Τις μακρυές άσπρες κουρτίνες πού κυμάτιζαν κάτω απ' τις ά-
χιλινες τού ήλιου, τις θύλοθήκες πού ήσαν γεμάτες θύβλια, τό γραφείο τού κ. Ούντνεϋ γεμάτο χαρτιά, την κ. Ούντνεϋ κηθισμένη κοντά στο τραπέζι τού τσαγιού, μ' ένα ώραίο φάρμα πολύ γλυκού χρωματισμού, τ' άσημικά, τόν θόρυ-
θο τών σιγανών φωνών και τά ευγενικά χαμόγελα τών προσώπων πού τόν περιτοίχιζαν.

Ποτέ του δέν είχε υποψιαστή την ύπαρξη ενός τέτοιου μέρους.

Στεκόταν έκστατικός και κύτταζε.

Οί Ούντνεϋ μιλούσαν 'Ιταλικά στον ζωγράφο, στον όποιο παρουσίασαν τόν Άντώνιο. "Έπειτα ή κ. Ούντνεϋ έπιασε τό παιδί απ' τά χέρια και κυττάζοντάς το στο μάτια, είπε πώς ήταν ένας άγγελος.

'Ο Άντώνιο κοκκίνισε λίγο.

'Η Φλοράνς ήταν κι' αυτή περήφανη γιά τόν φίλο της, τόν όποιον έβγαλαν νά καθήση σέ μία ώραία πολυθρόνα, τού σερβίρισαν ώραίο τσάι και τού έδωσαν νά φάη ένα ύπεροχο γλύκισμα με φράουλες, πράγματα έντελώς και-
νούργια γι' αυτόν.

Καθώς ό Άντώνιο κύτταζε με θαυμασμό γύρω του, ό Τερρίνι προσήλωσε τά βλέμμάτα τού επάνω του: θά έδινε τό παν γιά νά δώση την έκφραση αυτού τού παιδιού ό Έ-
ναν "Άγιο Γάνη", πού ζωγράφιζε αυτές τις ημέρες. 'Ο καλλιτέχνης αυτός ήταν ειδικός στα κεφάλια τών παιδιών και ζωγράφιζε πρό πάντων παιδιών έμπόρων. Μά τί μον-
τέλλο σούγκριτο ήταν αυτό εκεί! Θά μπορούσε νά τό ζω-
γραφίση διαρκώς.

"Όταν ό Άντώνιο ήπιε τό τσάι του κι' έφαγε τό γλυκό του, ή κ. Ούντνεϋ άρχισε νά τού άπευθώνη έρωτήσεις και τόν έβαλε νά της άνηγήθη την σύντομη ιστορία της γαλή-
νιας του ζωής.

"Έπειτα ό κ. Ούντνεϋ τόν πήρε από τό χέρι και μιλώ-
τας έκαναν μαζί τό γύρο της άπέραντης σάλλας.

"Όλοι εξαφνιάζόντουσαν με τά έπιφωνήματα τού παιδιού μπρός στα πιο συνηθισμένα έπιπλα, μά και σ' όλους έκα-
ναν έντύπωση ή γνώσεις του.

'Ο πρόξενος καθώς μιλούσε μαζί του, τόν κύτταζε απ' τό πλάι και τού έκανε έντόπασι τό άγγλικό ύφος του. "Αν είχε ένα γυιό, θά ήθελε πάλι νά μοιάζη με αυτό τό παιδί.

Συγχρόνως, ή κ. Ούντνεϋ σκεδίαζε νά κρατήσει τόν Άν-
τώνιο την νύχτα στην έπαυλη. Θά ήθελε μάλιστα νά τόν κρατήσει γιά πάντα κοντά της. Κι' ή έπιθυμία της αυτή έ-
κρινε εκείνη τη στιγμή τό μέλλον τού παιδιού.

'Η κ. Ούντνεϋ έκανε δοκιμαστικά και στην τόχη μία πρόταση νά κρατήσουν τόν Άντώνιο. Άμέσως κ' ή Φλο-
ράνς ύποστήριξε θερμά την πρόταση αυτή. Και, πρós με-
γάλη τους έκπληξη κι' ό κ. Ούντνεϋ έμεινε σύμφωνος.

'Επίσης ό ζωγράφος Τερρίνι τούς έπιδόκησε κι' έφτια-
ξε ένα σκίτσο τού Άντώνιο με τό παπαδίστικο καπέλλο στο κεφάλι, ενώ ό κ. Ούντνεϋ έγραψε ένα σημείωμα.

Κατόπιν ό ζωγράφος έφτιαξε ένα θαυμάσιο σκίτσο της Φλοράνς πλάι στον φίλο της κι' άφού τά ύπόγραψε και τά

δου, τὰ ἔδωσε στὴν κ. Οὐννεύ.

Ἡ ἡγουμένη τῆς μονῆς τοῦ Θεοῦ Βρέφους ταράχτηκε ἐξαιρετικά, ὅταν μιά ὥρα μετὰ τὸν ἔσπερινό τὴν εἰδοποίησαν πὼς ὁ Ἀντώνιο εἶχε γίνει ἄφαντος. Ἀφοῦ ἔβαλε τίς μοναχὲς κ' ἔψαξαν χωρὶς ἀποτέλεσμα ὅλο τὸ μοναστήρι, ἔστειλε καὶ φώναξε τὸν πάτερ - Ξαθέριο καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσε τὴν ἐξαφάνισι τοῦ παιδιοῦ. Συμφώνησαν πὼς ἂν ὁ Ἀντώνιο δὲν ξαναγύριζε σὲ λίγο νὰ κάνουν τὴν ἄλλη μέρα ἀναζητήσεις στὰ περὶχωρα γιὰ νὰ τὸν θροῦν.

Μὰ ὁ ἐφημέριος κ' ἡ ἡγουμένη, ἂν συμφώνησαν σ' αὐτό, δὲν ἦσαν καθόλου σύμφωνοι ὡς πρὸς τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ. Ὁ πάτερ - Ξαθέριος ἤθελε νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐκπαίδευσί του στὸ μοναστήρι ὡς ὅτου νάρθῃ ὁ καιρὸς νὰ τὸν στείλουν σὲ σεμινάριο στὴ Ρώμη, ἐνῶ ἡ ἡγουμένη ἤθελε νὰ φροντίσουν νὰ τὸν θάλουν ὡς μαθητευόμενο σὲ κανένα τίμιο ἔμπορο τοῦ Λιθόρου.

Ἡ ἡγουμένη κ' ὁ ἐφημέριος εἶχαν ἀρχίσει νὰ συζητοῦν γιὰ τὸ παιδί, ὅταν ἔφθασε ὁ ὑπὸ τῆς τοῦ κ. Οὐννεύ, φέρνοντας γιὰ τὴν ἡγουμένη ἕνα σημεῖωμα στὸ ὁποῖο ἤθελε ἀπάντησι.

Ἡ ἡγουμένη χλώμιασε καὶ ταράχτηκε. Πὼς ! "Ἦθελαν νὰ τῆς πάρουν τὸν Ἀντώνιο ; Θὰ τῆς τὸν ἐπαιρναν τώρα ποῦ θὰ μπορούσε νὰ δουλέψῃ κ' αὐτὸς γιὰ τὸ μοναστήρι ; «Εὐ α ρ ε σ τ η θ ἦ τ ε — ἐπρόσθετε στὸ σημεῖωμα τοῦ ὁ Ἀγγλος πρόξενος — ν ἄ δ ι α β ι θ ἄ σ ε τ ε τ ἄ σ ἔ θ η μ ο υ σ τ ὶ ο ν π ἄ τ ε ρ - Ξ α θ ἔ ρ ι ο σ τ ὸ χ ὶ λ ο ῦ τ οῦ π ἦ τ ε δ τ ι τ ὸ κ α π ἔ λ λ ο τ οῦ σ η μ ε ἰ ὶ ω σ ε μ ε γ ἄ λ η ἐ π ἰ τ υ χ ῖ α...»

Ἡ ἡγουμένη δὲν κατάλαβε τί σήμαιναν τὰ λόγια αὐτά. Μὰ τὴν σκέψι δτι ὁ Ἀντώνιο εἶχε κρυφτῇ μέσα στὸ ἀμάξι μιάς ἀπὸ τίς πιὸ καλὲς τῆς μαθήτριες τὰ μαλλιά τῆς ἀνωρθώθηκαν στὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ φρίκη.

Ἐνα ἀγόρι μαζὺ μ' ἕνα κορίτσι... Σκάνδαλο...

Ὁ πάτερ - Ξαθέριος δὲν τὴν εἶχε δὴ ποτὲ τόσο ἐξαγριωμένη... Κι' ὁ ἴδιος αἰσθανόταν, χωρὶς νὰ τὸ ὁμολογῇ, λίγο φόβο γιὰ τὴν ἡγουμένη. Ἦταν φανερό πὼς δὲν θὰ κέρδιζε τίποτε ἂν τῆς ἐναντιωνόταν ἐκεῖνη τῇ στιγμή. Ἄν ἤθελε νὰ κἀν τίποτε γιὰ τὸ παιδί, νὰ τὸ ἐμποδίσῃ νὰ γίνῃ χωριάτης ἢ ξυλουργός, ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ γρήγορα, τὸ ἴδιο θράδυ κιόλας.

— Ἐπιτρέψατέ μου, εἶπε, στὴν ἡγουμένη, νὰ πάω τὴν ἀπάντησι μόνος μου στὸν κ. Οὐννεύ καὶ νὰ κανονίσω ἐγὼ τὴν ὑπόθεσι.

— Κάμετε ὅπως θέλετε, τοῦ ἀπάντησε κουρασμένη ἐκεῖνη.

Ὅταν ὁ πάτερ-Ξαθέριος, φορῶντας τὸ καλλίτερο ράσο του μὰ χωρὶς καπέλλο, ἔφθασε στὴν ἐκαυλὶ τῶν Οὐννεύ, τοὺς θοῖκε στὸ τραπέζι. Ὅλοι τὸν δέχτηκαν μὲ διάχυσιν, ἐκτός ἀπὸ τὸν Ἀντώνιο, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀπέραντη χαρὰ διαλύθηκε μὲ μιάς.

— Ἦρθα νὰ πάρω τὸ καπέλλο μου κ' αὐτὸν τὸν νεαρό ἀθλιο ποῦ μοῦ τὸ πήρε, εἶπε ὁ πάτερ-Ξαθέριος καὶ κάθησε στὴν καρέκλα ποῦ τοῦ πρόσφεραν.

— Ἐν τῷ μεταξύ, φάτε αὐτὸ γὰ νὰ συνέλθετε λίγο ἀπ' τὸν δρόμο, τοῦ εἶπε ὁ κ. Οὐννεύ προσφέροντάς του ἕνα μεγάλο κομμάτι ἀρνὶ ψητό.

Ὁ Ἀγγλος πρόξενος ἔτρεφε ξεχωριστὴ συμπάθεια πρὸς τὸν ἱερέα.

«Εἶν' ἕνας σοφὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος» ἔλεγε. Δὲν ἦταν ἄλλως τε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ὁ πάτερ-Ξαθέριος καθόταν στὸ τραπέζι του. Ὅταν σεβήρισαν τὰ κρασιά, ἐνῶ ἡ κ. Οὐννεύ, ὁ ζωγράφος Τερρίνι καὶ τὰ παιδιά συγκεντρωνόντουσαν γύρω ἀπ' τὸ πιάνο στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ὁ ἱερεὺς διηγήθηκε στὸν πρόξενον δτι ἤξερε ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ Ἀντωνίου.

— Καί, ἀγαπητέ μου φίλε, — ἐπρόσθεσε τελειώνοντας — ἐγὼ τὴν ἀνάγκη τῆς συνδρομῆς σας σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι... Ὁ κ. Οὐννεύ ἔκανε μιά καταφατικὴ χειρονομία καὶ ρώτησε:

— Ἐχετε κάνει κανένα σχέδιο γιὰ τὸ μικρό ;

— Σκεφτόμουν νὰ τὸν στείλω νὰ σπουδᾷ θρησκευτικὰ στὴ Ρώμη, μὰ τώρα ἄλλαξα γνώμη... Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ γίνῃ μὲ μέρη ἕνας ἔμπορος... Γι' αὐτὸ σκέφθηκα νὰ τὸν τοποθετήσω στὸν Οἶκο Μπουναφάτερ. Ἀλλὰ σ' αὐτὸ πρέπει νὰ με βοηθήσετε σεῖς...

— Ναι, μπορῶ νὰ σᾶς συστήσω στὸν Οἶκο Μπουναφάτερ. Ὁ γέρο-Μπουναφάτερ εἶναι φίλος μου. Πάμε αὔριο μαζὺ καὶ τὸν θλέπουμε... Ὁ θὰ μπορέσῃ, φαντάζομαι, νὰ θρῇ μιά θέ-

σι στὸν οἶκο τοῦ γιὰ τὸ μικρό μας ὄρφανό.

Γιατὶ νὰ μὴν πᾶμε ἀπόψε κιόλας νὰ τὸν δοῦμε ; εἶπε ὁ ἱερεὺς.

— Ναι, γιατί νὰ μὴν πᾶμε ἀπόψε ; ἀπάντησε κ' ὁ κ. Οὐννεύ. Ὁ κ. Μπουναφάτερ θὰ εἶναι θέσθια ἐλεύθερος. Βγῆκαν καὶ πέρασαν στὸ χῶλ.

Ἡ κ. Οὐννεύ ἔπαιξε πιάνο, ἐνῶ ὁ ζωγράφος τραγουδοῦσε μιά ἄρια. Τὰ δυὸ παιδιά καθόντουσαν τὸ ἕνα πλάι στὸ ἄλλο κ' ἔβλεπε κανεὶς, ἔξω ἀπ' τὰ σινδάλια του, τὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν τοῦ Ἀντωνίου, τὰ ὁποῖα, γιὰ νὰ ἐκφράσουν χωρὶς ἄλλο τὴν εὐτυχία τοῦ κατόχου ταν, εἶχαν ἀρτίσει νὰ κουνιῶνται ρυθμικά.

Ἡ κ. Οὐννεύ, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸ παίξιμό της, ἔγνεψε στὸν σύζυγό της νὰ πάη ὡς αὐτὴν.

Τοῦ ἔδειξε τὸ ἀχτινοβόλο πρόσωπο τοῦ Ἀντωνίου καὶ τὸν ρώτησε:

— Θὰ μείνῃ λοιπὸν ἀπόψε μαζὺ μας ;

— Ναι, ἀπάντησε ἐκεῖνος σκύβοντας καὶ κυττάζοντας τὰ χέρια τῆς γυναίκας του ποῦ πηδοῦσαν ἀπάνω στὰ πλῆκτρα. Ὁ πάτερ-Ξαθέριος κ' ἐγὼ πῆραμε τελειωτικά τὴν ἀπόφασί μας γι' αὐτόν. Θὰ τὸν θάλομε στὸν κ. Μπουναφάτερ !

— Ποῦ καλὰ ! εἶπε ἡ καλὴ κυρία. Θαυμάσια. Ἦξερα, δτι θὰ κάνατε κάτι γι' αὐτόν...

Ὁ πρόξενος ἄφησε τὴν γυναῖκα του καὶ πήγε καὶ συνάντησε τὸν πάτερ-Ξαθέριο στὸ χῶλ.

Σὲ λίγο θόρυβος ἀπὸ ρόδες ἀμαξιοῦ ἀκούστηκε ἔξω, δεσπόζοντας τῆς μουσικῆς. Ἐφύγε το ἀμάξι μὲ τὸν πάτερ-Ξαθέριο καὶ τὸν κ. Οὐννεύ.

Ὅταν ἡ μουσικὴ ἔπαψε, ὁ Ἀντώνιο ξαναγύρισε στὴν πραγματικότητά καὶ νόμισε πὼς ἡ μικρὴ κοπέλλα ποῦ καθόταν πλάι του ἦταν μιά ξένη.

Σὲ λίγο ἡ κ. Οὐννεύ σηκώθηκε καὶ πήρε τὰ παιδιά στὴν ἀγκαλιά τους γιὰ νὰ κοιμηθοῦν.

Ἀνάμεσα στὰ δροσερὰ σεντόνια, τ' ἀρωματισμένα μὲ λεβάντα, ὁ Ἀντώνιο δοκίμαζε συναισθήματα ἐντελῶς καινούργια καὶ νόμιζε πὼς τὸ σῶμα του κυμάτιζε στὸ γλυκὸ νερὸ τῆς δεξαμενῆς τοῦ μοναστηριοῦ.

Ἡ ἀσημένια φωνὴ μιάς κοπέλλας ποῦ τὸν καληνύχτιζε ἔφτασε σὲ λίγο ὡς τ' αὐτιά του.

Καὶ καθὼς τὸν ἐπαιρνε ὁ ὕπνος, κουρασμένος ἀπὸ τὴν εὐτυχία τοῦ κακοῦ προσπαθοῦσε νὰ διακρίνῃ στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ τοῦ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας ποῦ ἦταν στὸ κρεββάτι του στὸ μοναστήρι. Ψιθύρισε, ἔτσι τὴν προσευχὴ τοῦ κ' ἡ τελευταίος τῆς συλλαβῆς ἔσθυσαν μέσα στὸ θρόνισμα τῶν δέντρων τοῦ πάρκου ποῦ περιέβαλλε τὸ σπίτι. Ἐπειτα ὅλα θυβίστηκαν στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας.

Ἐν τῷ μεταξύ τὸ ἀμάξι, στὸ ὁποῖο ἐπέβαιναν ὁ πάτερ-Ξαθέριος κ' ὁ κ. Οὐννεύ, προχωροῦσε γοργὰ πρὸς τὸ Λιθόρο... Ἡ σελήνη ἀνέτελλε.

Αὐτὴ τὴν νύχτα τοῦλάχιστον τὸ παιδί θρίσκειται σὲ καλὰ χέρια... Ὁ θὰ ἤθελα...

Εἶναι περιέργη, τὸν διέκοψε ὁ κ. Οὐννεύ, ἡ συμπάθεια ποῦ μοῦ προκάλεσε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή αὐτός ὁ μικρός. Ἀναρωτιέμαι ὥστόσο ἂν ὁ κ. Μπουναφάτερ θὰ δέχθῃ νὰ πάρῃ στὸν οἶκο του αὐτὸ τὸ παιδί... Ἐχε γίνει λίγο μισάνθρωπος ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια... ἀπὸ τότε ποῦ πέθανε ἡ κόρη του... Μὰ ὄχι, νομίζω πὼς κατὰ θάθος θὰ τοῦ ἀρέσῃ ὁ Ἀντώνιο ἂν καὶ στοὺς Σκώτους δὲν ἀρέσει ποτε τίποτε.

Στάθηκαν σὲ λίγο μπροστὰ σὲ μιά μεγάλη οἰκοδομὴ τῆς παραλίας καὶ χτύπησαν δυνατὰ τὰ θολωτὰ πόρτα της.

Σὲ λίγο ἕνα παραθυράκι ποῦ ἦταν στὴν ἴδια τὴν πόρτα ἀνοίξε καὶ μιά φωνὴ γκρινιαρικὴ ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα.

— Τί θέλετε τέτοια ὥρα ;

Συγχρόνως ἕνα γυναικεῖο κεφάλι μὲ σκούφο φάνηκε ἀπὸ μέσα.

— Εἰδοποίησε τὸν κύριό σου, εἶπε ὁ Ἀγγλος πρόξενος, δτι θέλουν νὰ τὸν δοῦν ὁ πάτερ-Ξαθέριος καὶ ὁ κ. Οὐννεύ.

— Περᾶστε, περᾶστε ! εἶπε ἡ φωνὴ μὲ τόνον πρὸς τὸν πᾶτερ.

Συγχρόνως οἱ σῦρτες τῆς πόρτας τραθήτηκαν.

III

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΔΥΟ ΚΟΣΜΟΥΣ

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, τὸ ἀμάξι ὠδήγησε στὸ μονα-

στήρι τῇ Φλοράνς καὶ τὸν Ἀντώνιο. Ἐκεῖ, ἡ ἀδελφὴ Ἀγάθη δέχθηκε τὸν τελευταῖο μὲ δάκρυα κ' ἡ ἡγουμένη τὸν ἐπέπληξε μὲ αὐστηρότητα. Ὅταν μάλιστα ἔφθασε ὁ πάτερ-Ξαθέριος, τοῦ εἶπε:

— Ἐπειτὰ ἀπ' αὐτὸ ποῦ ἔκανε αὐτὸ τὸ παιδί, δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ οὔτε μιά ὥρα περὶ ἐδῶ... Πάρτε τὸν στὸ σπίτι σας ὡς ὅτου νὰ τὸν θάλετε πουθενά ἄλλοι. Θὰ σᾶς στείλω ἐκεῖ τὰ πράγματά του κ' ἕνα πιστοποιητικὸ εὐνοϊκῶς γι' αὐτόν.

Ὁ πάτερ-Ξαθέριος σκόπευε νὰ πάρῃ τὸν Ἀντώνιο στὴν πόλιν τὴν ἐπομένη, μὰ τώρα ἔπρεπε νὰ τὸν πάρῃ ἀμέσως γιὰ τὸν ἐδιώχονταν ἀπὸ τὸ μοναστήρι. Μὲ τὴν σκέψι αὐτῇ, ἡ καρδιά του σφίχτηκε.

Ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς πήγε στὴν κάμαρὴ τοῦ παιδιοῦ, ἰὰ ὁ Ἀντώνιο δὲν θρίσκόταν ἐκεῖ. Ἐκανε ἕνα δέμα τὰ φτωχὰ πράγματά του. Καθὼς εἶδε ἕνα ξύλινο ἄλογο σπασμένο, τὰ μάτια του πλημύρισαν δάκρυα. Γύρισε κατόπιν πρὸς τὴν πόρτα καὶ φώναξε τὸν Ἀντώνιο.

Ὁ μικρός ἔτρεξε ἀμέσως.

— Θάρθῃς μαζὺ μου, τοῦ εἶπε ὁ πάτερ-Ξαθέριος, παίρνοντας τὸν ἀπὸ τὸ χέρι.

Ὁ Ἀντώνιος πήρε τὸ ἀγαλματάκι τῆς Παναγίας στὴν ἀγκαλιά του καὶ σιωπηλός, ἀκολούθησε τὸν πάτερ-Ξαθέριο ὡς τὸ σπίτι του.

Ὁ ἱερεὺς σκεφτόταν νὰ κρατήσῃ τὸ παιδί κοντὰ του ὅλο τὸ ἀπόγευμα καὶ νὰ τοῦ κἀν ἕνα ἀκόμα μάθημα τὸ τελευταῖο. Ἦθελε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τί περίμεναν ἀπ' αὐτόν στὸν καινούργιον κόσμο ὅπου θὰ ἔμπαινε σὲ λίγο. Μὰ ἡ συγκίνησι ποῦ τοῦ προεκαλοῦσε ὁ προσεχὴς χωρισμός του ἀπ' τὸν ἀγαπημένο του μαθητῇ, ἦτανε τόσο, ὥστε τὸν ἔ-

κανε νὰ ξεχάσῃ ὅλα του τὰ σχέδια.

Ὁ πάτερ-Ξαθέριος ἀγαποῦσε αὐτὸ τὸ ἔσθιο ὄρφανό ποῦ ἡ τύχη εἶχε ρίξει στὸν δρόμο του σὰν νὰ ἦταν παιδί του. Ἡ ἀγάπη του αὐτὴ τὸν ἔ-

κανε νὰ χάσῃ ὅλο του τὸ θάρρος. Δὲν μπορούσε κἀν νὰ πλῆξῃ κ' ἔκοθε θόλτες μπρὸς στὸ ἐξαισιμασμένο παιδί περιμένοντας ὡς ὅ-

που ἡ ἡγουμένη νὰ στείλῃ τὸ πιστοποιητικὸ καὶ τὰ ἄλλα πράγματα τοῦ μικροῦ.

Τέλος, ἡ ὑπηρετρία ἡ Κοντεσσίνα ἔφθασε κρατώντας μιά μαύρη σακκούλα ποῦ μύριζε μούχλα.

— Ἐκεῖ μέσα εἶναι τὰ πράγματά του ; ρώτησε ὁ πάτερ-Ξαθέριος.

— Ναι, ὑπῆρχε κ' ἕνα ἀγαλματάκι τῆς Παναγίας στὴν κάμαρὴ του. Ἦταν δικό του γιατί εἶχε θρεθῇ μαζὺ μὲ τὸν ἴδιο στὴν τρύπα τοῦ μανδρότουχου... Φαίνεται πὼς ὁ Ἀντώνιο τὸ πήρε μαζὺ του γιατί δὲν τὸ θρήκαμε πουθενά. Νὰ καὶ τὸ πιστοποιητικόν... Ἡ ἡγουμένη, μοῦ ἔδωσε κ' αὐτὴν τὴν ἀπόδειξι παραλαβῆς γιὰ νὰ τὴν ὑπογράψετε.

Ὅταν ὁ πάτερ - Ξαθέριος ὑπέγραψε τὴν ἀπόδειξι, ἡ ἀγάθῃ Κοντεσσίνα ἐτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ. Ὁ Ἀντώνιο, καθισμένος σὲ μιά καρέκλα κοντὰ τὸ παράθυρο, κυττάζε τίς κόπτες, ὅταν ἔξαφνα θρέθηκε στὴν ἀγκαλιά τῆς παραλαβῆς του.

Ἐκεῖνη τὸν ἔσφιγγε καὶ τὸν φιλοῦσε κλαίγοντας.

— Ὅλοι οἱ Ἅγιοι νὰ σὲ προστατεύουν, πουλάκι μου!... τοῦ ἔλεγε. Ἡ Παναγία νᾶναι πάντα μαζὺ σου... Ἀντίο ! Ἀντίο!...

Καὶ ἔφυγε.

Ὁ πάτερ - Ξαθέριος, κάνοντας πὼς δὲν εἶχε δὴ τὴν συγκινητικὴ αὐτὴ σκηνή, ἔβαλε τὸ ἀγαλμα τῆς Παναγίας μέσα στὸν σάκκο καὶ τὸν κλειδῶσε. Ὁ Ἀντώνιο στεκόταν τώρα ὁρθὸς μπροστὰ του, κατάχλωμος.

— Θὰ φύγῃ ; τὸν ρώτησε

— Ναι.

— Τώρα ;

Ὁ ἱερεὺς δὲν μπόρεσε ν' ἀπαντήσῃ κ' ἔκανε μιά καταφατικὴ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ.

— Μὲ διώχνουν γι' αὐτὸ ποῦ ἔκανα ;

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ ἱερεὺς χωρὶς νὰ θέλῃ.

— Τότε πέστε μου ποῦ θὰ πάω ! φώναξε τὸ παιδί.

Κι' ἐνῶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ μιά ξαφνικὴ ἐλπίδα, πρόσθεσε.

— Μήπως θὰ πάω στοῦ κ. Οὐννεύ ;

— Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα στὸν δρόμο, ἀπάντησε ὁ πάτερ-Ξαθέριος.

Καὶ παίρνοντας τὸν σάκκο, θγῆκε μαζὺ μὲ τὸ παιδί ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Καθὼς κατέβαιναν πρὸς τὸν δρόμο καὶ παρέκαμπταν τὸν μαντρότοιχο τοῦ μοναστηριοῦ, μιά τρύπα ποῦ ἦταν σ' αὐτόν, ὅμοια μὲ πελώριο στόμα, φάνηκε σὰν νὰ τοὺς κυττάτῃ μὲ κατάπληξι.

Ἦταν ἡ τρύπα ὅπου εἶχε θρεθῇ ὁ Ἀντώνιο.

Ἐπρεπε νὰ διανύσουν ἕνα σκονισμένο δρόμο δυὸ μιλίων γιὰ νὰ φθάσουν στὸ Λιθόρο κ' ἔκανε ζέστη. Τὰ χαλίκια πληγῶν τὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ ποῦ ἦταν συνηθισμένο νὰ περπατᾷ στὶς δολιχὲς πλάκες τοῦ μοναστηριοῦ. Κούτσαινε λίγο, μὰ ἄκουγε τὸν πάτερ - Ξαθέριο μὲ μεγάλη προσοχή.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἱερέως ἦταν τώρα πιὸ σταθερὴ. Μὲ τὸν στοργικὸ μιλῶσε στὸν μαθητῇ του γιὰ τὴν καινούργια ζωὴ ποῦ ἀρχίζει γι' αὐτόν. Θὰ πῆγαινε «μαθητευόμενος» σ' ἕνα ἔμπορο. Γὰ εἶχε κανονίσει ὅλα χτές...

«Ἐνῶ ἐγὼ κοιμώμουν στὸ σπίτι τοῦ κ. Οὐννεύ», σκεφτόταν ὁ Ἀντώνιο.

Σὲ κάποια στιγμή, γύρισε τὸ κεφάλι του πίσω: δὲν φαίνονταν περὶ παρὰ ἡ στέγη τοῦ μοναστηριοῦ καὶ μερικὰ περιστερία ποῦ πετοῦσαν πάνω ἀπ' αὐτή.

— Μὰ θὰ ἔρχω-μαι πολλές φορὲς τῇ θδομάδα, παιδί μου, ἐξακολούθησε ὁ ἱερεὺς, γιὰ νὰ σὲ θλέπω καὶ γιὰ νὰ ἐξακολουθήσου μὲ τὰ μαθήματά σου.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἀναστέναζε.

Ὁ Ἀντώνιο ἀκούγοντας τὸν στεναγμὸ αὐτό, γύρισε καὶ τὸν κυττάζε.

— Θάρχασστε συχα ; τὸν ρώτησε.

— Ὁ ἱερεὺς κούνησε τὸ κεφάλι του καταφατικὰ, ἐνῶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ δάκρυα.

Ὁ Ἀντώνιο χαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Εἶμαι εὐχαριστημένος.

Ἐξακολούθησαν τὸν δρόμο τους σιωπηλοί. Ὁ Ἀντώνιο δὲν γύριζε περὶ τὸ κεφάλι του.

Ἦταν μιά μεγάλη ἀνακούφισις γι' αὐτόν ὅταν ἄρχισε νὰ περπατᾷ στοὺς πλακοστρωμένους δρόμους τῆς πόλεως.

Εἶχε ἀνοίξει τώρα τὰ μάτια του διάπλατα κ' ἔκυττάζε. Ἡ κίνησις κ' ὁ θόρυβος τὸν ἐλίζαν.

Δὲν εἶχε σκεφθῇ ποτὲ του, ὅτι μπορούσε νὰ ὑπῆρχαν τόσοι ἄνθρωποι στὸν κόσμο, ὅσους ἔβλεπε τώρα νὰ πηγαινοέρχωνται. Ἀπ' ὅλες τίς μεριὲς περνοῦσαν κάθε λογῆς ἀμάξια. Ἡ θάλασσα τοῦ λιμανιοῦ τοῦ φαινόταν σὰν ἕνα θαῦμα.

Τέλος ἔφθασαν μπρὸς σ' ἕνα σπίτι ποῦ εἶχε τὴν ἐπιγραφή: «Οἱ κ ο ς Μ π ο ν ι φ ἄ τ ε ρ» καὶ χτύπησαν τὴν πόρτα του.

XV

Ο ΟΙΚΟΣ ΜΠΟΝΙΦΑΤΕΡ

Ὁ ὑπηρετὴς ποῦ τοὺς ἀνοίξε τοὺς ὁδήγησε σ' ἕνα μέγαν προθάλαμο καὶ περίμεναν νὰ πᾶν νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριό του. Ὁ πάτερ - Ξαθέριος κυττάζε τώρα τὸ κουρελιασμένο ράσο τοῦ προστατευομένου του καὶ σκεφτόταν, δτι τὸ κοστούμι αὐτὸ δὲν ταίριαζε καθόλου σ' ἕνα μαθητευόμενο, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ παρουσιάσῃ στὸν μέλλοντα προϊστάμενό του. Μιά ἰδέα τοῦ ἦρθε τότε ξαφνικὰ κ' ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὸν σάκκο.

Ἐβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα μαγιὸ γυναικεῖο ἱππασίαις, φα-

γωμένο από τους σκόρους. Τό τίνανε με ύφος αμφίβολο: πολλές μικροσκοπικές άράχνες έφυγαν γρήγορα και πέταλα λουλουδιών έπεσαν κάτω. Τό έρριξε κατόπιν στους ώμους του παιδιού, τό όποιο έσπευσε νά τό κλείση μπροστά κρατώντας τό με σταυρωμένα χέρια.

Έκείνη τήν στιγμή, ό ύπηρέτης ξαναγύρισε, έγενεψε στόν πάτερ - Ξαθέριο νά τόν ακολουθήση και ό πάτερ - Ξαθέριος έγενεψε στόν 'Αντώνιο νά περιμένει.

Ό μικρός, όταν έμεινε μόνος στόν άντιθάλαμο, άρχισε νά εισθάνεται έναν παράδοξο φόβο. Τό κρύο τών μωσαϊκών πλακών πού πάγωνε τά πόδια του κ' άνέβαινε κατά μήκος τής σπονδυλικής του στήλης. Κάπου, στό άπάνω πάτωμα, άκουγε τό τικ-τάκ ενός ώρολογιού πού δούλευε άτελείωτα.

Έπειτα από μερικές στιγμές έχασε τήν ύπομονή του. Τό παληό μεταξωτό μαντώ μύριζε μούχλα και θροούσε μ' ένα τρόπο παράδοξο κάθε φορά πού κουνιόταν. Βαριεστημένος πειά, ακολουθήσε τήν διευθυνσι πού είχε πάρει ό πάτερ - Ξαθέριος, άνέθηκε πολλές σκάλες και πέρασε μιά πόρτα.

Είπε τότε στό θάθος ενός δωματίου πού τού φάνηκε άπεραντό τών πάτερ - Ξαθέριο νά κουβεντιάζει μ' έναν ήλικιωμένο άνδρωπο, ντυμένο στό μαύρα και καθισμένο πίσω από ένα γραφείο.

Ό 'Αντώνιο θυμήθηκε τότε ότι ό πάτερ Ξαθέριος τού είχε πει νά περιμένει.

Έμεινε λοιπόν άκίνητος, μάζεψε τίς πτυχές τού παληού μανταλά του και τό κράτησε σφιγμένο στό στήθος του. Φοβόταν νά γυρίση πίσω.

Καταλαβαίνετε τί συνέβη, έλεγε ό πάτερ-Ξαθέριος. 'Η ήγουμένη επέμεινε πολύ νά φύγει σήμερα και γι' αυτό σάς τόν έφερα. Πρόκειται γιά ένα παιδί έγκαταλειμμένο άπ' τους γονείς του. Μά έχει ίχνη ευγενικού αίματος...

Ό κ. Μπονιφάτερ θέλησε νά τού άπαντήσει, μά καθώς γύρισε τό κεφάλι του, είδε τόν 'Αντώνιο στήν πόρτα.

Μά... μά... έκανε.

Ό πάτερ-Ξαθέριος γύρισε κ' αυτός τό κεφάλι του και είδε τόν προστατευόμενο τού.

Μά είναι τό παιδί γιά τό όποιο μιλάμε, φώναξε ό ιερεύς. Φαίνεται σαν νά θαυμάζει τίς εικόνες σας. Τού είχα πει νά περιμένει στόν άντιθάλαμο.

Μά ό πλούσιος έμπορος δέν τού άπάντησε. Φαινόταν κυριευμένος από μιά σφοδρή συγκίνησι και είχε γίνει χλωμός.

Τί έχετε ; τόν ρώτησε ό πάτερ - Ξαθέριος.

Ό 'Αντώνιο, προσπαθώντας νά κατανηκή στή συγκίνησί του. Είναι περίεργο, μά αυτό τό παιδί μου θυμίζει τήν... κόρη μου Μαρία...

Γιά πρώτη φορά, από τότε πού τήν είχε χάσει, ό Σκώτος έμπορος άνέφερε τό όνομα τής κόρης του. Και τό όνομα αυτό ξυπνούσε τώρα μέσα στήν καρδιά του ένα σωρό άναμνήσεις. Σκούπισε τό μέτωπό του, ενώ ό πάτερ-Ξαθέριος έμεινε μιά στιγμή σιωπηλός.

Θέλετε, κύριε Μπονιφάτερ, ρώτησε τέλος, νά μιλήσετε στό παιδί ;

Ό ήλικιωμένος έμπορος, χωρίς ν' άπαντήσει, κούνησε καταφατικά τό κεφάλι του.

Έλα δώ, 'Αντώνιο, είπε ό ιερεύς με ύφος σοβαρό. Τό παιδί προχώρησε άργά, συγκρατώντας τό γυναικείο μαντώ γύρω από τό σώμα του.

Μά τό μυαλό τού κ. Μπονιφάτερ θρυσκόταν άλλοι: είχε γυρίσει δεκα χρόνια πίσω... Καί, θυμάταν ένα θράδυ πριν από δέκα χρόνια. Έκείνο τό θράδυ ένας ευρωστός ευκατρίλης με πρόσωπο ξαναχμένο άπ' τό πιότη, με μυτερό μουσάκι στό τηγούλι του, καθόταν στήν ίδια θέσι πού καθόταν τώρα ό ιερεύς.

Ό εὐπατρίτης αυτός ήταν ό γαμπρός του και τού έλεγε τονίζοντας μιά - μιά τίς λέξεις του: «Τους έθαψα και τους δυό άπάνω στίς 'Αλπεis... και τή μητέρα και τό παιδί... Γέννησε παιδί νεκρό και πέθανε άπάνω στόν τοκετό... Τους έθαψα και τους δυό... Με καταλαβαίνετε ;...»

Μά νά πού τώρα, άνάμεσα άπ' τήν καταχνιά πού άπλωνε μπρός στό μάτια τού κ. Μπονιφάτερ αυτή ή όπτασις, παρουσιαζόταν σαν ζωντανή διάφηση τών δσαν τού είχε πει ό γαμπρός του, τό φωτεινό και ζωηρό πρόσωπο τού 'Αντώνιο.

Ό πάτερ - Ξαθέριος έλαθε και πάλι τό λόγο και είπε στόν 'Αντώνιο:

Χαιρέτισε τόν ευεργέτη σου, παιδί μου... Είσαι ευτυ-

χής πού θρήκες τέτοιον προστάτη.

Ό κ. Μπονιφάτερ, ό όποιος είχε συνέλθει έν τώ μεταξύ, έσφιξε στοργικά τό μικρό χέρι πού άπλώθηκε δελά προς αυτόν. Τό πρόσωπο τού παιδιού εξακολουθούσε νά τόν ταραχή. Ξεκαθάρισε τή φωνή του πού είχε γίνει θραχινή στή συγκίνησι και είπε:

— Φαντάζεσαι ότι θά μείνης ευχαριστημένος εδώ ;

— Δέν ξέρω ακόμα, άπάντησε τό παιδί σοβαρά.

— Πολύ ώραία άπάντησι, είπε ό έμπορος ευχαριστημένος. Έτσι, παιδί μου, πρέπει νά λές πάντα τήν αλήθεια.

Και βλέποντας τό μαντώ πού σκέπαζε τόν 'Αντώνιο, είπε:

— Χμ! πρέπει νά τού πάρουμε άλλα ρούχα...

Ό 'Αντώνιο κοκκίνισε:

— Ευχαριστώ, κύριε, είπε.

Έπειτα, νομίζοντας ότι ή ύπόθεσις είχε τελειώσει πει ικανοποιητικά, ό κ. Μπονιφάτερ συνέταξε μιά άπόδειξι παραλαβής τού παιδιού και τών πραγμάτων του και τήν έδωσε στόν ιερέα.

Τό συμβόλαιο τής προσλήψεως τού μικρού στόν οικο μου είπε, θά είναι έτοιμο αύριο, πάτερ μου. Μπορείτε νά περάσετε νά τό πάρετε τήν προσεχή φορά πού θάρητε στήν πόλι.

— Ω! δέν ξέρω πώς νά σας ευχαριστήσω, είπε ό ιερεύς κατασυγκινημένος. Κάνετε πολλά περισσότερα άπ' όσα...

Μά ό κ. Μπονιφάτερ τόν διέκοψε με μιά χειρονομία και σηκώθηκε.

Διέσχισαν τήν άπεραντή αήθουσα, ενώ ό 'Αντώνιο τους ακολουθούσε άργά.

Νά ό σάκκος με τά πράγματα τού παιδιού, είπε ό πάτερ - Ξαθέριος καθώς έμπαιναν στόν προθάλαμο.

— Δέν είναι και πολύ θαρός καθώς θέλω, άπάντησε ό κ. Μπονιφάτερ. Μου είναι δύσκολο νά μαντέλω τί περιέχει.

Και καθώς έλεγε τά λόγια αυτά τά μάτια του άνοιγό- κλεισαν με συγκίνησι.

Μιά τούφα από κρίζα μαλλιά ξέφυγε άπ' τήν περρούκα του. Τό κανονικό μά μάλλον ασήπρη πρόσωπό του, πήρε μιά γλυκεία έκφρασι.

— Δέν θά μου κάνετε τήν τιμή νά φάτε μαζί μου ; ρώτησε τόν πάτερ - Ξαθέριο.

Ό ιερεύς κούνησε τό κεφάλι του με ύψος άρνητικό.

— Όχι, είναι άργά, είπε. Πρέπει νά φύγω...

Και τά μάτια του θόλωσαν.

Έπειτα, προσπαθώντας νά δώση στή φωνή του τόνο σταθερό, πρόσθεσε άπευθυνόμενος προς τόν 'Αντώνιο:

— Πώς τό λές, εσύ αυτό, ούρέ πιδί !

Και γλυκά, πολύ γλυκά, συμπλήρωσε τήν φράσι του με τίς λέξεις:

— Παιδί μου...

Ό 'Αντώνιο άπλωσε τά χέρια του.

Ό πάτερ - Ξαθέριος δίστασε, στάθηκε μιά στιγμή... και έξαφνα πήρε στήν άγκαλιά του τόν 'Αντώνιο και τόν φίλησε.

Έπειτα άρπαξε τό καπέλλο του κι' έφυγε...

Όταν ό κ. Μπονιφάτερ κι' ό 'Αντώνιο έμειναν μόνι, ό πλούσιος έμπορος γύρισε πάλι και κύτταξε τό παιδί. Κ' ή συγκίνησί του ήταν τόσο, ώστε νόμισε γιά μιά στιγμή πως ή καρδιά του έπαψε νά χτυπά.

— Έλα, τού είπε σέ λίγο, πάμε νά δής τήν καινούργια σου κατοικία.

Διέσχισαν ένα θολωτό διάδρομο και θγήκαν στήν αήλι.

Καθισμένη μπρός σέ μιά κρήνη κι' άρμυγοντας μιά γίδα, ή πιό χοντρή γυναικα τής 'Ιταλίας τους γύριζε τή ράχη.

Είχε άφθονα ρούσα μαλλιά και από τό μέρος, όπου θρυσκόταν τό κορμί της έκανε τήν έντύπωσι ενός πελωρίου άχλαδιού επάνω στό όποιο είχαν θάλει ένα άρωμο κεράσι.

Ό 'Αντώνιο μπρός στό θέαμα αυτό άρχισε νά γελά κι' άναγκάστηκε νά συγκρατήσει τό μαντώ του γιά νά μήν τού πέση κάτω.

Ακούγοντας τά γέλια του, ή χοντρή γυναικα, γύρισε, είδε τόν κ. Μπονιφάτερ, τού έκανε μιά υπόκλησι.

— Αγγέλα, τής είπε ό έμπορος, νά ό «μίστερ» 'Αντώνιο, ό νέος μας μαθητευόμενος. Κάμε μου τή χάρη νά τόν κρατήσης στήν κουζίνα ως τό δείπνο. Μπορεί ν' αλλάξω γνώμη και νά μήν κοιμηθί ίσως στό ύπνωτήριο τών υπαλλήλων...

(Ακολουθεί)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΔΗΘΕΝ

Ό Καπετάν 'Απόστολος ό Πατουλιās γράμματα δέν ήξερε πολλά, ή νά πούμε τήν αλήθεια, δέν ήξερε διόλου, μά τά γαλόνια τ'έχε πλάκα.

Ας είναι καλά κάτι κινήματα, κάτι «Έπανορθώσεις τών άδικηθέντων», κάτι «άποκαταστάσεις τών άποτάκτων» και τά γαλόνια μαζευόντουσαν σωρός στό πη λήκιο.

Ήτανε ταγματάρχης. Τά λίγα κολουογράμματα πού ήξερε, τά έμαθε έτσι στό στρατό, στό γόνάτο, στό πόδι.

Μόνον και μόνον γιά νά στραβοδιαβάξή τήν αναφορά και νά θάξη τήν ύπογραφή του... Κάτι γράμματα μεγάλα σαν κορβέλια, πού πιάναν το γαρτί τής άαφοράς δλόκληρο.

— Πολύ μεγάλη τήν κάνεις τήν ύπογραφή σου, κύρ 'Απόστολε,

τού είπε μιά μέρα ό συνταγματάρχης πατριώτης του. Μικρύνε τήν λίγο.

— Γιατί νά τή μικρύνω !... άπάντησεν αυτός. Κοιζά μου ταγματάρχης είμαι !... Δέν είμαι ανθυπολοχαγός νά θάλω καμιά ύπογραφοίλα εκεί, σαν μύινα και σαν κοτσιλά.

Ταγματάρχης είμαι, ταγματάρχικα θά ύπογράψω. Νά είμαι και νά φαίνωμαι. Αμή ! Πώς με νόμισες ;

Ευτυχώς ό κύριος 'Απόστολος ό Πατουλιās είχε στό τάγμα του ένα λοχία τελειόφοιτο τής νομικής. Αυτός τού έκανε όλα τά χαρτιά τού τάγματος, έν τάξει.

Αλλά και γιά κάθε ύπόθεσι, ό κ. ταγματάρχης ζητούσε πάντοτε και τήν γνώμη τού λοχίου του.

— Πώς τό λές, εσύ αυτό, ούρέ πιδί !

Με όλην, όμως, τήν προσοχή τού λοχίου και τήν επιμέλεια πού κατέβαλλε πάντα ό καπετάν 'Απόστολος ό Πατουλιās, έπεφτε σέ γκάφες. Καί τριμηνία δέν περνούσε, χωρίς νά κατηγορηθί. Και μιά μάλιστα φορά, γιά σοβαρό παράπτωμα στό στρατοδικείο.

Κάλεσε άμέσως τότε τόν λοχία και τού είπε τά συμβάντα.

— Μείνε ήσυχος, τού είπε ό λοχίας, και θά τά διορθώσω έγώ τά πράγματα... Θά σου συντάξω μιά άπολογία πού θά σε άπαλλάξη παμψηφεί...

— Άιντε νά ιδούμε, όρε πιδί.

— Έννοια σου, κύρ ταγματάρχα !... Τί δικηγόρος έσπούδαζε, άν δέν έμάθαναι νά διαστρέφω τήν αλήθεια !

— Από τού θιό κι' στό χέρια σου, ούρι πιδί !

Σέ τρεις - τέσσερες μέρες ή άπολογία ήταν έτοιμη και σε δυό έδομάδες ό καπετάν 'Απόστολος έπρεπε νά παρουσιασθί στό στρατοδικείο.

— Έτοιμοι έκείνου τού τέτοιου, ούρε πιδί ;

— Έτοιμοι, κύριε ταγματάρχα.

— Γιά φέρ'το ιδώ, νά τού διαβάσωμι νά ιδούμε τί λέει ;

Ό λοχίας άρχισε νά τού διαβάξή τήν άπολογία. Σ' ένα μέρος τής άπολογίας έγραφε:

«... Κατηγορούμεθα διότι δ'ήθεν διεπράχμεν τό άδίκημα αυτό...»

Ό κ. ταγματάρχης σαν νά παραξενεύτηκε. Τί ήτανε αυτό τό «δ'ήθεν» ;

— Πρώτη φορά τό άκουγε.

— Για νά σου πώ, λοχία !... Έκείνο τό «δ'ήθεν» δέν μ' άρέσ' !... Πρώτη φορά, τ' άκούω, νά τό σ'ύσης από εκεί !

Ό λοχίας τού άνέπτυξε γραμματικώς τό «δ'ήθεν» και προσπαθούσε νά τόν πείση ότι δέν πρέπει νά σ'ύσθθ.

— Αυτό τό «δ'ήθεν», κύριε ταγματάρχα, θά σε σώση.

— Δέν τ' άκούω. Ιγώ αυτά !... Σ'ύθ'στο από κεί πέρα, είπα...

— Μαρέ, άμάν, κύριε ταγματάρχα, χαλάει τήν άπολογία σας.

Τίποτα ό ταγματάρχης. Έπέμεινε ό καπετάν 'Απόστολος, αλλά έπέμεινε κι' ό λοχίας και στό τέλος ό λοχίας νίκησε.

Και με τήν άπολογία εκείνη ό ταγματάρχης Πατουλιās 'Απόστολος τού Δημοσθένους άθωώθηκε στό στρατοδικείο παμψηφεί !

«Καλά μου είπε ό λοχίας, διαλογιζόταν ό Πατουλιās, εκείνο εκεί τό «δ'ήθεν» μ' έγλύτωσε. Είχε δίκη τό πιδί.

Και τ'όδεσε κόμπο στό μυαλό του, πως άν γλύτωσε τήν καταδίκη του σώθηκε από τό «δ'ήθεν».

Είχε δίκη τό πιδί !...

...

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Για νά σου πώ, λοχία !... Έκείνο τό «δ'ήθεν» δέν μ' άρέσ' !... Πρώτη φορά, τ' άκούω, νά τό σ'ύσης από εκεί !

Ό λοχίας τού άνέπτυξε γραμματικώς τό «δ'ήθεν» και προσπαθούσε νά τόν πείση ότι δέν πρέπει νά σ'ύσθθ.

— Αυτό τό «δ'ήθεν», κύριε ταγματάρχα, θά σε σώση.

— Δέν τ' άκούω. Ιγώ αυτά !... Σ'ύθ'στο από κεί πέρα, είπα...

— Μαρέ, άμάν, κύριε ταγματάρχα, χαλάει τήν άπολογία σας.

Τίποτα ό ταγματάρχης. Έπέμεινε ό καπετάν 'Απόστολος, αλλά έπέμεινε κι' ό λοχίας και στό τέλος ό λοχίας νίκησε.

Και με τήν άπολογία εκείνη ό ταγματάρχης Πατουλιās 'Απόστολος τού Δημοσθένους άθωώθηκε στό στρατοδικείο παμψηφεί !

«Καλά μου είπε ό λοχίας, διαλογιζόταν ό Πατουλιās, εκείνο εκεί τό «δ'ήθεν» μ' έγλύτωσε. Είχε δίκη τό πιδί.

Και τ'όδεσε κόμπο στό μυαλό του, πως άν γλύτωσε τήν καταδίκη του σώθηκε από τό «δ'ήθεν».

Είχε δίκη τό πιδί !...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Ό εισηγητής πήρε τήν άπολογία.

Κλαρίνο ό Σερσέλης !

Αμ! τότε, η δικηγόρος σου, δα'α...

ΝΕΑ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΝΕΑ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

Μέσα στις 72 συναρπαστικές σελίδες του θα περιέχει εβδομαδιαίως και τα εξής:

Ένα αυτότελες άριστουργηματικό ρομάντζο.

2 Φωτογραφημένους πίνακες μεγάλων ζωγράφων. Έγχρωμες εικονογραφημένες χαμπάνιες και γελοιογραφίες από την αθηναϊκήν ζωήν.

Ένα νέο αισθηματικό μυθιστόρημα του Πάυλ Αγκρεμέν, ανώτερον και της «Βασιλείας του Χρυσού»

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ,

Εικονογραφημένα περίεργα από όλον τον κόσμο, κινηματογραφικές θαυμασιώς εικονογραφημένες σελίδες, ιστορικές ελληνικές σελίδες με ανέκδοτα έγγραφα του γυναικός, Τευχικά, Σερβικά και Βουλγαρικά διηγήματα, Έλληνικά πρωτότυπα διηγήματα,

Παιδικές σελίδες, εύθυμα ανέκδοτα και ιστορίες κτλ κτλ κτλ.

ΤΟ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

100 | 100

ΘΑΥΜΑ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

ΣΕΛΙΔ. 72

ΘΥΜΗΘΗΤΕ
Ν' ΑΓΟΡΑΣΕΤΕ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"
ΤΗΝ 29ΗΝ
ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΔΡΑΧ. 5

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ" ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΤΣΕΧΩΦ

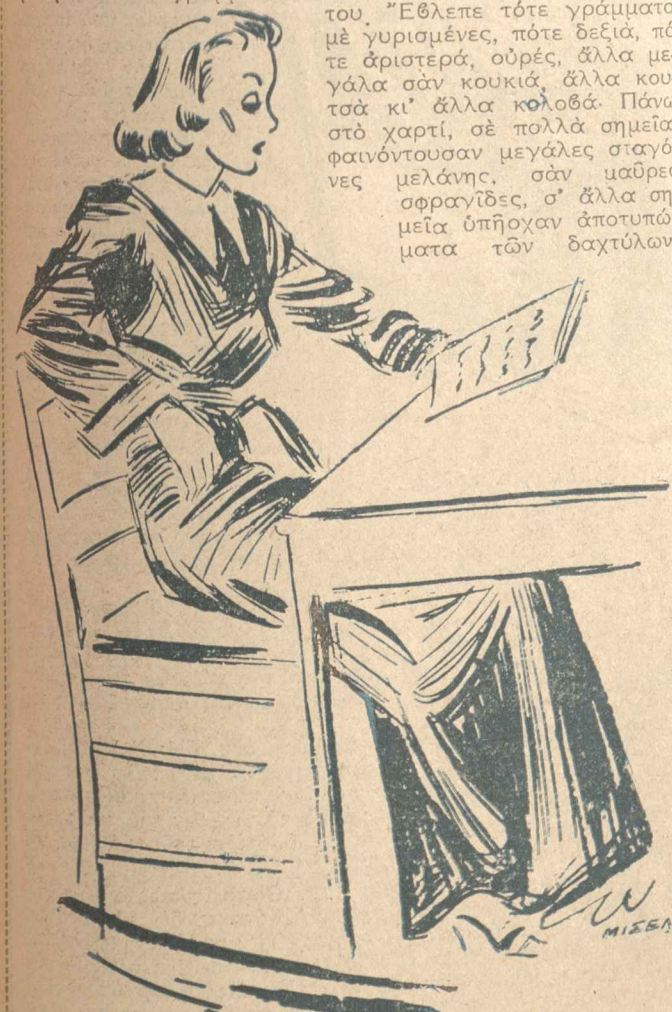
Η ΛΥΔΟΤΣΚΑ

Ημέρα ήταν θροχερή και σκοτεινή σαν χειμωνιάτικη. Ο ουρανός εδώ και πολλές μέρες ήταν σκεπασμένος με μαύρα και πυκνά σύννεφα και η θροχή δεν φαινόταν ότι είχε σκοπό να σταματήσει. Η σούλη ήταν γεμάτη λάσπες και εδώ κι' εκεί το θρόχινο νερό σχημάτιζε μικρές λιμνίτσες. Τα δωμάτια του σπιτιού ήταν σκοτεινά, και το υγρό κρύο έμπαινε ως τα κόκκαλα του ανθρώπου σε βαθμό που να θέλη θερμάστρα.

Ο Ίθαν Πέτροβιτς Σόμωφ περπατούσε δεξιά κι' αριστερά μέσα στο δωμάτιό του νευριασμένος σε μεγάλο σημείο. Κάθε τόσο βλέποντας από το παράθυρο τον σκοτεινό ουρανό και την έννευριστική θροχή που δεν έπαυε, άφηνε να του ξεφεύγει μία θαρρεία θλαστήμια. Η σταγόνας της θροχής που με τον μονότονο κρότο τους χτυπούσαν τα τζάμια των παραθύρων, το μισοσκοτάδι του δωματίου, το κρύο, η ενοχλητική ύγρασία και η υποχρεωτική αδράνεια, είχαν επιρράσει τόσο πολύ στον ευαίσθητο άλλως τε Σόμωφ, ώστε του έφταιγαν όλα τα πράγματα. "Επληττε" φοβερά κι' ωστόσο δεν εύρισκε τρόπο να διασκεδάση την πλήξη του, δεν τού είχαν φέρει ούτε τις εφημερίδες, για να σκοτώσει την ώρα του, τουλάχιστο μ' αυτές. "Όσο για να θυγ' έξω, ούτε λόγος να γίνεται, αφού η θροχή συνεχιζόταν με την ίδια ένταση.

Ο Σόμωφ δεν ήταν μόνος στο δωμάτιο. Μπρος στο τραπέζι καθόταν η μικροκαμωμένη, λεπτή και χαριτωμένη κυρία Λυδία Σόμωθα, η γυναίκα του. Από πολλή ώρα η κυρία Σόμωθα ασχολείτο με το γράμμο μιας επιστολής, που δεν είχε τελειώσει. Ο Σόμωφ περπατώντας κάθε τόσο από κοντά της, κοινοστεκόταν πίσω της και με τρόπο έρριχνε μία ματιά στο γράμμα πάνω απ' τον ώμο της γυναίκας του.

Εθλεπε τότε γράμματα με γυρισμένες, πότε δεξιά, πότε αριστερά, ούρες, άλλα μεγάλα σαν κουκιά, άλλα κουτσά κι' άλλα κολοβά. Πάνω στο χαρτί, σε πολλά σημεία, φαινότουσαν μεγάλες σταγόνες μελάνης, σαν μαύρες σφραγίδες, σ' άλλα σημεία υπήρχαν αποτυπώματα των δαχτύλων

Η Σουλβία άρχισε να διαβάει...

της, καμπύλες γραμμές, σθυσίματα και γραψίματα. Η κυρία Σόμωθα δεν άγαπούσε να κόβει τις λέξεις στη μέση και γι' αυτό, όταν έφθανε στο τέλος της σειράς, αντί να συνεχίσει στην άλλη σειρά τις περισσότερουμενες συλλαβές έστριμωχνε τα γράμματα τό να πάνω στο άλλο, κατεβαίνοντάς τα προς τα κάτω. "Ετσι όλες σχεδόν η σειρές κατέληγαν σε ούρα και από μακριά φαινότουσαν σαν φούντες!

Ο Σόμωφ, βλέποντας την γυναίκα του να τελειώνει επί τέλους το γράμμα, την ρώτησε:

— Λυδοτσκα, παιδί μου, τόσο μεγάλο γράμμα σε ποιόν γράφεις;

— Στην αδελφή μου την Βάρια.

— Χμμ! Έκανε ο Σόμωφ. Και πρόσθεσε: Ξέρεις, Λυδοτσκα, πλήττω, στενοχωριέμαι φοβερά. Μπορώ να σε παρακαλέσω να μου το δώσεις να το διαβάσω;

— Πάρ' το, μα τίποτε το ενδιαφέρον δεν θα θρής.

Ο Σόμωφ πήρε το γράμμα και συνεχιζοντας το σουλάτσο του, άρχισε να το διαβάει.

Η γυναίκα του με τους άγκωνες ακουμπισμένους στο τραπέζι και το κεφάλι σπριγμένο στα χέρια της, παρακολουθούσε τους μορφασμούς που έκανε ο άντρας της διαβάζοντας το γράμμα.

Με την πρώτη σελίδα που διάβασε ο Σόμωφ σκυθρωπάσε. Στην όψη του είχε ζωγραφιστή η έκπληξις. "Όταν έφθασε στην τρίτη σελίδα, ζάρωσε τα μούτρα του, στην τέταρτη κοινοστάθηκε, κύτταξε την γυναίκα του και θυβίστηκε σε σκέψεις. Η όψη του φανέρωνε τώρα έκπληξη, φόβο και οίκτο.

"Όταν τελείωσε το διάβασμα, έβαλε το γράμμα πάνω στο τραπέζι και ξαναρχίζοντας τον περίπατό του, μονολόγησε με δυνατή φωνή:

— "Αδύνατον! "Όχι! "Απολύτως αδύνατον!

Η γυναίκα του τρομαγμένη από το ύψος του τόν διέκοψε:

— Σε καλό σου! Τι συμβαίνει; Ποιό πράγμα είναι αδύνατο;

Ο Σόμωφ σαν να μιλούσε στον εαυτό του, απάντησε:

— Τι συμβαίνει; Έχει γράψει η κυρία ξή σελίδες και για τη δουλειά αυτή έφαγε κάπου δυο ώρες! Να θριακώταν τουλάχιστο μέσα σε τσάες σελίδες έστω και μία φράση με σημασία, να θριακώταν μία σκέψη, μία μοναδική έστω! Μα που τέτοια τύχη! Διαβάσεις, διαβάσεις, μα ωστόσο δεν καταλαβαίνεις τίποτα. Βλέποντας το γράμμα της, σου γαννάται η έντοπσις ότι έχεις μπροστά σου κινέζικο κείμενο!...

Η Λυδία τον διέκοψε κατακόκκινη:

— Έχεις δίκιο, Βόνια, το έγραψα χωρίς να δώσω καμμία προσοχή...

Ο Ίθαν Πέτροβιτς Σόμωφ ξέσπασε:

— Χωρίς προσοχή! Μα, φρέ παιδί μου, σ' ένα γράμμα, όσο κι' αν γράφεται χωρίς προσοχή, τί διάολο, πρέπει να θριακείται και καμιά φράσις με έννοια, μία φράσις με σημασία. Κάποιο θέμα επί τέλους! "Αλλά στο δικό σου;... Με συμπάθος, αλλά το δικό σου δεν θα μωρέσω να το παρομοιάσω με τίποτα. Φράσεις και λέξεις, χωρίς έννοια, χωρίς σκέψη, χωρίς τίποτα. "Αίθιο και πλίνθοι και κέρατοι ατάκτως έρριμμένα! παιδί μου! Ένα μεγάλο εδγε αξίζει σε κείνον που θα καταλάβει τί γράφει! Από που άρχίζει και που τελειώνει, αδύνατο να θρής!...

Η Λυδία προσπαθώντας να υπερασπίση τον εαυτό της,

— Λυδοτσκα, παιδί μου!...

θμού ήμουν δυό... θαμίδες παραπάνω από αυτόν. Και υμνήθηκα τον Ζάν Ζάκ Ρουσό. Δεν είπε στον πατέρα του ποθούγαλε απ' το κεφαλόκαλο ένα κάγκελλο για να τον χτυπήσει — έστεκε ο γιός τέσσερα σκαλάκια παρακάτω απ' τον πατέρα κι' άρπαξε κι' αυτός ένα άλλο κάγκελλο — δεν του είπε λέω ότι δεν υπάρχει συγγένεια πέραν της τρίτης... θαμίδος ;

— Τ' όνομά σου, κτήνος !

— Δημοσθένης Βρατσάνος' άπαντώ δειλά - δειλά.

Μιά μούντζα διάπλητη διέκρινα τότε μπρός στα μάτια μου.

— Νά... το φελέκι σου ! Κουμπούρας είσαι και σύ, μωρέ ! Σόει πάει το βασίλειο ; Μπράβο Ψαριανάρης. Πήγαινε τώρα κι' άλλοτε να είσαι κοσμιώτερος.

Έχαιρέτησα, τον άφησα να προσπεράσει κι' ανέβηκα στη βάρκα του σταθμού σαν θρεγμένη γάτα. Τότε μόλις είδα παζωματικούς και τούς ναύτες ποθούσαν σουζά στο του.

— Τί σου έλεγε ; Τί σου έλεγε ; με ρωτούσαν όλοι με περιέργεια.

— Μόσπε ότι θα μ' ανοίξει το κεφάλι μου στα δυό κι' έγω ταύπα ότι έχει δυό άκρες ή μαγκούρα του.

— Τί λές, μωρέ σκύλε ! ό ένας.

— Πωπώ ! ό άλλος.

— Ναυτοδικείο και μουσκέτο ! λέει ένας κελουστής δολιχτής.

— Ξέρεις ποιός είν' αυτός ;

— Όχι.

— Ο διευθυντής του Ναυστάθμου, με τέσσερα στο χέρι !

Ήτο πραγματι ό μακαρίτης ό Δημητράκης ό Μπουντούρης, πλοίαρχος του Βασ. Ναυτικού, διευθυντής του Βασ. Ναυστάθμου, ύπασιπτής του άειμνήστου Γεωργίου Α', άλλοτε κυβερνήτης της Β. θαλαμηγού «Αμφιτρίτη» και άδελφός του κατόπιν ύπουργού των Ναυτικών κυρ' Βασιλάκη.

— Κάποιον άγιο είχες και τη γλύτωσες !

— Σίγουρα θα τό είχες τό ναυτοδικείο, φουκαρά μου.

Εθώγαλα ώστόσο εισιτήριο και χώθηκα σ' ένα θαλάμι δευτέρας θέσεως. Πήγα σπύτι μου, είδα τούς δικούς μου, έφάγαμε και όρμη.

Ότε καν άλλαξα ρούχα. Ξέχασα να πετάξω τη μπέλλαμάνα και την κολλαρίνα. Ήμουν όμως... τό κουτιού. Μονάχα την κορδέλλα του γαλλικού μου κούκου θυμήθηκα στόν δρόμο να γυρίσω. Την είχα δώσει σ' ένα χρυσοτυπείο και μόυχε τυπώσει με γαλλικά γράμματα «H. M. ΟΛΓΑ» τό όνομα του «σπλάχνου» μου.

Παιδί τότε, κάτι νόμιζα πως έκανα μ' αυτό. Ωστόσο έτρεχα στό δρόμο. Ξαφνικά με σταματάει ένας ταγματάρχης.

— Έλα δώ, ναύτη. Προσοχή ! Γιατί δεν χαιρετάς !

Κλαρίνο, αλλά όχι και τό χέρι στόν κούκο. Και τά δυό «κολλημένα στούς μηρούς».

— Κύριε ταγματάρχα, τό λέω με σεβασμό, οι ναυτικοί κανονισμοί όρίζουν ότι μετά την δύσην του ήλιου ούδέν είδος χαιρετισμού άπονέμεται.

— Α, έτσι ; Καλά... Πήγαινε.

Κανονική μεταβολή και όρμη για κάποιον μπάρ της έποχής. Έκει τραγουδούσε ή 'Ιουλιέττα μου.

Δυό - δυό τά σκαλάκια και πέφτω σαν μπόμπα μπροστά της. Την άρπάζω και την τραβάω στό θάθος μίας σάλλας με καθρέφτες όλόγυρα.

Είχε καθήσει στή γωνιά ενός τραπεζιού κι' έγω έστεκα όρθιος, πατώντας τό ένα μου πόδι στό στεφάνι της διενέζικης ξεγυριστής καρέκλας, πού καθόταν.

Είπαμε, είπαμε... Είχα ξεχάσει πως ήμουν ναύτης. Όπου ξεσάφνα έρχεται ό 'Αναστάσης ό σερβιτόρος τρεχάτος.

— Κρύψου !... Τό περ'πουλο ! κάνει αλαφιασμένος.

Ξέχασα, ότι ήμουν ναύτης κι' ότι τό φρουραρχείο είχε απαγορεύσει στούς στρατιώτες να συζητούν στά κέντρα αυτά.

— Σάντα Μαρία ! Κάπρω ! ξεφωνίζει ή 'Ιουλιέττα.

— Α τε ! Στάι φέρμα ! της κάνω.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ ΥΠΕΡΑΙΩΝΟΒΙΟΙ

Η «Λέσχη των αιώνοβίων» του Λονδίνου ύστερα από τριετείς έρευνες, κατέληξε στό συμπέρασμα ότι ό γηραιότερος άνθρωπος του κόσμου είνε ό νοτιοαφρικάνος Ραμοσθάνε.

Ο Ραμοσθάνε, ό οποίος, όπως αποδεικνύεται από έπισημα έγγραφου, έχει συμπληρώσει 126 χρόνια ζωής, είναι υγιέστατος. Μ' όλα του τά χρόνια διατηρεί άριστα όλες τις αισθήσεις του. Ίππεύει σαν νέος είκοσι χρονών, πηγαίνει κυνήγι, καλλιεργεί μονάχος του τόν λαχανόκηπό του και τά άνθη του. Τρώγει πάντα με όρεξη, πίνει ποτά όμως ύπερβολικά και καπνίζει σαν φουγάρο ! Στόν πόλεμο των Μπόερς έχει χάσει δυό δάχτυλα του άριστερού του χεριού.

Η «Λέσχη των αιώνοβίων» του Λονδίνου τόν προσκάλεσε στό Λονδίνο, αναλαμβάνοντας όλα του τά έξοδα και τώρα ό εύτυχής νεώτερος Μαθουσάλας ταξιδεύει με λούξ καμπάνα για τήν άγγλική πρατεύουσα.

ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΣ ΠΕΖΟΠΟΡΟΣ

Ο Πολωνός Γιάννους : 18 ετών, χωρίς να τό επιδιώξη καν κατέρριψε τό ρεκόρ των αιώνοβίων πεζοπόρων.

Ο Γιάννους περπατούσε έννιά μέρες συνεχώς για να πάη στήν Βαρσοβία και να παρουσιάσθι στόν Πρόεδρο της Δημοκρατίας κ. Μοσίσκου, με τόν πατέρα του όποιον πρό έβδομήντα ετών ήσαν γείτονες και όλοι άχώριστοι. Υπηρετήσαν μάχιστα και οι δυό στόν ρωσικό στρατό, γιατί τήν έποχή εκείνη ή Πολωνία ήταν ρωσική έπαρχία.

Ο λόγος για τόν όποιο υποβλήθηκε στήν πεζοπορία αυτή ό αιώνοβιος Γιάννους, ήταν ή εξακρίβωση των ετών ύπηρεσίας του, προκειμένου να του χορηγηθι σύνταξη. Πραγματικά ό κ. Μοσίσκου τόν δέχθηκε έμεσως, εκάλεσε τόν άρμόδιο ύπουργό, και διέταξε τήν διεκπεραίωση της ύποθέσεώς του.

Ο Γιάννους, ό όποιος έχει άριστα στήν ύγεια του, εκάλυψε μέσα σ' έννιά μέρες 305 χιλιόμετρα, δηλαδή κατά μέσον όρου περίπου 37 χιλιόμετρα τήν ήμέρα !

ΜΗΧΑΝΗ ΜΕΤΑΦΟΡΑΣ... ΘΟΥΡΥΒΟΥ

Ο Γάλλος Μαξιμ Μπαζέν είναι έφευρέτης μίας μηχανής πού συλλαμβάνει και σημειώνει τόν ρυθμό μακρινών άποστάσεων. Η γαλλική κυβερνήσις άνέφερε τήν έφευρέσι του Μαξιμ Μπαζέν, άφού στίς δοκιμές πού έγιναν, αποδείχθηκε ή άπόλυτη ακρίβεια της λειτουργίας του μηχανήματος. Τό μηχανήμα είναι έφωδιασμένο μ' ένα όργανο ακριβείας και μπορεί να σημειώσει τήν πραγματική θέσι και άπόσταση επιτιθεμένων άεροπλάνων τόν κρότο των βομβών πού ρίχνουν και τόν θόρυβο των ανθρώπων πού βομβαρδίζονται σε μακρινές άποστάσεις. «Ολ' αυτά τά σημειώνει με κάθε λεπτομέρεια.

Σε λίγο γκραν - γκραούν ! Σπληρούνα και δραγόνα του ίππικού. Αντιλαλεί μέσα στή σάλλα τό ατάλκι.

Μέσα στόν άντικρουμό μου καθρέφτη διακρίνω έναν ύπυλαρχο, πούρχόταν γραμμή σε μάς. Γκραν, γκραν τό ατάλκι στά πλακάκια του δαπέδου.

Μέσα στό κρύσταλλο τόν είδα πού ήλθε ίσως τό τραπέζι μας. Αντίκρυσα και τη ματιά του, έρευνητικά, επίμονη, πού τήν είχε καρφώσει στά γράμματα του κούκου μου. Κι' έξαφνα με σεβασμό και με γαλατική ευγένεια κόνω μιά μεταβολή : και τό σήμα.

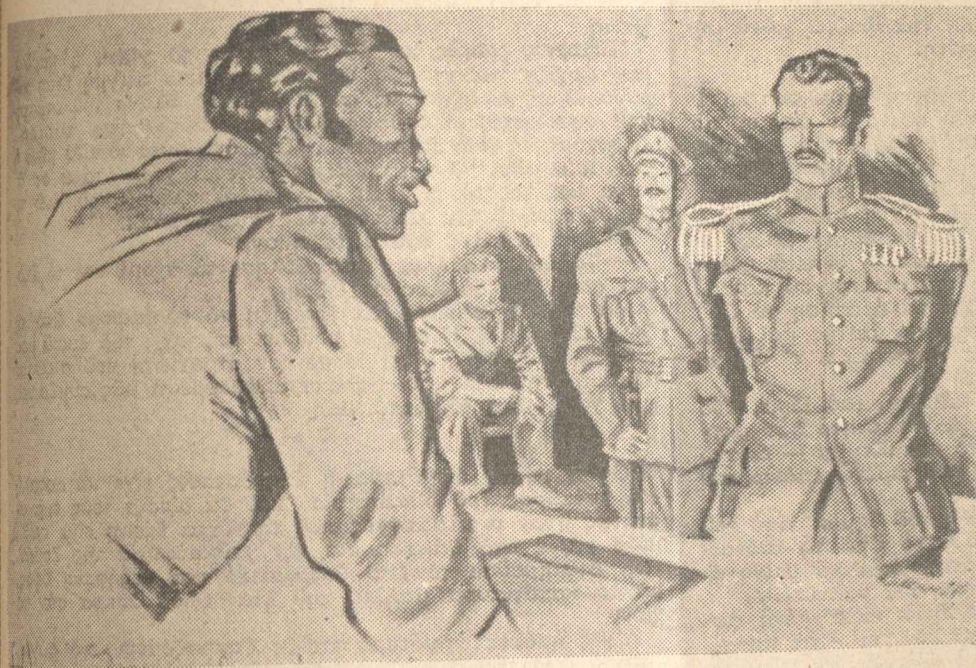
Μπόν σουάρ μόν καπνίζουν τού λέω.

Αντιχαιρετά και φεύγει.

Τόν είχα ξεγελάσει τά γαλλικά στοιχεία της κορδέλλας του κούκου μου : «H. M. ΟΛΓΑ» ! Ποιό νάξερε τί έτρεχε !

Ωστόσο έγω τη γλύτωσα φτηνά και τη φορά αυτή.

ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

Ήταν ένας ψηλός άνδρας με περήφανο πρόσωπο.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ BERNDT KRAUNTHOFF

ΜΕ ΤΗ ΘΗΛΕΙΑ ΣΤΟΝ ΛΑΙΜΟ !

ΜΟΛΙΣ είχα φθάσει σε μιά από τις μικρές εκείνες δημοκρατίες της Νοτίου 'Αμερικής, ως άπεσταλμένος μίας γαλλικής έφημερίδας, όταν έξεργάγη έπαναστάσις, μιά από τις συνηθισμένες στρατιωτικές έπαναστάσεις πού φουντώνουν στά μέρη εκείνα κάθε δυό φεγγάρια. Οι έπαναστάται είχαν συλλάβει τόν στρατηγό-διοικητή της πόλεως και τούς αξιωματικούς του και θά γινόταν ή δίκη τους στό έπαναστατικό δικαστήριο τήν ίδια μέρα.

Ύστερα από μύριες δυσκολίες πέτυχα να μου δοθι ή άδεια να παρακολουθήσω τη δίκη. Έτσι, τήν όρισμένη ήμέρα και ώρα παρουσιάστηκα στόν στρατώνα, έδειξα τήν άδειά μου και μπήκα μέσα έλεύθερα. Η αίθουσα της δίκης, πού στήν πραγματικότητα δεν ήταν παρά ένα μικρό δωμάτιο, θρισκόταν στό ισόγειο κι' έγω ήμουν ό μοναδικός άκροατής.

Οι δικασταί μπήκαν και κάθισαν στίς θέσεις τους. Ήσαν τέσσερες άνδρες και μιά γυναίκα. Από τούς άνδρες ό ένας φορούσε στολή αξιωματικού, οι δυό άλλοι άπλού στρατιώτη, ό τέταρτος πολιτικά. Η γυναίκα—μιά χαριτωμένη νέα, όχι μεγαλειτερη από δεκαεννέα ετών — ήταν κόρη ενός στρατιωτικού πού ό ύπόδικος τώρα στρατηγός τόν είχε καταδικάσει σε θάνατο και τόν είχε τουφεκίσει σε κάποια άλλη στρατιωτική έπαναστάσι.

Λίγα λεπτά άργότερα, έφεραν μέσα και τόν κατηγορούμενο. Ήταν ένας λεπτός, ψηλός άνδρας με μαύρα μαλλιά και περήφανο πρόσωπο. Φορούσε άκόμη τήν ώρα γαλάζια του στολή, μιά είχε τά χέρια δεμένα πίσω από τούς ώμους. Συνήγορο δεν είχε. Ο ίδιος ό πρόεδρος του δικαστηρίου έκανε και τόν εισαγγελέα.

Η διαδικασία ήταν παραπολύ σύντομη γιατί ό στρατηγός δεν άποκρίθηκε σε καμιά από τις έρωτήσεις των πηγών του. Δεν άνοιξε ούτε μιά φορά τό στόμα του, στό όποιον ζωγραφίζόταν ένας περιφρονητικός μορφασμός.

Όπως ήταν φυσικό κι' έπόμενο, ό κατηγορούμενος καταδικάστηκε σε θάνατο και μάλιστα δι' άπαγχονισμού και ή εκτέλεσις της ποινής θά γινόταν άμέσως.

Όταν μόλις τελείωσε ή δίκη έτοιμάσθηκα να φύγω, ένας από τούς συνέδρους ήρθε κοντά μου και μου είπε πως αυτό δεν ήταν σωστό. Μιά και παρακολούθησα τήν διαδικασία έπρεπε να παρευρεθώ ως μάρτυς και στήν εκτέλεσι.

Όλες μου ή δικαιολογίες και ή προσπάθειες για ν' άποφύγω τό φρικτό αυτό θέαμα πήγαν στά χαμένα. Ήμουν

ύποχρεωμένος να πάω. Μοι έδωσαν ένα άλογο και άναγκάστηκα να τούς ακολουθήσω.

Στό μεταξύ είχε φραδυάσει. Τό σκοτάδι είχε πέσει ξαφνικά κι' άπότομα, όπως συμβαίνει πάντα στίς τροπικές χώρες. Προχωρήσαμε έφιπποι επί μισή ώρα σχεδόν ώπου φθάσαμε σ' ένα πλατύ χωράφι. Στή μέση του χωραφιού ύψωνόταν ένα ψηλό πυκνόφυλλο δέντρο.

Όλοι πήδησαν από τ' άλογά τους. Οι στρατιώτες μάζεψαν φρύγανα κι' άναψαν φωτιά. Σε λίγο ύψώθηκε μιά ζωηρή φλόγα πού φωτίσε τό παράξενο σύμπλεγμα. Κρύο δεν έκανε, μιά ή φωτιά ήταν άπαραίτητη για ν' άπομακρύνι τά κουνούπια και τ' άλλα έντομα.

Στό διάστημα αυτό είχε φθάσει κι' ό καπνικός συνωδευμένος από δυό στρατιώτες. Ήταν κι' αυτός έφιππος με τά χέρια πάντα δεμένα στήν πλάτη του. Διέθυνε τό άλόγο του μόνο με τά γόνατα και φαινόταν πως ήταν περίφημος ίππεύς. Έξακολουθούσε να διατηρή τό ύπεροπτικό και άγέρωχο ύφος του και δεν καταδεχόταν να ρίξη τά μάτια του σε κανέναν.

—Χά, χά, έκανε ένας από τούς

έπαναστάτας — ήταν εκείνος πού προήδρευε στή δίκη, — πολύ τού πάη τού παληόσκυλου να πεθάνι σαν χριστιανός.

Εγώ λέω... και κάτι ψιθύρισε στό αυτί των συντρόφων του πού τόν έπιδροκίμασαν μ' ένθουσιασμό.

Σε λίγο ώδήγησαν τόν στρατηγό καθάλλα πάντα στό άλόγο του, κάτω από ένα από τά χαμηλότερα κλαδιά του δέντρου. Εκείνος πού είχε κάνει τήν πρότασι — Πέδρο τόν έλεγαν οι σύντροφοί του — σκαρφάλωσε έπάνω στό δένδρο και κρέμασε ένα σχοινί περνώντας τη θηλειά του στόν λαιμό του καταδίκου.

Ύστερα κατέθηκε και γελώντας σαρκαστικά είπε στόν στρατηγό :

— Καθώς θλέπετε, έξοχώτατε, έ

χουμε όλον τόν καιρό μπροστά μας

Έίχεν έκραγη μιά στρατιωτική έπαναστάσις.

καί δὲν μᾶς νοιάζει νὰ περιμένουμε. Νὰ ἰδοῦμε μόνο μήπως τ' ἄλογό σας θαρεθῇ νὰ περιμένῃ.

Σήμερα ἀκόμη ἔχω μπροστά μου τὴν ἀνατριχιαστικὴ ἐκείνη εἰκόνα. Τὸ πελώριο δένδρο ποὺ φαινόταν ἀκόμη πιὸ ἐπιβλητικὸ κάτω ἀπὸ τὴν ἀκάνονιστὴ λάμψη τῆς φωτιᾶς, ἀπὸ κάτω τὸ ἀκίνητο ἄλογο καὶ τὴν λεπτὴ σιλουέττα τοῦ στρατηγοῦ ποὺ στεκόταν μὲ περήφανη ἀξιοπρέπεια στὴ σέλλα τοῦ δίχως τὸ πρόσωπό του νὰ δεῖχνε στὰ ἐλάχιστο τὴν ἀγωνία ποὺ περνοῦσε. Ἄν τὸ ἄλογο ἔκανε ἐστὼ κ' ἕνα βῆμα, ἂν ἔσκυβε μόνο τὸ κεφάλι του, ἡ θηλεία εὐθὺς θὰ σφίγγονταν γύρω ἀπὸ τὸν λαιμὸ τοῦ στρατηγοῦ καὶ μὲ τὰ δεμένα χέρια του δὲν θὰ μπορούσε νὰ κρατήσῃ τὸ ζῶο καὶ θὰ πνιγόταν. Πῶς μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς καὶ ὑπομένει αὐτὸ τὸ μαρτύριο; Γιατί δὲν σπηρερύνει τ' ἄλογο του γιὰ νὰ δώσῃ μόνος του ἕνα τέλος;

Ἔτσι περνοῦν πέντε λεπτά, ἕνα τέταρτο, μιὰ ὥρα, δύο ὥρες. Ὅλοι γύρω μου εἶναι σιωπηλοί. Ἀκύνητο σὰν μαρμάρينو ἢ χυμένο ἀπὸ χαλκὸ στέκει τὸ σύμπλεγμα — ἄλογο καὶ καθαλλάρης — ποὺ ὅλοι ἔχουν καρφωμένα ἐπάνω του τὰ μάτια τους.

Τὸ ἄλογο, ἀνίξω ἴσως γιὰ τὸν ρόλο τοῦ δημίου ποὺ τοῦ ἔχουν ἐπιβάλει, ἴσως κιόλας ἐπηρεασμένο ἀπὸ τὴ σιδερένια θέλησι τοῦ κυρίου του ποὺ τὸ ἀναγκάζει νὰ μείνῃ ἀσάλευτο στὴν ἴδια θέσι, δὲν ταραζεται, δὲν σαλεύει...

Φτάνει πειὰ, Πέδρο, λέει μιὰ θαθεῖα ταραγμένη φωνὴ δίπλα μου. Εἶναι ἡ νέα. Ὡς τώρα δὲν τὴν εἶχα προσέξει. Φτάνει πειὰ, δώσε μιὰ θιταῖα στὸ ἄλογο. Ἄν εἴμαστε δικασταὶ μαζί καὶ δῆμιοι, δὲν εἴμαστε ὅμως καὶ ἱεροεξετασταί.

Ὁ Πέδρο γέλασε σαρκαστικά.
— Θάπρεπε νὰ σ' ἔκουγε ὁ πατέρας σου ἔτσι ὅπως μιλᾷς, τῆς εἶπε. Τὸ ἔχασες ὅτι αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος ἔβαλε νὰ τὸν σκοτώσουν; Ἄσ' τον λιγάκι ἀκόμα νὰ διασκεδάσουμε. Ἀργὰ ἢ γ' ὀργήρα θὰ ταιπήσῃ κανένα κουρεῦπι τὸ ἄλογο.

Καὶ οἱ ἄλλοι συμφωνοῦν μαζί του.
Εἶναι ὥραῖο πρᾶγμα νὰ θλέπῃ κανεὶς τὸν κατάδικο νὰ τρέμῃ κάθε λεπτὸ γιὰ τὴ ζωὴ του. Κρίμα μόνο ποὺ δὲν φαίνεται ὅτι τρέμει, μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς κάνει ἀκόμη πιὸ σκληροὺς τοὺς δημίους του.

Περνάει πάλι ἀρκετὴ ὥρα.
Ὁ Πέδρο σηκώνεται, πλησιάζει τὸ δένδρο καὶ φέρνει ξύλα γιὰ νὰ ταΐσῃ τὴ φωτιά.

ἔχουν διαβόλεμένη ἀντοχὴ ἐκεῖνοι ἐκεῖ πέρα, λέει κάνοντας ἕνα φοικτὸ μορφασμὸ κατὰ τὸν καθαλλάρη. Τὸ πόσοωπο τοῦ φίλου μας εἶναι καταφωγμένο ἀπὸ τὰ κουρεῦπια καὶ τὸ ἄλογο δὲν πάει πίσω. Ὁ διάολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν καταλαβαίνω πῶς μπορεῖ καὶ στέκει ἀκόμη ἀσάλευτο.

Φτάνει πειὰ, Πέδρο, φωνάζει τὸ κορίτσι, μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει, αὐτὸ ποὺ κάνουμε εἶναι ἀπάνθρωπο.

Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, Ζουάννα, ξεφωνίζει ἀπὸ τομα ἐκεῖνος. Ἐσὺ νὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρι νὰ μὴν ἀνακατεῦσαι.

Ὡστόσο, ἀπὸ τὸ ὕψος του φαίνεται ὅτι κ' αὐτὸς βρίσκει πῶς παρατραβάει τὸ πρᾶγμα.

Στὸν δυνατὸ ἦχο τῆς φωνῆς του τὸ ἄλογο σήκωσε ξαφνικὰ τὸ κεφάλι του. Νὰ τώρα, τώρα! Ὅλοι καρφώνουν τὰ μάτια τους σὰν μαγνητισμένοι ἐπάνω του. Μὰ ὄχι. Τὸ εὐγενικὸ ζῶο ἡσυχάζει καὶ μόνο χτυπάει ἀδιάκοπα μὲ τὴν οὐρὰ του τὰ πλευρὰ του ποὺ τὰ δαγκώνουν τὰ κουρεῦπια.

Ἡ νέα σκύβει πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μοῦ ψιθυρίζει κάτι ἀγγλικά στὸ αὐτί. Δὲν κατάλαβα τί μοῦ εἶπε μὰ τῆς ἔκανα νόημα πῶς ἤμουν σύμφωνος.

Σὲ λίγο σηκώνομαι.
— Ἄν δὲν ἔχετε καμμιά ἀντίρρηση, λέω, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ φύγω. Δὲν θάχετε τὴν ἀπαίτησι νὰ περιμένω ἐδῶ ὡς μεθαύριο; Τέσσερες ὥρες κάθουμαι ἐδῶ ἀδίκαια.

Οἱ ἐπαναστάται σηκώνουν τοὺς ὤμους τους. Ἄν θέλω ὅς φύγω. Σηκώνομαι καὶ πλησιάζω τὸ ἄλογο μου. Δύο ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ἔχουν σηκωθῇ μαζί μου καθὼς κ' ἡ Ζουάννα ποὺ κρατᾷ τὸ ἄλογο μου ἀπὸ τῆς

χαίτη.

Ἐξαφνα, χωρὶς κ' ἐγὼ νὰ ξέρω τὸ γιατί, ἡ καρδιά μου ἀρχίζει νὰ χτυπᾷ δυνατά. Τὴν ἴδια στιγμή ἕνας πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ στ' αὐτιά μου. Τὸ ἄλογο τοῦ στρατηγοῦ σηκώνεται ὀλόρθο ἐνῶ ὁ καθαλλάρης του τινάζεται κρεμασμένος ἀπὸ τὸ σχοινί... Ὁχι, ὄχι, αὐτὸ τὸ εἶδε μόνο ἡ φαντασία μου. Ὁ καθαλλάρης κάθεται γερά ἐπάνω στ' ἄλογο καὶ μὲ τὰ γόνατα σφίγγει τὰ πλευρὰ του, ἐνῶ τὸ ζῶο ἐξαφανίζεται καλπάζοντας στὸ σκοτάδι.

Οἱ ἐπαναστάτες ἀναστατώθηκαν.
— Τὸ διαβόλοθῆλυκο πυροβόλησε τὸ σχοινὶ καὶ τὸ ἔκοψε! φωνάζει ἐξαλλος ὁ Πέδρο.

Μὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ τραβήξῃ τὸ περιστροφὸ ἀπὸ τὴ ζωὴ του ἡ Ζουάννα ἔχει πηδήσῃ στὴ ράχι τοῦ δικοῦ μου τῷ ἄλογου, ἔχει ρίξει κάτω τὸν στρατιώτη ποὺ στήριζε μπροστά της καὶ πρὶν καλοκαταλάβουμε τί μᾶς συμβαίνει, ἔχει χαθῇ ἀπὸ μπροστά μας.

Ὅχτῶ μέρες ἀργότερα ἡ ἐπανόστασις ἔχει κατασταλθῇ καὶ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ποὺ θὰ δικάζῃ τοὺς ἐπαναστάτας ἦταν ὁ στρατηγὸς ποὺ τὴ νύκτα ἐκείνη εἶχε σωθῇ μόνο χάρις στὸ θάρρος καὶ τὴν γενναίονυχία τῆς Ζουάννας. Διατηροῦσε τὸ ἴδιο ὑπερόπτικὸ καὶ περήφανο ὕψος, μὰ τὰ κατάμαυρα μαλλιά του ἦταν τώρα ἀσπρὰ σὰν τὸ χιόνι.

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα καθὼς ἐτοιμαζόμουν νὰ φύγω, ζήτησα ἀπὸ τὸν στρατηγὸ νὰ μὲ δεχθῇ σ' ἀκρόασι.

Παρ' ἐλπίδα μὲ δέχθηκε. Ἡ συνάντησι μᾶς ὅμως ἦταν χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον.

Στὸ τέλος ἐτόλμησα νὰ τὸν ρωτήσω γιὰ τὴν Ζουάννα. Μὲ κύτταξε σὰν σαστισμένος καὶ εἶπε:

— Ἡ Ζουάννα; Ναι, μπορῶ νὰ σὰς ἀ-

(Συνέχ. καὶ εἰς σελ. 58)

Καθαλλάρης κ' ἄλογο. Ἐμοιάζαν σὰν μαρμάρινο

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΖΗΜΙΚΡΟΝΑΛ ΠΩΣ ΝΑ ΓΑΠΥΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Δὲν τὴν ἐμπήσα, γιατί θυβίστηκα κ' ἐγὼ σ' ἕνα. θαυμάσιο λήθαργο. Ἐχασα τὴν συνείδησιν τῶν πάντων καὶ δὲν ἐμπήσα.

— Μις Σπίτφιλντ, εἶπε τότε ἐπίσημα ἡ λαίδη Σομερέυ, ἂν ὅλα, ὅσα μοῦ διηγηθήκατε δὲν εἶναι ἀποκυήματα τῆς φαντασίας σας, πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν ἔργασά να δεθαιωθῶ, τότε πέσατε εἴμα μιᾶς ἀτιμῆς συνομοσίας, στήν ὁποία συμμετέσχε καὶ ἡ μίσσες Κράμπ. Θὰ γράψω σ' αὐτὴν τὴν γυναῖκα καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἀπάντησι τῆς, θὰ πληροφορήσω τὸν λόρδο Χάρτφορντ.

— Ὡς μιλᾷτε, μὴν τὸ κάνετε αὐτὸ, σὰς ἐξορκίζω!
— Καὶ γιατί νὰ μὴν τὸ κάνω;

— Για τοὺς γονεῖς μου, μιλᾷτε!... Συλλογισθῇτε τὸν πόνο καὶ τὴν ντροπὴ τους... Μὴ θυβίσετε τὴν οικογένειά μου μέσῃ στὴν ἀπόγνωσι!

— Ὁ λόρδος Χάρτφορντ θὰ κάνῃ δ,τι κρίνῃ ὀρθόν. Πάντως, πρέπει νὰ μάθῃ δ,τι συνέβη κάτω ἀπὸ τὴ στέγη του... Εἶτε αὐτὸς, εἶτε ὁ ἀνηψιὸς του εἶναι ὁ ἐνοχος καταλαβαίνετε ὅτι δὲν μπορῶ πειὰ νὰ σὰς κρατήσω κάτω ἀπ' τὴ δική μου στέγη.

— Τὸ καταλαβαίνω, μιλᾷτε. Μὰ τί θὰ γίνω; Καὶ καθὼς ἡ δυστυχισμένη Μαίρη εἶχε ἐξαναρχίσει τοὺς λυγμούς της, ἡ λαίδη Σομερέυ τῆς εἶπε:

— Μὴν ἀπελπίεσθε. Δὲν εἰμαι τόσο σκληρή, ὥστε νὰ σὰς πετάξω στὸν δρόμο, ὅπως θὰ ἔκαναν πολλὲς ἄλλες στὴ σὰς πετάξω στὸν δρόμο, ὅπως θὰ ἔκαναν πολλὲς ἄλλες στὴ θέσι μου. Πρὸς χάριν τοῦ πατέρα σας ποὺ εἶναι ἀξιὸς καὶ θε σεβασμὸς θὰ φροντίσουμε γιὰ σὰς ὡς τὴ στιγμή ποὺ θὰ μῆτε στὸ Νοσοκομεῖο. Κατόπιν φροντίστε μόνη σας γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας.

Ἡ λαίδη Σομερέυ ἔγραψε ἀμέσως στὴ μίσσες Κράμπ, τῆς ὁποίας ἡ ἀπάντησις ἔφθασε τὴ μεθεπομένη.

Ἡ ἄθλια γρηὰ ἀρνιόταν κατηγορηματικὰ τὰ λεγόμενα τῆς νέας. Ἐγραφε πῶς ἀγνοοῦσε τὰ πάντα καὶ πρόσθετε πῶς τόσο ἡ παραθισμένη πόρτα, ὅσο κ' ἡ ὑπνωτικὴς παστίλιες ἦσαν ἀποκυήματα τῆς φαντασίας τῆς Μαίρης.

Ἄν πῆρα — θεβαίω — ποτὲ στὴ ζωὴ μου ὀπνωτικὴς παστίλιες καὶ κάνω τόσο ἑλαφρὸ ὕπνο, ὥστε καὶ τὸ περπάτημα ἐνὸς ποντικὸ θὰ μὲ ἐμπνέσῃ. Ἄν ἡ μίς Μαίρη Σπίτφιλντ ὑπέπεσε σὲ σφάλμα, αὐτὸ μὲ ἐμπνέσῃ. Ἄν ἡ μίς Μαίρη Σπίτφιλντ ὑπέπεσε σὲ σφάλμα, αὐτὸ μὲ ἐμπνέσῃ. Ἄν ἡ μίς Μαίρη Σπίτφιλντ ὑπέπεσε σὲ σφάλμα, αὐτὸ μὲ ἐμπνέσῃ.

Ἄν ἡ μίς Μαίρη Σπίτφιλντ ὑπέπεσε σὲ σφάλμα, αὐτὸ μὲ ἐμπνέσῃ. Ἄν ἡ μίς Μαίρη Σπίτφιλντ ὑπέπεσε σὲ σφάλμα, αὐτὸ μὲ ἐμπνέσῃ. Ἄν ἡ μίς Μαίρη Σπίτφιλντ ὑπέπεσε σὲ σφάλμα, αὐτὸ μὲ ἐμπνέσῃ.

Ἄν ἡ μίς Μαίρη Σπίτφιλντ ὑπέπεσε σὲ σφάλμα, αὐτὸ μὲ ἐμπνέσῃ. Ἄν ἡ μίς Μαίρη Σπίτφιλντ ὑπέπεσε σὲ σφάλμα, αὐτὸ μὲ ἐμπνέσῃ. Ἄν ἡ μίς Μαίρη Σπίτφιλντ ὑπέπεσε σὲ σφάλμα, αὐτὸ μὲ ἐμπνέσῃ.

Ἄν ἡ μίς Μαίρη Σπίτφιλντ ὑπέπεσε σὲ σφάλμα, αὐτὸ μὲ ἐμπνέσῃ. Ἄν ἡ μίς Μαίρη Σπίτφιλντ ὑπέπεσε σὲ σφάλμα, αὐτὸ μὲ ἐμπνέσῃ. Ἄν ἡ μίς Μαίρη Σπίτφιλντ ὑπέπεσε σὲ σφάλμα, αὐτὸ μὲ ἐμπνέσῃ.

Ἄν ἡ μίς Μαίρη Σπίτφιλντ ὑπέπεσε σὲ σφάλμα, αὐτὸ μὲ ἐμπνέσῃ. Ἄν ἡ μίς Μαίρη Σπίτφιλντ ὑπέπεσε σὲ σφάλμα, αὐτὸ μὲ ἐμπνέσῃ. Ἄν ἡ μίς Μαίρη Σπίτφιλντ ὑπέπεσε σὲ σφάλμα, αὐτὸ μὲ ἐμπνέσῃ.

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

νέα καὶ νὰ μοῦ ἐπιρρίψῃ εὐθὺς γιὰ τὴν κακὴ διαγωγή της. Σὰς χαιρετῶ μὲ σεβασμὸ, μιλᾷτε, ἡ ταπεινὴ σας δούλη, ΧΗΡΑ ΚΡΑΜΠ.

Ἡ ὑποκριτικὴ αὐτὴ ἐπιστολὴ μετέβαλε σὲ θεοαίτητα τὶς ὑποψίες τῆς λαίδης Σομερέυ, γυναίκας ἐξυπνῆς ἄλλως τε, γιὰ τὴν συνενοχὴ τῆς ἀχρείας αὐτῆς μίσσες Κράμπ. Τὸ ἀνεκόνισσε αὐτὸ στὸν λόρδο Χάρτφορντ, ὁ ὁποῖος κάλεσε τὴν ἄθλια γρηὰ καὶ ἀφοῦ τῆς ἔκανε μιὰ θυελλώδη σκηνή, τὴν ἐδιώξε αὐθημερὸν ἀπὸ τὸν πύργο του.

Ὅσο γιὰ τὴν φτωχὴ Μαίρη ἐγκατέλειψε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες τὸ σπίτι τοῦ λόρδου Σομερέυ.

Ἡ λαίδη Σομερέυ κράτησε τὸν λόγο της κ' ἐδῶσε στὴ νέα ἕνα ποσὸν ἀρκετὸν γιὰ τὶς ἀνάγκες της. Ὡς ὅτου νὰ συμβῇ τὸ γεγονός ποὺ τόσο τὸ ἔτρεμε ἡ Μαίρη, νοίκιασε ἕνα μέτριο δωμάτιο μὲ τ' ὄνομα Μαίρη Ντίκσον. Μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ γράφτηκε καὶ στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Μίνλεσσεξ, ὅπου ἔγινε δεκτὴ κατόπιν συστάσεως τῆς λαίδης Σομερέυ, ἡ ὁποία δειχθηκε πονετικὴ ὡς τὸ τέλος.

Ἐκεῖ, ἔφερε στὸν κόσμον τὴν μικρούλα Τζέννι.

IX

ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Ἡ Μαίρη εἶχε πάρει τὸ ὄνομα Ντίκσον γιὰ νὰ μὴν πῆσῃ ἡ ντροπὴ τοῦ ἀκουσίου σφάλματός της καὶ στὴν οικογένειά της.

Κατόπιν τῶν παρακλήσεων τῆς λαίδης Σομερέυ, ὁ λόρδος Χάρτφορντ εἶχε δεχθῇ νὰ κρατήσῃ τὸ πρᾶγμα μυστικόν. Μὰ εἶχε λογαριάσει χωρὶς τὴν μίσσες Κράμπ, ἡ ὁποία ὅταν διώχθηκε ἀπὸ τὸν πύργο, ὅπου νόμιζε πῶς θὰ τελεῖται ἐιρηνικὰ τὶς ἡμέρες της, εἶχε σπεύσει νὰ πληροφορηθῇ μ' ἐπιστολὴ τὸν πατέρα τῆς Μαίρης γιὰ τὴν ντροπὴ τῆς κόρης του.

Ἐκεῖνος στὴν ἀρχὴ δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του, τόσο ἐμπιστοσύνη εἶχε στὴν ἀρετὴ τῆς κόρης του. Πρὶν δεῖξῃ στὴν γυναῖκα του τὴν συκοφαντικὴ ἐπιστολή, ἔπηγε στὸν πύργο, ὅπου ὁ λόρδος Χάρτφορντ, ἔπειτα ἀπὸ μερικὸς διαταγμούς, δὲν ὑπόρρεσε παρὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν θλιθερὴ εἰδήσι.

Μὰ ὁ ἐνοχος; φώναξε ὁ πᾶτωρ, σφίγγοντας μὲ τὰ χέρια τὸ κεφάλι του. Ποίος εἶναι ὁ ἄτιμος ποὺ ἔκανε αὐτὸ τὸ κακὸ στὸ δυστυχισμένο μου παιδί;

Καὶ καθὼς θυμήθηκε τοὺς νεανικούς ἔρωτας τοῦ λόρδου τὸν κύτταξε μὲ ὕψος ἀπειλητικόν.

Μπα, σεβασμώτατε! ἔκανε ἀπλὰ ἐκεῖνος. Δὲν εἰμ' ἐγὼ!

Μὰ σὲ σὰς ἐμπιστεύθηκε ἡ Μαίρη, μιλᾷτε!
— Βεβαίως! Καὶ γι' αὐτὸ μὲ θλέπετε τόσο λυπημένο κ' ἐτοιμο γιὰ κάθε ἐπανόρθωσι.

Καμμιά ἐπανόρθωσις δὲν μπορεῖ νὰ σῶσῃ τὴν αἰτία.

Εἰμαι κ' ἐγὼ τῆς γνώμης σας. Μὰ ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ μάθετε τὸν ἐνοχο εἶναι νὰ ρωτήσῃτε σχετικῶς τὴν κόρη σας. Αὐτὴ μόνο, καλλίτερο ἀπὸ τὸν καθένα, εἶνε σὲ θέσι νὰ σὰς πληροφορήσῃ. Ἐγὼ ἐδιώξα τὴ μίσσες Κράμπ ποὺ ἦταν στὸ σπίτι μου, περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι χρόνια. Εἶμαι ἔτοιμος νὰ ἐπιβάλω κ' ἄλλες κυρώσεις, ἂν παρουσιαστῇ ἀνάγκη. Μὰ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ πρέπει νὰ μάθω τὸν ἐνοχο, νὰ ἔχω τὴν ἀπόδειξι.

Τοῦ ἦταν δυσάρεστο νὰ πῇ ὅτι κατηγοροῦσαν τὸν ἀνηψιὸν του, στὴ στιγμή μάλιστα ποὺ ἡ κατηγορία αὐτὴ δὲν θασίζετο σὲ καμμιά ἀπόδειξι.

Ἐπρεπε νὰ κάνῃ μιὰ σοβαρὴ ἐρευνα καὶ ὁ λόρδος Χάρτφορντ δὲν περιέμενε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἐφημερίου γιὰ νὰ

πληροφορήση τὸν ἀνεψιὸ τοῦ μὲ συστημένη ἐπιστολὴ γιὰ ὅσα εἶχε πῆ ἡ Μαίρη ἐναντίον τοῦ στη λαϊδὴ Σομερέυ. Τοῦ εἶχε γράψει καὶ περίμενε τώρα τὴν ἀπάντησίν του.

Ὁ παστὼρ Σπίτφιλντ παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν μποροῦσε ἀκόμα νὰ πιστέψῃ στὴ δυστυχία του. Μὰ, μόλις ἐφάσσε σπιτι τοῦ, ἐλάσσε ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ χέρι τῆς κόρης τοῦ τὴν δυνήρῃ ἐπιβεβαίωσι. Μιὰ ἐπιστολὴ τῆς Μαίρης τὸν περὶμενε ἐκεῖ στὴν ὁποία ἐκείνη τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.

Αὐτὸ ἦταν τὸ χτύπημα τοῦ κερανοῦ.

Ἀμέσως ἡ καρδιά του κλείστηκε καὶ νόμισε πὼς ἡ κόρη του εἶχε πεθάνει.

Σωριάστηκε στὴν πολυθρόνα του, ἔφερε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του, ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο στὸ στήθος του, μὲ τὴ ράχι καμπουριασμένη κάτω ἀπ' τὸ θάρος τῆς δυστυχίας.

Ἐπειτα, ἀνωρθώμενος ξαφνικά, εἶπε στὴν γυναῖκα του πὺ ἦταν συντριμμένη κι' αὐτὴ ἀπὸ ἀπέραντο πόνο.

— Ἐμπρός, γυναῖκα, ἀξία συντρόφισσα τοῦ πάστορος Σπίτφιλντ. Πήγαίνε ν' ἀσχοληθῇς μὲ τίς φροντίδες τοῦ σπιτιοῦ σου σὰν νὰ μὴν εἶχες ποτὲ μιὰ κόρη πεθαμένη πὺ τὴν ἔλεγον Μαίρη... Συλλογίσου πὼς ἔχεις ἄλλα παιδιά, γιὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ φροντίσης, πὼς ἔχεις ἕνα γυιὸ προσωρισμένο ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν πατέρα του. Ἐμπρός!

Πῆρε μιὰ θίβλο καὶ θυβίστηκε στὴν ἀνάγνωστί της ὡς τὴν ὥρα τοῦ δείπνου.

Ἡ φτωχὴ Μαίρη εἶχε πεθάνει πειὰ γιὰ τοὺς δικούς της.

Τέσσερα χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε...

Τέσσερα χρόνια γεμάτα πῆλη, γεμάτα ἀγωνία γιὰ τὴν φτωχὴ Μαίρη, ἡ ὁποία τοῦ κακοῦ προσπαθοῦσε νὰ ὄγῃ ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν δυστυχία, στὴν ὁποία τὴν εἶχε ρίξει ἡ ἀτιμία τοῦ λόρδου Κλάρενς.

Αἰσθανόταν πειὰ τὸν ἑαυτὸ της τόσο κουρασμένο, τόσο συντριμμένο, ὡςτε πολλὰς φορές, χωρὶς τὴν σκέψιν τῆς ἀγαπημένης της μικρούλας, θὰ εἶχε ζητήσῃ στὸν θάνατο τὴν ὑπερτάτη γαλήνη κι' ἀνάπαυσι.

Μιὰ μέρα θαθεῖας ἀπογνώσεως συλλογίστηκε τὴν λαϊδὴ Σομερέυ πὺ εἶχε δειχθῇ καλὴ κι' ἐπιεικὴς ἀπέναντί της καὶ πῆγε καὶ χτύπησε δειλὰ τὴν πόρτα τοῦ μεγάρου της. Ἐνας ὑπηρετῆς πὺ δὲν τὸν ἤξερε, τῆς ἀνοίξε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς.

— Δὲν εἶναι κανεὶς ἐδῶ, τῆς εἶπε ἐξετάζοντάς τὴν καχύποπτα. Ἄν ἦρθες γιὰ νὰ ζητιανέψης, χάνεις τὸν καιρὸ σου.

Καὶ ξανάκλεισε ἀπὸτομα τὴν πόρτα. Οἱ Σομερέυ εἶχαν φύγει πρὸ δύο χρόνων γιὰ τίς Ἰνδίες, ὅπου ὁ θάρονέτος εἶχε καταλάβει ἕνα ἀνώτατο ἀξίωμα.

Τότε ἡ Μαίρη ἔγραψε στὴ μητέρα της. Ἡ σκληρὴ καὶ ψυχρὴ ἀπάντησιν τῆς συζύγου τοῦ πουριτανικοῦ πάστορος τῆς ἀφαίρθηκε καὶ τὴν τελευταία της ἐλπίδα κι' ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸν της νὰ θυβίζεται περισσότερο στὴν ἀβυσσο...

...Τί θὰ γινόταν τώρα μὲ τὸ καλὰθι της μὲ τὰ σασιμμένα πορτοκάλια, τὰ ὁποῖα κῶνας διακάτης δὲν ἤθελε;

Ἡ ὥρα ἦταν πειὰ ἔντεκα. Ἀπὸ τὸ πρῶτὸ τὸ στομάχι της ἦταν ἀδειανό, μὰ δὲν τὸ αἰσθανόταν αὐτὸ σχεδὸν καθόλου, γιὰτὶ σκεφτόταν τὸ παιδί της πὺ ἔκλαιγε καὶ πὺ τῆς εἶχε πῆ, ὅταν ἔφευγε ἀπὸ τὴν ἀθλία της τρώγλῃ:

«Μητέρα, ξαναγύρισε γρήγορα, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ φέρῃς νὰ φάω... Ξαναγύρισε γρήγορα!...»

Μὰ ἀπὸ τότε εἶχαν περάσει πέντε ὥρες, πέντε ὀλόκληρες ὥρες.

Ὅπως εἶπαμε, οἱ διαβάτες γινόντουσαν ὀλοένα καὶ πὺ λιγοστοί. Ἡ ὁροχὴ δὲν εἶχε πῆσει νὰ πέφτῃ κι' ἡ συνοικία αὐτῇ, ἡ τόσο γεμάτῃ ἀπὸ κίνησι καὶ θόρυβο ὡς τὰ μεσάνυχτα συνήθως, ἦταν σχεδὸν ἔρημη.

Σὲ κάποια στιγμή, καθὼς ἡ Μαίρη περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ ἕνα ἀριστοκρατικὸ ρεστωράν τῆς πλατείας, μερικοὶ τζέντλεμεν φάνηκαν στὴν ἄκρῃ τοῦ πάρκουτοῦ χῶλ του. Φαινόντουσαν πὼς εἶχαν φάει γεναῖα καὶ πὼς εἶχαν τιμῆσει ἀκόμα πὺ γεναῖα τὰ ἐκλεκτὰ κρασιὰ τοῦ κέντρου.

Στὴν εἴσοδο τοῦ διαδρόμου πὺ χωρίζε τὸν δρόμο ἀπ' τὸ χῶλ, οἱ τζέντλεμεν αὐτοί, θλέποντας τὴν ὁροχὴ πὺ ἔφεπτε, στάθηκαν. Ἄναψαν τὰ ποῦρα τους, ἐνῶ ἕνας χρυσόστολος λακὲς τοῦ ρεστωράν ἔτρεξε νὰ φέρῃ ἀμάξι ἀπὸ τὸν γειτονικὸ σταθμό.

Ἐπειδὴ ἀργοῦσε νὰ γυρίσῃ, οἱ ἀριστοκράται αὐτοὶ ἄρχισαν νὰ μουμουρίζουν μ' ἀνυπομονήσια. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς πὺ κλονίζονταν στὰ πόδια του, κάθησε θαρὺς σ' ἕνα

ἀπὸ τοὺς καναπέδες πὺ ἦσαν κατὰ μήκος τοῦ διαδρόμου.

Ἡ Μαίρη πλησίασε τὸν ὄμιλο, παρουσιάζοντας τὸ καλὰθι της.

Δὲν εἶχε τὴν τρελλὴ ἐλπίδα ὅτι οἱ κύριοι αὐτοὶ θὰ ἀγόραζαν τὰ πορτοκάλια της, μὰ σκεφτόταν ὅτι θλέποντας τὴν ἀθλιότητά της θὰ τῆς ἔδιναν ὡς ἐλεημοσύνη μερικὲς πένες ἢ ἰσως καὶ κανένα σελίνι.

— Τζέντλεμεν... εἶπε δειλὰ.

Ἐκεῖνοι τῆς ἔρριξαν μιὰ περιφρονητικὴ ματιά κι' ἔξακολουθῶσαν τὴν κουβέντα τους.

— Τζέντλεμεν... ξαναεἶπε ἡ Μαίρη.

— Πῶς! Τί θέλεις; τῇ ρώτησε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ἕνας ψηλὸς νέος, ἑυρισμένος, τοῦ ὁποῖου ἡ φωνὴ τὴν ἔκανε ν' ἀνασκιρτήσῃ.

— Ἀγοράστε μου ἕνα πορτοκάλι, σὰς παρακαλῶ... Ἐχῶ ἕνα κοριτσάκι στὸ σπῆτι πὺ κλαίει γιὰτὶ πεινᾷ...

— Κάνεις πολὺ ὄσχημα ν' ἀφήνῃς στὸ σπῆτι σου τὴν κόρη σου νὰ κλαίῃ καὶ νὰ πεινᾷ, τῆς ἀπάντησε ὁ τζέντλεμαν ψυχρὰ. Ξαναγύρισε στὸ σπῆτι σου, δὸς τῆς ἕνα πορτοκάλι καὶ θὰ πᾶσῃ νὰ κλαίῃ...

Ὁ τζέντλεμαν τῆς μιλοῦσε ἀπ' τὸ πλάι γυρίζοντας τῆς τίς πλάτες... Μὰ πὺ λοιπὸν εἶχε ἀκούσει αὐτὴν τῇ φωνῇ: Ὑπάρχουν ὅμως τόσες φωνὲς πὺ μοιάζουν...

Ἡ Μαίρη ἐπέμεινε ἀποφασισμένη νὰ ὑπομείνῃ ὅλους τοὺς ἐξευτελισμούς:

— Τζέντλεμεν, λυπηθῆτε...

— Μιὰ μητέρα ἔκφυλῃ πὺ προσφέρει στοὺς τζέντλεμεν πορτοκάλια, ἀντὶ νὰ τὰ πᾶσῃ τὴν κόρη της πὺ πεθαίνει τῆς πεινᾷς... Ποτέ!

— Τζέντλεμεν, μὴ μὲ κοροιδεύετε... Ἄν ἔξαρε τὴν ἀπόγνωσίν μου, τῇ θαθεῖας μου ἀπόνγησαι...

— Μὰς φτάνουν ἡ δικὴς μας ἐννοια καὶ δὲν μποροῦμε νὰ σκοτιζώμαστε μὲ τὴν διήγησιν τῆς ἀπογνώσεως τῶν ἀλλων...

— Καλὴ μου γυναῖκα, εἶπε ἕνας ἄλλος τζέντλεμαν, χάνεις ἄδικα τὸν καιρὸ σου. Εἶσαι ἡ τετάρτῃ ἀπὸ πῆ πὺ δὴνηγῇται τίς δυστυχίες της... Ἀφῆσέ μας ἡσυχους. Ἄν νὰ τ' ἀμάξια ἔφθασαν!...

Καὶ, γυρίζοντας πρὸς τὸν σύντροφό του πὺ εἶχε συριασθῇ στὸν καναπέ, τοῦ εἶπε:

— Ἐ, Κλάρενς! Μήπως σκοπεύς νὰ κοιμηθῇς ἐδῶ; Ἡρθαν τ' ἀμάξια!... Χόπ!...

Καὶ πλησιάζοντας τὸν ἀποκοιμισμένο στὸν καναπέ Κλάρενς τοῦ τράβηξε τὸ χέρι.

— Μὰ τὸν Δία! φώναξε ὁ λόρδος. Νὰ σὰς ψῆσῃ ὅλους ὁ Σατανᾶς στὴ σκῆρα του... Μὲ ζυπνήσατε τὴν στιγμή πὺ θυβίζομεν σ' ἕνα ἀνδρανοδὸ μακαριότητος.

— Καὶ σ' ἐκάναμε ἔτσι ν' ἀποφύγῃς ἕνα θανάσιμο ἀμάρτημα, μὴλὸρδε, εἶπε ὁ ψηλὸς νέος μὲ τὸ ἑυρισμένο πρόσωπο γελώντας. Γιατὶ κάθε ἡδονὴ εἶναι βέβηλη, ὡς λέει ὁ Ἀπόστολος.

— Νὰ μ' ἀφήσης ἡσυχὸ μὲ τὸν Ἀπόστολό σου! ἀπάντησε ὁ Κλάρενς. Μιλᾷς σὰν τὸν πατέρα σου τὸν Πατᾶ...

— Ἀμα γίνῃς παπᾶς κι' ἐσὺ τότε νὰ μιλάς ἔτσι...

— Κύριοι, τ' ἀμάξια περιμένουν... εἶπε ὁ λακὲς.

— Ἄς περιμένουν! φώναξε ὁ λόρδος Κλάρενς. Ἄς περιμένουν ὡς αὔριο... Ἐγὼ θέλω νὰ μ' ἀφήσετε ἡσυχὸν σ' αὐτὸν τὸν καναπέ, θέλω νὰ ἐξακολουθήσω τὸ βνερό μου. Ἀφῆστε με... Κοιμᾶμαι... κοιμᾶμαι...

— Θὰ σὲ ζυπνήσω ἐγὼ, ἄθλιε! φώναξε ἐκείνη τῇ στιγμή ἡ Μαίρη ἔξαλλῃ.

Καὶ προχωρώντας ἀπειλητικῇ, παραμερίζοντας τοὺς κατὰ-πληκτους νέους, στάθηκε μπροστὰ στὸν Κλάρενς, ὁ ὁποῖος τὴν κῦτταξε σὰν χαμένο.

— Μ' ἀναγνωρίζεις; φώναξε πάλι ἡ Μαίρη.

Ὑπῆρχε κάτι τὸ πολὺ δραματικὸ σ' αὐτὴν τὴν σκηνή: αὐτὴ ἡ φτωχὴ πὺ φερούσε κουρελλιασμένα σχεδὸν ρούχα, παπούτσια τρύπια κι' ἀντὶ γιὰ καπέλλο ἕνα φουλάρι σὰν τίς Ἰρλανδέσ τῆς κατωτάτης τάξεως, μὰ τῆς ὁποίας τὸ χλωμό κι' ἀδυνατισμένο πρόσωπο πρόδιδε παλὰ ὡμορφιά κι' εὐγένεια, εἶχε ἕνα τραγικὸ μεγαλεῖο καθὼς φώναζε σ' αὐτὸν τὸν λόρδο τὸν μεθυσμένο ἀπ' τὸ ποτὶ: «Μ' ἀναγνωρίζεις;»

Ἡ σκηνὴ ἦταν τόσο ξαφνικὴ, τόσο ἀπροσδόκητῃ, ὡςτε οἱ σύντροφοι τοῦ Κλάρενς φάνηκαν κι' αὐτοὶ ἔξαφνισμέ-

νοι ὅσο κι' ἐκεῖνος.

Μὰ ἡ ὄμι τοῦ λόρδου τοὺς φάνηκε τόσο τρομαγμένη, ὡςτε δὲν ὑπόφεραν νὰ κρατήσουν τὰ γέλια τους.

— Ἐν ἀμάξι! Ἐν ἀμάξι! φώναξε ὁ Κλάρενς, ὁ ὁποῖος πετάχτηκε ἀπὸτομα ἐπάνω σὰν νὰ τὸν τῖναξε ἐλατήριο. Ποῖο εἶναι αὐτὸ τὸ φάντασμα; Δὲν θέλω νὰ τὸ θλέπω πειὰ! Ἐν ἀμάξι!

Καὶ μὲ μιὰ ξαφνικὴ ὀρμή, παραμερίζοντας τὴ νέα γυναῖκα, ἀνοίγοντας μιὰ τρύπα μέσα ἀπὸ τὸν ὄμιλο τῶν φίλων του, ὤρμησε πρὸς τὸ πρῶτο ἀμάξι πὺ θρισκόταν μπροστὰ στὴν πόρτα καὶ τρύπωσε μέσα.

Ὁ ἀμαξῆς, νομίζοντας ὅτι ὁ πελάτης του εἶχε λόγους νὰ φύγῃ γρήγορα, μαστίγωσε τὸ ἄλογό του, τὸ ὁποῖο ἐξέκλινε ἀμέσως καλπάζοντας.

Μόνο, ἀφοῦ ἔφθασε στὴν ἄκρῃ τῆς Ρέτζεντ - Στρίτ καὶ ἀφοῦ πρῶτα γύρισε πρὸς τὸν καὶ θεσβαῖωθηκε ὅτι δὲν τοὺς καταβόλεκε κανεὶς, στάθηκε καὶ ρώτησε τὸν Κλάρενς πὺ ἔπρεπε νὰ τὸν πᾶσῃ.

— Κατάρτα! φώναξε ὁ εὐπατριδὴς, ὁ ὁποῖος, μέσα στὴν ταραχὴ του, δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ ὅτι δὲν ἔδωσε καμιὰ διευθύνσιν στὸν ἀμαξῆ.

— Ποῦ μὲ πᾶς;

— Περιμένω διαταγὲς τῆς ἐξουχότητός σας.

— Ξαναγύρισε πρὸς καὶ πῆγαίνε σιγά-σιγά.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Κλάρενς ἄρχισε νὰ συνέρχεται.

Ἐπὶ τρέλλα ἦταν αὐτὴ πὺ μὸς ἦρθε; σκεφτόταν. Τί θὰ σκεφτοῦν οἱ ἄλλοι γιὰ μένα!... Ὡ! τί ἐφιαλτὴς ἦταν αὐτὸς πὺ εἶδα στὶς λίγες στιγμὲς πὺ ἀποκοιμήθηκα!...

Μὰ ἦταν τάχα ἐφιαλτὴς;... Ἡ ἦταν πραγματικὰ ἐκείνη;... Κι' αὐτὸς ὁ Τζῶν Σπίτφιλντ, ὁ σπουδαστὴς τῆς θεολογίας, ὁ ἀδελφός της, πὺ ἦταν κι' αὐτὸς μπροστὰ;... Φτάνει νὰ μὴ τὴν ρώτησῃ!... Μὰ δὲν εἶναι δυνατόν... δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἐκεῖνη!...

Καὶ ὅμως ἦρθε καὶ στάθηκε μπροστὰ μου, σὰν ἕνα ἐκδιηκτικὸ φάντασμα... καὶ μὲ ρώτησε ἂν τὴν ἀναγνωρίζω!... Τί θὰ εἶπαν οἱ ἄλλοι; Κι' ὁ ἀδελφός της;... Ἰσως αὐτὸς νὰ μὴ θρίσκειται μακρὰ. Δὲν θὰ εἶχε χρήματα νὰ πᾶρῃ ἀμάξι... Εἶναι φτωχὸς σὰν τὸν Ἰώβ... Ἄν τὸν συναντήσω, θὰ τὸν περιμαζέψω στὸ ἀμάξι μου καὶ θὰ ἐξασφαλίσω τὴν σωτῆρά του μὲ μερικὲς λίρες.

— Ἐ! Πρόσεχε λοιπὸν, πορτοκαλοῦ! Θέλεις νὰ σὲ κόψω;...

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ φώναξε τὴν ὥρα στιγμὴν τὸ ἀμαξῆς στὴ Μαίρη, ἡ ὁποία διέσχισε ἔξαλλῃ τὸ λιθόστρωτο καὶ τὴν ὁποία λίγο ἔλειψε νὰ πᾶρῃ ἡ μιὰ ρόδα τοῦ ἀμαξιοῦ του.

Ἡ Μαίρη ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ. Κάτω ἀπ' τὸ φῶς ἐνὸς φαναριοῦ, εἶχε ἀναγνωρίσει μὲ σατὸ ἀμάξι τὸν Κλάρενς.

— Τὸ φάντασμα! φώναξε ὁ λόρδος. Τὸ φάντασμα!...

— Στάσου, μὴλὸρδε! Στάσου! φώναξε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα, ὀρμώντας ἐμπρὶς ἀπ' τὸ ἀμάξι.

— Μὴλὸρδε, εἶπε ὁ ἀμαξῆς, αὐτὴ ἡ γυναῖκα σὰς φωνάζει!... Νὰ σταθῇ!

— Τρελλάθηκες! Ποῖο εἶναι αὐτὸ τὸ πλάσμα;

— Τὴν ἔρω, γιὰτὶ κάθεται στὴ γειτονιά μου... Εἶναι μιὰ καλὴ καὶ τίμα κοπέλλα πὺ τὴ λένε Μαίρη Ντίκσον.

— Εἶναι τρελλή;

— Καθόλου. Τάχει μόνον χαμένα ἀπ' τὴ φτώχεια...

Καὶ ὁ ἀμαξῆς, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔκοψε τὸν δρόμο του γιὰ νὰ μπορέσῃ ἡ Μαίρη νὰ πλησιάσῃ τὸ ἀμάξι.

Ἐπῆξε ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος πὺς ὁ πλοῦσιος ἐπιβάτης του θὰ τὴν ἐλευσε γενναϊδωρὰ.

Μὰ ὁ Κλάρενς ἔγινε ἔξαλλος ἀπὸ τὴν ὀργή του.

— Γιατὶ πᾶς ἀργά; οὐβλιάζε. Γρήγορα!...

— Συγγνώμην, μὴλὸρδε, μὰ δὲν μοῦ εἶπατε ἀκόμα πὺ

πρέπει νὰ σὰς πᾶω...

— Στὴ «Λέσχη Φίνσμπουρ»! πρόσταξε ὁ Κλάρενς. Μὰ γρήγορα...

Ἡ Μαίρη πὺ ἔτρεχε πρὸς ἀπ' τ' ἀμάξι στάθηκε λαχνασμένη θλέποντάς τὸ νὰ φεύγῃ μὲ καλπαμό. Ἡ τελευταία τῆς ἐλπίδα ν' ἀποσπάσῃ τοῦλάχιστον μιὰ ἐλεημοσύνη ἀπ' τὸν αἴτιο τῆς καταστροφῆς της, εἶχε χαθῇ... Στῆρῃ-χτηκε ἔτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ σ' ἕνα φανάρι καὶ ἄρχισε νὰ δολολύζῃ:

— Παιδί μου!... Δυστυχισμένο μου παιδί!...

Ἐπειτα, ξαναπῆρε τὸν δρόμο τῆς θιαστικῇ πρὸς τὸ στενὸ, ὅπου καθόταν. Μὰ πρὶν φθάσῃ στὸ σπῆτι της, διασταυρώθηκε μὲ τὸ ἀμάξι πὺ ξαναγύριζε ἀδειανό.

— Ὁ ἀμαξῆς, θλέποντάς τὴν, τῆς φώναξε:

— Ἄ! ἐσὺ εἶσαι πάλι, φτωχὴ μου γυναῖκα; Φαίνεται πὺ πολλὴ κουρασμένη. Μὰ δὲν μοῦ λὲς ἔξερεις τὸν πελάτη πὺ πῆρα;

— Μαί... Θὰ μὲ ὀποχρέωνες μάλιστα ἂν μοῦ ἔλεγες πὺ τὸν ἐπῆγες.

— Μοῦ εἶπε στὴν ἀρχὴ ὅτι νὰ τὸν πᾶω στὴν Λέσχη Φίνσμπουρ, μὰ ἔλλαξε γνώμη καὶ τὸν ἐπῆγε στὰ «Ταμπλὼ Βιθάν». Σίγουρα θὰ τὸν θρῆς ἐκεῖ.

— Ἐὐχαριστῶ, κύριε.

X

ΣΤΑ «ΤΑΜΠΛΩ ΒΙΘΑΝ»

Τὸ θέατρο τῶν «Ταμπλὼ Βιθάν» (ζωντανῶν εἰκόνων) ἦταν στὴν ἐποχὴ τῆς ἱστορίας μας ἕνα ἀπὸ τὰ πὺ δυσφημισμένα κέντρα τοῦ Λονδίνου. Ἐπεδεικνύαν ἐκεῖ σὲ μυθολογικά συμπλέγματα, σχεδὸν γυμνὲς γυναῖκες μὲ τίς ὁποῖες δι-ασκέδαζαν κατόπιν ἄσσοι νέοι ἡ γέροι παραληῖδες.

Ἐκεῖ ὁ Κλάρενς εἶχε διατάξει τὸν ἀμαξῆ νὰ τὸν μεταφέρῃ, γιὰτὶ στὸ κέντρο αὐτό, σύχναζαν ὄχι μόνον ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ καὶ ἄστοι, μὰ καὶ αὐθεντικοὶ ἀριστοκράται. Οἱ τόσοι διαφοροειτικοὶ αὐτοὶ πελάτες χαιρετιδόντουσαν μέσα στὴ σάλλα τοῦ θεάτρου, μὰ ἔξω ἀπ' αὐτὴ ἦσαν ἐπτελῶς ἀγνωστοὶ μετὰ τούς.

Τὸ πρόγραμμα ἀνῆγγελλε γιὰ ἐκεῖνο τὸ θράδυ ἐμφάνισιν γιὰ πρῶτὴ φορὰ μιᾶς μελαχροινῆς καλλι-νῆς, ἡ ὁποία ἀφοῦ γοῆτευσε τοὺς Παρίσινοδς, ἐρχόταν νὰ γοητεύσῃ καὶ τοὺς Λονδρέζους.

Αὐτὴ ἡ ἀναγγελία τάχα εἶχε τραβήξῃ ἐκεῖ τὸν Κλάρενς;

Ὁχι. Ὁ λόρδος Κλάρενς οὐτε

«Ὁχι. Ὁ λόρδος Κλάρενς οὐτε

«Ὁχι. Ὁ λόρδος Κλάρενς οὐτε

«Ὁχι. Ὁ λόρδος Κλάρενς οὐτε

«Ὁχι. Ὁ λόρδος Κλάρενς οὐτε

«Ὁχι. Ὁ λόρδος Κλάρενς οὐτε

«Ὁχι. Ὁ λόρδος Κλάρενς οὐτε

«Ὁχι. Ὁ λόρδος Κλάρενς οὐτε

«Ὁχι. Ὁ λόρδος Κλάρενς οὐτε

«Ὁχι. Ὁ λόρδος Κλάρενς οὐτε

«Ὁχι. Ὁ λόρδος Κλάρενς οὐτε

«Ὁχι. Ὁ λόρδος Κλάρενς ο

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ο ΡΑΙΜΥ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

[Μιά εξαιρετικά ενδιαφέρουσα αυτοβιογραφία του πασιννώστου Γάλλου ηθοποιού.]

ΓΙΑ νά γίνω ηθοποιός έπρεπε από κάπου νά ξεκινήσω. Έπρεπε νά κάνω μιά αρχή. Πολλοί συνάδελφοί μου ξεκίνησαν από τά άδεια. Άλλοι από τά καμπαρέ. Μερικοί επίσης «ψαρεύτηκαν» από διάφορα καταστήματα ή από τόν δρόμο. Έγώ έγινα ηθοποιός, αφού πέρασα πρώτα απ' όλα τά χειρωνακτικά επαγγέλματα: Ήμουν υπάλληλος παντοπωλείου. Έπειτα έμπορος υποκαμίων. Κατόπιν έγινε «καλλιτέχνης» του πεζοδρομίου. Κέρριζα τó ψωμί μου σφυρίζοντας στις λαϊκές συνοικίες τά τραγούδια τής μόδας και τιμπολογώντας κέρματα από τις φτωχοκοκυρές και από τις ρωμαντικές μοδιτρούλες.

Μιά μέρα όμως ή τύχη μου χαμογέλασε. Ένας κύριος με πλησίασε και με ρώτησε αν ήθελα νά παίξω στον κινηματογράφο. Δέχθηκα με υπερηφάνεια δίχως νά τόν ρωτήσω τί επρόκειτο νά κάνω. Μά πλήρωσα πολύ ακριβά αúτην τήν προθυμία μου.

Όταν πήγα στο «στούντιο» και ύπόγραψα τó συμβόλαιό μου ó σκηνοθέτης μου Ροζέ Λιόν μου δήλωσε:

— Φαίνεται ένα γερό και πρόθυμο παλληκάρι και γι' αυτό είμαι θέβαιος ότι θά κάνης καλά τή δουλειά σου...

— Και τί πρόκειται νά κάνω ; τόν ρώτησα.

— Μιά απλουστάτη δουλειά. Θά φορέσης μιά φόρμα εργάτη και θά σταθής σ' αúτη τή γωνιά τής αποθήκης... Τ' άλλα είναι δική μας εργασία.

Στάθηκα με ύφος «γότης» μπροστά στον κινηματογραφικό φακό. Μά ξαφνικά ένοιωσα νά... χαλά ή κόσμος. Άρχισαν νά πέφτουν πάνω στο κεφάλι μου ένα σωρό κάρβουνα. Κάποιος αθέοφοβος από ένα πατάρι είχε άρχεισει ν' αδειάζη πάνω μου ένα σακκί! Πρίν συνέλθω με περιέχουσά επίσης μ' ένα σακκί άλευρι. Ό θυμός μου κ' ή λύσσα μου δέν περιγράφονταν. Μά ó σκηνοθέτης μου εξήγησε ότι αúτη ήταν ή «δουλειά». Θά καθόμουν γιά τριάντα πέντε φράγκα νά δέχωμαι όλ' αúτά τά κάρβουνα στο κεφάλι γιά νά... μαυρίζω. Έπειτα θά μου ρίχναν ένα τσουβάλι άλευρι γιά ν' άσπρίσω. Κ' ύστερα θά θουτούσα σέ μιά στέρνα με νερό γιά νά ξεπλυθώ!...

Αúτος ó ρόλος μ' έκανε νά φοβηθώ τόν κινηματογράφο! Μά τόν υπέμενα γιάτι δέν ήθελα νά χάσω τά τριάντα πέντε φράγκα! Έτσι «γύρισα» τρία φίλμ με παρόμοιους εξευτελισμούς και λαγτάρες. Ήταν, όπως θυμάμαι καλά, τó 1910. Ό κόσμος του θωβοú κινηματογράφου ήθελε χοντροκομμένες φάρσες γιά νά διασκεδάξη. Κ' οι ηθοποιοί φυσικά πλήρωναν, όπως πάντα, τά σπαρμένα.

Στά «στούντιο» γνώρισα πολλούς καλλιτέχνες κι' ανθρώπους τών θεάτρων. Και νά ξαφνικά πού μιά μέρα θρήνηκα φρεσκοπλεγμένος και σιδερωμένος στή σκηνή του «Φολι - Μπερζέρ» γιά νά κάνω ένα ώμορφο «νούμερο». Έπειτα φόρεσα φράκο. Τó καμάρωνα τόσο πολύ πού έπί μιά εβδομάδα γύριζα μ' αúτό και δέν τó έβγαζα από πάνω μου! Μ' έπισημη περιβολή πήγα νά δώδλους τούς γνωστούς μου και τούς φίλους μου. Ακόμη και τήν Νανέτ, τή μοδιτρούλα πού άγαπούσα.

Ο Ραίμυ σέ διάφορους ρόλους του.

— Άγαπητέ μου Ραίμυ, μου δήλωσε κείνη, τώρα έγινες ένας σωστός κύριος. Ένας «βουλεβαρδιέρος». Καλλιτέρα νά γυρίσουμε... Έγώ δέν σοú κάνω πιά... Έμει ένα φτωχό πλάσμα, κι ενώ εσύ έγινες ένας διάσημος ηθοποιός...

Γιά τή Νανέτ εκείνο τόν καιρό έβρινα τή ζωή μου. Τής ώρκίσθηκα ότι τίποτε δέν μπορούσε νά με κάνει νά τή λησμονήσω και χωριστήκαμε με χαρούμενα φιλιά. Ό! πού σο ευτυχισμένα ήταν αúτά τά χρόνια τής νεανικής ζωής μου....

Ό Λουσιέν Γκιτρό κι' ό Σουλβαίν, οι μεγάλοι αúτοι δάσκαλοι τής τέχνης μ' έπαισαν λίγο αργότερα νά εγκαταλείψω τά «μιοδιζίκ - χόλ» και νά άφοσιωθώ στο θέατρο. Ήταν ή έποχή πού τó Παρίσι είχε άναστατωθή. Ό παγκόσμιος πόλεμος είχε ξεσπάσει μ' όλη τήν άνατριχίσιχη μεγαλοπρέπειά του. Έφυγα γιά τó μέτωπο. Τόν Μάρτιο του 1915 γύρισα στήν κοσμοπολί με άναρρωτική άδεια. Ένα γερμανικό πολυβόλο μου είχε κεντήσει μιά άλυσίδα κόκκινες θούλες στο στήθος! Μά είχα νικήσει τόν θάνατο και είχα καταφέρει νά στέκομαι στά πόδια μου.

Βρήκα τó Παρίσι έρημωμένο και φτωχό. Ό κόσμος πεινούσε κι' αγωνιζόταν νά πάρη με δελτία μερικά τρόφιμα. Συμμετείχα τήν τύχη του ως τή μέρα πού ό θείντω μου πρότεινε νά παίξω στο θέατρο «Ρεναισάνς». Δέχθηκα. Μά τó δράμα μ' υ ήταν άπερίγραπτο. Δέν είχα ούτε μιά δεκάρα. Δέν είχα ακόμη άλλα ρούχα από τήν στρατιωτική μου στολή. Αναγκάσθηκα νά κάνουσέρανο γιά νά με ντύσουν. Έτσι άνέκτησα πάλι τήν... γκαρνταρόμπα μου. Έμενα λίγον καιρό στο Παρίσι παίζοντας έργα τού Σασά Γκιτρό, τού Άρμόν κτλ. Ύστερα έφυγα γιά τή Μασσαλία. Κί' εκεί, στο «Αλκαζάρ», έκανα τήν τύχη μου. Πήρα τόν πρώτο αξιόλογο μισθό.

Από αúτην τήν έποχή άρχισε γιά μένα ό δρόμος τής δόξας.

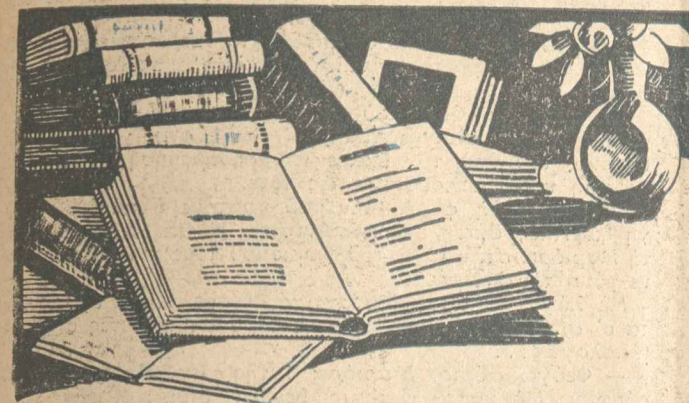
Λίγο αργότερα μου πρότειναν ένα συμβόλαιο γιά τó Βασιλικό Θέατρο τής Σιντιάς. Έφυγα άμέσως φυσικά γιά τήν Ρουμανία. Μά τά πράγματα ήρθαν στραβά και δέν μου δόθηκε ή ευκαιρία νά παίξω παρά μόνο τρεις φορές. Έτσι είχα πάλι φτώχειες άπερίγραπτες. Κοιμόμουν σ' ένα ελοκρέβεδο και πολλές φορές στο έδαφος. Γιά νά γλυτώσω από τó μαρτύριο του κρύου ζήτησα τήν άδεια νά μου επιτρέψουν νά σολίσω τό... διαμέρισμά μου με μερικά παλιά σκηνικά του θεάτρου. Και όλη τή μέρα κάρφωνα στόν τοίχο... «δρόμους», «κήπους», «σαλόνια», «πύργους» και «φουρτουνασμένες θάλασσες». Μά ήμουν πού τυχερός από τόν σύντροφό μου τόν Λουρβίλ. Ό δυστυχής αúτος δέν είχε καταφέρει παρά νά προμηθευθί μιά σειρά τού «Πίτ Ζουρνάλ - Ιλλουστρέ» και αúτην είχε κολλήσει στούς τοίχους γιά νά προφυλάγεται από τó κρύο!...

Μά όλα αúτά πέρασαν και ξεχάσθηκα αργότερα όπως κι' ό τρομερός έφιάλης του πολέμου.

Από τó θέατρο έχω ένα σωρό σπαρταριστά ανέκδοτα και άναμνήσεις. Μά θά σάς (Συνέχεια στή σελίδα 58)

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΤΕΡΒΙΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΚΙ' Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

τά θωδία σου κι' άφησε με ήσυχο. Πάντα τó ίδιο θά παθαίνω με σάς τούς χωριάτες... Δέν υπάρχει τρόπος νά κερδίσω κι' έγώ από σάς μιά πεντάρα... Καλή αντίκριση!

Και φεύγοντας, άφησε πίσω του έναν ακόμα άνθρωπο, πού θά ήταν πρόθυμος νά σκοτωθί γι' αúτον.

Αúτό γινότανε σχεδόν πάντα. Ό διάκοσμος μεταβαλλότανε, οι ηθοποιοί άλλαζαν, μά με μερικά χιλιάρικά περισσότερα ή λιγώτερα, ανάλογα πρós τήν φτώχεια και τις ανάγκες τών χωρικών, ή σκηνή επαναλαμβάνονταν ή ίδια. Ή φτώχεια είναι τόσο μεγάλη ανάμεσα στούς χωρικούς τής Ρουμανίας...

Αντίθετα, οι θογυάροι κ' οι μεγαλοκτηματίες δέν γνώριζαν καμιά χάρι απ' τó Μίρσα. Έπρεπε νά τού πληρώσουν τήν φορολογία τους, γενναϊάδωρα μάλιστα, γιάτι ούτε άστελευόταν, ούτε έπαιρνε από λόγια μαζί τους.

Συχνά ό Μίρσα, κουρασμένος από τις άτελείωτες περιπλανήσεις του, σταματούσε γιά μιά εβδομάδα, γιά δεκαπέντε μέρες, στο σπίτι κανενός από τούς άναριθμήτους προστατευόμενους του.

Μεγάλη γιορτή γινότανε τότε στο χωριάτικο καλυδόσπιτο.

Ό Μίρσα γλεντούσε με τήν κοπέλλα του σπιτιού, έτρωγε σάν δράκος, έπινε σάν σφουγγάρι κι' όταν ή νύχτα έπεφτε, κοιμόταν σάν πεθαμένος, περισσότερο ασφαλισμένος από ένα βασιλιά πού τόν φυλάει ένα σύνταγμα.

Έπειτα, ένα καλό πρωί, τόν ξανάπιανε ή νοσταλγία τών δρόμων τής υπαίθρου. Άφηνε τή χωριατοπούλα ξετρελλαμένη μαζί του, τούς γέροντες γονείς τής περιλπους κι' αφού τούς φιλοδωρούσε μ' ένα βασιλικό μπαξίσι, εξαφανιζότανε πάλι.

Μιά μέρα ώστόσο ή τύχη γύρισε...

Ήτανε χειμώνας. Τó χιόνι άπλωνόταν ως εκεί πού έφτανε τó μάτι στόν ορίζοντα. Γιά νά περπατήση κανείς, έπρεπε νά χωθή σ' αúτό ως τή μέση.

Ό Μίρσα, θαρυστημένος, αποφάσισε νά σταθί στο πρώτο κατάλληλο μέρος. Και ή ευκαιρία αúτη δέν άργησε νά τού παρουσιασθί.

Σέ κάποια στιγμή, είδε μπροστά του τήν καλύβα ενός χωριάτη, πού τόν είχε υποχρεώσει πρίν από μερικά χρόνια. Χτύπησε τήν πόρτα και τόν δεχτήκανε, όπως τόν δεχόντουσαν πάντα, δηλαδή με χαρά και με σεβασμό και με τήν ικανοποίηση τών ανθρώπων πού πρόκειται επί τέλους ν' ανταποδώσουν ένα καλό πού τούς έκαναν.

— Θά μείνεις καιρό μαζί μας, καπετάνιο ; τόν ρώτησαν.
— Μιά εβδομάδα, ένα μήνα, ούτε κι' έγώ δέν ξέρω.
— Μείνε όσο θέλεις, Μίρσα. Τó φτωχικό μας είναι δικό σου.

Μέσα στο σπίτι δυνάμωσαν τή φωτιά, άσπασαν τó σαμωάρι και τó έτοιμάσαν τήν καλλιτέρα κάμαρη.

Ό Μίρσα ευτυχισμένος, καθόταν σέ μιά χωριάτικη πολυθρόνα κοντά στή φωτιά και με τά πόδια τεντωμένα, χαράτανε τή γλυκειά ευχαρίστηση τού παλαιού ταξιδιώτη πού ξαναβρίσκει τή ζέση του σπιτιού.

Ήταν τόσο ευθισμένος στήν ήδονή αúτη, ώστε ούτε π... ξέ πώς κάποιος

ΔΕΝ θά σάς μιλήσω γιά τήν νεότητα του Μίρσα, αν και είναι πολύ ενδιαφέρουσα, γιάτι δέν σχετίζεται καθόλου μ' αúτην τήν ιστορία. Αúτό πού θά σάς διηγηθώ είναι ή αγάπη του κι' ό θάνατός του.

Ό Μίρσα, στά τριάντα όχτώ του χρόνια, ήταν ό τρόμος τών θογυάρων και τών πλουσίων χωρικών όλης τής Μολδαβίας, τó είδαλο τών φτωχών και τó επικίνδυνο, μά και πολύ έλκυστικό όνειρο πολλών γυναικών.

Με δυό λόγια, ήταν ληστής. Όχι όμως ένας ληστής συνηθισμένος, μά ό πιο μεγάλος απ' όλους τούς ληστές τής Ρουμανίας. Κάτι σάν ένας Μαντρέν ή ένας Καρτούς τών Βαλκανίων. Ένας ληστής άπιαστος πού είχε συνένοχο του όλον τόν κόσμο και κανένα. Κανένα, γιάτι έκανε τις δουλειές του μόνος του. Όλον τόν κόσμο, γιάτι ό φτωχός λαός τόν αγάπαγε και τόν προστάτευε με χίλιους τρόπους.

Ό Μίρσα είχε τόν τρόπο του πού έκκευε. Έντελώς άπρόοπτα έμπαινε μέσα στις χωριάτικες άγροικίες. Με τó πιστόλι του στο χέρι σπληνόντανε τρεμερός μπρός στήν πόρτα και φώναζε στόν νοικοκύρη:

— Έμπρός, γρήγορα, τά λεφτά σου!

Ό χωριάτης — πού συχνά ήταν ένας φτωχός διάβολος — έτρεχε τότε νά ξετρυπώσει από τόν πιο άπίθανο κρυψώνα όλο του τó κομπόδεμα. Μερικές χιλιάδες, συχνά μερικές εκατοντάδες λεί πού τά έδινε στόν ληστή με χέρι τρεμάμενο.

— Αúτά είν' όλα ;
— Αúτά είναι όλα, καπετάνιε, πιστεψέ με!

— Και γιά νά φάω, τί έχεις ;

Ό χωριάτης έστρωνε τó τραπέζι, όπου ό Μίρσα καθόταν θαρώς με τά δυό πιστόλια του δεξιά κι' άριστερά στο πιάτο του κι' έτρωγε ό,τι καλλίτερο υπήρχε στο σπίτι. Τ' αúτά τά πιο φρέσκα, τó τυρί τó πιο νόστιμο και μιά μεραλγίκα άχνιστή πού ή νοικοκυρά του ζύμωνε επίτηδες.

Καθώς έτρωγε, ό ληστής σλυσορούσε:

— Πώς πήγε ή βερσιόσις αúτην τήν χρονιά ;

— Άσκημα, πλύ άσκημα, καπετάνιε... Ή μιση συγκομιδή πήγε χαμένη.

— Και πώς θά τά θγάλης τώρα πέρα ;

— Ούτε κι' έγώ δέν ξέρω. Σκόπευα ν' αγοράσω ένα δυό θωδία με τά λεφτά πού είχα στή μπάντα. Μά τώρα πού...

— Α, ό! έκανε γελώντας ό ληστής.
— Μά δέν πειράζει, έσπευδε νά προσθέσι ό χωριάτης από φόβο μήπως τόν προσβ... Δέν πειράζει γιάτι τού πού ήταν.

Ό Μίρσα, χορτασμένος, έβγαζε τήν ταμακιέρα του, έστριβε γρήγορα ένα τσιγάρο ανάμεσα στά έπίδεξα δαχτυλά του και στέλνοντας τόν καπνό πρós τó ταβάνι, σκεφτόταν.

Τέλος, θγάζοντας ένα θαδόν στεναγμό, σηκνόταν, άνοιγε τó πουγκι του, έπαιρνε από μέσα τις οικονομίες του χωρικού, πρόσθετε καμιά δεκαριά χιλιάδες λεί και τού έλεγε:

— Νά, πάρε... Αγόρασε

του έβγαζε τις μπόττες. Μονάχα, όταν η πρώτη μπόττα έπεσε στο πάτωμα, έβγαλε ένα στεναγμό άνακουφίσεως κι άνοιξε τ' μάτια του.

Η Μαρρίορα ή κόρη του θλάχου τόν κύτταζε γονατιστή μπροστά του, μ' ένα ύφος όπου ή αγάπη ήταν ανάμικτη με μιά γλυκειά μομφή.

— Έ, λοιπόν, τί είναι; τή ρώτησε ο άντάρτης.

— Δεν θά σταθής πουθενά, Μίρσα;

— Μά αυτό κάνω τώρα.

— Δεν με καταλαβαίνεις, Μίρσα. Θέλω νά πω δέν θά σταθής πουθενά γιά πάντα;

— Δεν είναι δουλειά δική σου αυτό, μικρή μου. Φέρε μου καλλίτερα τ'ο τ'οάκι μου.

Η Μαρρίορα ανάλαφρη έτρεξε και τ'ο έφερε τ'ο τ'οάκι. 'Ο Μίρσα τήν κύτταζε τώρα μ' ενδιαφέρον.

«Καθόλου άσκημη αυτή ή κοπέλλα!...» σκεφτόταν.

Και με δυνατή φωνή, τήν ρώτησε:

— Πές μου λοιπόν, πόσων χρόνων είσαι; Δεν ήσουν πιο ψηλή από ένα χαμόδεντρο τήν τελευταία φορά πού σε είδα.

— Είμαι δεκάξη χρόνων, καπετάνιο.

— Δεν άγαπάς κανένα;

— Όχι.

— Περίφημα. Τότε θά γίνης γυναίκα μου.

Έτσι γρήγορα αποφάσιζε πάντα ο Μίρσα. Ήταν ένας άνθρωπος πού ή γεμάτη περιπέτειες ζωή του δέν τ'ο άφηνε τόν καιρό νά κάνει έρωτα όπου έπαιρνε, τι τ'ο άρεσε χωρίς ποτέ νά ρωτήσει κανένα.

Η Μαρρίορα δέν άπάντησε. Ήξερε πώς ο Μίρσα δέν δεχόταν συζητήσεις. Έπρεπε νά τόν ύπακούουν. Κ' έπειτα, ή διαταγή δέν τής ήταν ίσως δυσάρεστη.

Τ'ο θράδυ, μετά τ'ο δείπνο, όπου είπανε ένα σωρό άστεία, ο Μίρσα πήγε στήν ιάμαρά του κ' ή Μαρρίορα τόν άκολουθήσε χωρίς νά θρεθί στήν ανάγκη νά τής τ'ο θυμίσει.

Όσο γιά τούς γονείς της, γι' αυτούς τ'α πράγματα ήσαν πολύ άπλά. 'Ο Μίρσα ήταν ο Μίρσα κ' έπειδή ήταν αυτός, έκανε, τι τ'ο άρεσε. Δεν μπορούσαν νά φέρουν αντίρρηση στή θέλησή του.

Ό ληστής έπρεπε ντυμένος σ'ο κρεβάτι και κύτταζε ή Μαρρίορα, καθώς εκείνη έβγαζε τ'α ρούχα της.

Ότι φορούσε άπάνω της, τ'ο είχε ύφάνει ή ίδια. Κατά τούς μακρινούς μήνες τ'ο χειμώνα, όταν δέν μπορούνε νά δουλέψουνε σ'α χωράφια, ή χωριάτισσες τής Ρουμανίας δέν αφήνουνε τόν άργαλειό και όλα τ'α πράγματα πού χρειάζονται, από τ'ο πουκάμισο ως τ'ο φουστάνι, από τις κουρτίνες ως τ'α χαλιά, όλα θγαίνουν άπ' τ'α επιδέξια χέρια τους.

Όταν ή Μαρρίορα έμεινε μόνο με τ'ο μακρύ της πουκάμισο με τ'α κόκκινα κεντήματα, πλάγιασε σ'ο πλευρό τ'ο Μίρσα, γοητευτική σάν τή νεότητα, έπιθυμητή σάν τή ζωή..

Είπα παραπάνω ότι μιά μέρα ή τύχη τ'ο Μίρσα άλλαξε. Μά δέν έννοοσα θέβαια εκείνη τήν ημέρα... Έκείνη τήν ημέρα τή θυμάναμε πάντοτε σάν τήν καλλίτερη τής ζωής του, κ' όταν άκόμα άναγκάστηκε ν' αντίκρυσή τ'ο θάνατο.

Ό Μίρσα έμεινε έναν δλόκληρο μήνα σ'ο σπίτι τ'ο Βλάχου.

Η Μαρρίορα είχε γίνει σκλάβο του.

Ποτέ ώστόσο μιά λέξη τρυφερή δέν είχαν αλλάξει μεταξύ τους. Ήταν ή γυναίκα του — όπως και τ'οσες άλλες — κ' αυτό ήταν όλο...

Στυλωνότανε τρομερός μπρός στήν πόρτα...

Δέν έξουσε πειά παρά μόνο γι' αυτόν.

Κ' εκείνος όμως τήν άγαπούσε αυτή τή μικρούλα, με ή αγάπη τής έλευθερίας ήταν πιο δυνατή μέσα τ'ο άπ' κάθε άλλο αίσθημα.

Ήταν ληστής γιατί άγαπούσε τις περιπέτειες, όπως ένας άλλος άνθρωπος είναι ζωγράφος, γιατί άγαπάει τή τέχνη.

Κ' αυτό ακριβώς πού τόν κατέστρεψε ήταν ότι θέλησε νά φανή λίγο αισθηματικός — μιά ξαφνική λεπτότητα τής καρδιάς του πού τόν έκανε νά λοξοδρομήσει άπ' τήν ίσια γραμμή πού άκολουθούσε ως τότε.

Ναί, αυτή τή φορά, δέν τ'ο κράτησε ή καρδιά νά φύγη ξαφνικά, όπως έκανε πάντοτε. Ήθελε νά προετοιμάσει τή Μαρρίορα στήν ιδέα τ'ο χωρισμού τους γιατί καταλάβαινε πόσο τόν λάτρευε.

Με λόγια αδέξια, διαταχτικά, έφερε τέλος τήν κουβέντα σ' αυτό τ'ο ζήτημα. Ήτανε τόσο άσυνήθιστος σ' αίσθηματολογίες...

— Φεύγω αύριο, Μαρρίορα! τής είπε. Πρέπει νά σ' άφήσω... Με καταλαβαίνεις, δέν είν' έτσι;

— Βέβαια, Μίρσα, τ'ο άπάντησε ή Μαρρίορα.

Η φωνή της, καθώς μιλούσε, ήταν παγωμένη.

— Θά ξαναγυρίσω γρήγορα... έξακολούθησε ο Μίρσα.

— Δεν τ'ο πιστεύω...

— Θά ξαναγυρίσω γρήγορα, είπε ο ληστής.

Κ' άμέσως έπρόσθεσε γιά νά δει τί θά έλεγε:

— Ίσως όμως και ν' άργήσω νά ξαναγυρίσω.

Μά ή Μαρρίορα άκουγε τ'α λόγια αυτά με τ'οση γαλήνη, ώστε ο Μίρσα στενοχωρήθηκε και ψ... άθνηκε σ'ο χρόνος.

Περίμενε δάκρυα, παρκαλία, σικηνές... Μ' αυτές τις γυναίκες δέν έξερει κανείς τί νά ύποθέσει...

— Πάω νά σου έτοιμάσω τ'α πράγματα σου, τ'ο είπε μόνια ή Μαρρίορα.

Κ' έφυγε.

Τήν τελευταία εκείνη νύχτα, ή Μαρρίορα σ'ο γυμνή στήν άγκαλιά τ'ο Μίρσα, έκλεισε με λυγμούς.

— Μαρρίορα ντάνα, τής έλεγε, θά ξανα-

θω νά σε πάρω.

— Μοι λές ψέματα γιά νά με παρηγορήσεις.

— Όχι δέν σου λέω ψέματα, αγάπη μου... Ναί, θά ξαναγυρίσω γρήγορα, γιατί, φεύγοντας άφήνω έδω, τήν καρδιά μου... Σ' άγαπώ, Μαρρίορα...

Η νέα γυναίκα έγινε με μιάς χλωμής σάν πεθαμένη και πετάχτηκε άπάνω.

— Αλήθεια λές, Μίρσα; Μ' άγαπάς; Θά ξαναγυρίσης γρήγορα;

— Ναί, σου τ'ορκίζομαι στήν Παναγία.

— Ώ Θεέ μου! Ξεφάνισες ή Μαρρίορα σάν τρελλή. Θεέ μου, τί έκανα; Τί έκανα;

— Τί θέλεις νά τής, Μαρρίορα;...

Η νέα γυναίκα έξοπασε σ'ο λυγμούς.

— Συγχώρεσέ με! τ'οαύλισε. Συγχώρεσέ με, Μίρσα!

Σ'ο πρόσωπο σ'οις χωροφύλακες.

Ό ληστής πετάχτηκε κ' αυτός άπάνω και τήν κύτταξε σιωπηλός.

— Τ'ο έκανα αυτό γιατί δέν ήθελα μιά άλλη γυναίκα νά πάρη τήν θέση μου μέσα στήν καρδιά σου, έξακολούθησε ή Μαρρίορα με φωνή πού τήν έκοβαν οί λυγμοί.

Ό Μίρσα φόρεσε τ'ο ζουνάρι του, κύτταζε άν τ'α πιστόλια του ήσαν γεμάτα και πέρασε τ'ο σακιδίό του σ'ον ώμο του.

Πρίν φύγη, γύρισε πρός τή Μαρρίορα, τήν κύτταζε σ'α

Η Μαρρίορα και ή Μαρρίορα άποφάσισαν νά λύσουν τή διαφορά τους σ'ο πεδίο τής τιμής. Νά μονομαχήσουν, νά χτυπηθούν μέχρι θανάτου.

Η κατάσταση ή τ'α ν' άνυπόφορη πειά. Άφοι ο Ζάν, ο άρσός Ζάν, ο άναπημένος των δέν ήθελε ν' άπαρηγορηθεί σ'ο τή μιά, ούτε τήν άλλη — ώ! πόσο τόν ζηλεύω γι' αυτό!... — άφοι ούτε ή μιά, ούτε ή άλλη μπορούσαν νά παραδεχθούν έναν τόσο σκληρό χωρισμό, ή μόνη λύση ήταν πειά τ'ο σπαθί. Άχ, και, νά χτυπηθούν, νά αλματοκυλισθούν...

Νά κερδίση μιά από τις δύο τους τήν αγάπη τ'ο δριστικά πειά.

Νά πεθάνη ή μιά γιά τήν έρωτική εύτυχία τής άλλης.

Έτσι λοιπόν άποφασίστηκε νά γίνη ή μονομαχία μέχρι θανάτου. Και τ'α όπλα; Τί άλλο από ξίφη-ξίφη σουβλερά, γυαλιστερά, εύλύγιστα, σφυρίζοντα — χωρίς κουμπιά στήν αίχμη. Ξίφη πού νά τρυπούν, νά πληγώνουν, νά σκοτώνουν...

Κ' ο τόπος τής μονομαχίας; Αυτό τ'ο ίδιο τ'ο σαλονάκι, σ'ο οποίο είχε διεξαχθή ή πρώτη τους λογομαχία, ή πρώτη τους γκρίνια έξ αίτίας τής αντίζηλίας τών. Μάρτυρες θά ήσαν τ'α είδωλα τών δύο αντιπάλων, μέσα σ'οις δύο βενετσιάνικους καθρέφτες, τούς στεφανωμένους με άσπρες κορνίζες πού παρίσταναν τήν Κολομπίνα νά άσπάζεται τ'ο πρόσωπίο τ'ο Άρλεκίνου...

μάτια και τής είπε:

— Σκούπισε τ'α δάκρυά σου... Άν και με πρόδωσες, έγώ θά γυρίσω νά σε πάρω...

Τράβηξε τόν σύρτη τής πόρτας, τήν άνοιξε με μιά κλωταία και άργά με τ'ο όπλο σ'ο χέρι, πέρασε τήν αΐλη και θρέθηκε έξω.

Τ'ο κεφάλι του ήταν έπικηρυγμένο κ' οί χωροφύλακες είχαν λάθει τόσο καλά τ'α μέτρα τους, ώστε τίποτε δέν μπορούσε νά τόν σώσει.

Όταν θρέθηκε έξω δέν άκουσε, δέν είδε τίποτε. 'Ο δρόμος ήταν εκεί σ' άπόστασι ενός μέτρου και στήν άκρη τ'ο δρόμου, τ'ο δάσος. Άν μπορούσε νά τρυπώσει σ' αυτό, ήταν σωσμένος!

Έκανε ένα πήδημα κ' άρχισε νά τρέχει... Μά τήν ίδια στιγμή, μιά όμορφη γυναίκα άκούστη...

Από δέκα μεριές συγχρόνως έρριξαν άπάνω του και σωριάστηκε κάτω σάν ένα παιγνίδι σπασμένο.

Η Μαρρίορα είπε νά θυγί κ' αυτή έξω. Βλέποντας τόν Μίρσα νά πεφτι κάτω, έβγαλε μιά δυνατή κραυγή κ' έτρεξε πρός αυτόν.

Δέν είχε πεθάνει άκόμα, γιατί οί λησταί έχουνε σκληρό πεσί. Έτσι μπόρεσε νά τής ψιθυρίση μ' ένα σβυσμένο χαμόγελο:

— Μαρρίορα, μικρή μου αγάπη, μη με περιμένεις πειά. Δεν πιστεύω νά μ'ορέσω νά ξαναγυρίσω...

Αυτό ήταν τ'ο τέλος τ'ο Μίρσα τ'ο ληστού.

ΜΙΚΡΑ Δ'ΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ!...

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

— Θεέ μου!... Θεέ μου!...

αίμόφυρτη, άψυχο πτώμα!... Μά μόνο και μόνο έπειδή ή μιά έβλεπε τήν άλλη τόσο όρραια ή καρδιές των άγέμιζαν από λύσσα.

Άστραφταν τ'α ξίφη τους.

Μά και τ'α μάτια τους άστραφταν, ξίφη κ' αυτά κοφτερά κ' αλχημικά, ξίφη έπικίνδυνα και τρομερά.

Προσοχή!...

Τ'α ξίφη συνεκρούσθησαν κ' έπηκολούθησε πάλι άγρία κ' άνηλεής, μά και τόσο γοητευτική!... Τ'α πόδια τους, τρυφερά και μικροσκοπικά, κλεισμένα μέσα σ'ε μαργαριτοκέντητα σκαρπινάκια, χτυπούσαν με πείσμα τόν τάπητα. Άπότομες στροφές, άσυγκράτητες έφορμήσεις και άποκρούσεις, δημιουργούσαν ρεύματα θυμωμένου άέρος πού φούσκωνε κ' άνεσήκωνε τ'α μεταξωτά μισοφούστάνά τους. Μπράτσα ροδόλευκα, όπλισμένα με χαλύδινες λεπίδες, άνέμιζαν σ'ον άέρα...

Μονομαχοΰσαν θυβές, με τ'α δόντια σφιγμένα, ξαναμμένες, όρραίες και τρομερές μαζί.

Έξαφνα ή Μαρρίορα έρριξε μιά κραυγή τρόμου.

— Α!...

Ένόμισε ότι είδε μιά κηλίδα αίματος σ'ο χιονόλευκο στήθος τής αντιπάλου της. Χωρίς άλλο θά τήν είχε πληγώσει, ίσως και νά τήν είχε σκοτώσει.

Έπέταξε άμέσως μακριά τ'ο σπαθί της, τραβώντας τ'α μαλλιά της.

— Θεέ μου!... Θεέ μου!...

Γεμάτη μεταμέλεια και τρόμο, κατόπιν, όρμησε έμπρός, άγκάλιασε τή Μαρρίορα κ' άρπασε νά τή φιλή σ'ο στήθος, σ'ο μέρος άκριβώς τής πληγής, ενώ συγχρόνως έχυνε δάκρυα πικρά...

Η άπελάσις της ήταν άπερίγραπτη. Αυτή νά γίνη φόνισσα, νά εξοντώσει τ'ο όρραίο εκείνο πλάσμα — έστω κ' άν ήταν αντίζηλος της σ'ον έρωτα!... Ω! τί φρίκη!... τί φρίκη!...

Τ'ο αίμα όμως πού φανταζόταν ότι έτρεχε από τήν πληγή της φίλης της, δέν τ'ο αλθανόταν νά υγραίνει τ'α χείλη της. Τί συνέβαινε λοιπόν;

Σήκωσε τ'ο κεφάλι της, κύτταζε προσεκτικότερα κ' είδε τήν άκρη μιάς κορδελλίτσας νά προβαίνει ανάμεσα από τις δαντέλλες τ'ο πουκαμισού της αντίπλου της!... Δεν ήταν αίμα!... Δεν ήταν αίμα!... Και τότε από τή χαρά της έλπιούμηναι!... ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

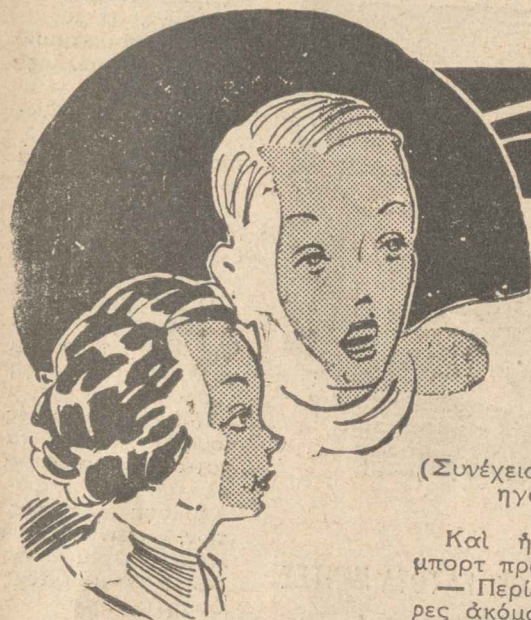

Ό Ζάν, ο άρσός Ζάν!...

Κ. ΤΕΡΒΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ Φ. ΣΜΙΘ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Και η λαϊδή "Ενομπορτ πρόσθεσε:

— Περίμενε λίγες μέρες ακόμα και κατόπιν αν δεν έρθη, — μολονό-

τι είμαι βέβαιη πως θα ξαναγυρίσει πεινασμένος κι' έλεεινός — τότε στέλνεις και τον ζήτηεις.
— Αχ, ως γύριζε χωρίς να πάθη κανένα κακό! είπε στενάζοντας η Λαύρα.

— Καλό θα ήταν κι' αυτό! απάντησε πικρόχολα η λαϊδή "Ενομπορτ θγαίνοντας από το σαλόνι. Τό καλλίτερο κατά τη γνώμη μου θα ήταν να μην ξαναγυρίσει πειά, για να τον ξεφορτωθούμε μιά γιά πάντα.

Πολύ διαφορετικά ήταν τα αισθήματα του Βασέτ, όταν βγήκε κι' αυτός από το σαλόνι. Καθώς συλλογιζόταν τον παράδοξο τρόπο με τον οποίο το προηγούμενο θράδυ ο Φίλιππος του είχε «Καλή νύχτα, κύριε Βασέτ!» του φαινόταν πως το καληνύχτα αυτό ήταν ένας αιώνιος αποχαιρετισμός.

«Τό φτωχό παιδί, σκεφτόταν. Δεν ήταν ευτυχισμένο... και έφυγε γιατί δεν μπορούσε πειά να ζήσει εδώ μέσα, όπου κανένας δεν τό αγαπούσε... Και τώρα τί θα μου γίνη τό μαρμό μου;»

Πέρασαν μέρες πολλές, χωρίς ο Φίλιππος να ξαναγυρίσει, στο μέγαρο "Ενομπορτ.

Ο μικρός καυρός λούστρος, ο φίλος του Λίλιμπελ, ο οποίος έρωτήθηκε γι' αυτόν, είπε ότι δεν τον έβλεπε πειά. Ο Λίλιμπελ είχε εξαφανισθή. Ήταν φανερό λοιπόν πως είχε φύγει μαζί με τον Φίλιππο.

Όταν η Λαύρα εξέτασε προσεκτικά τό δωμάτιο του δραπετού, βεβαιώθηκε ότι ο θετός γιός της δεν είχε σκοπό να γυρίσει πειά. Η "Αγία Γραφή δεν θρικόταν πειά στην θέσι της, ούτε η Καινή Διαθήκη, ούτε ο στέφανος με τ' αμάραντα — κανένα τέλος από τα κειμήλια του Φίλιππου.

Η κ. Λαύρα "Ενομπορτ έγραψε αμέσως στον σύζυγό της, ρωτώντας τον τί έπρεπε να κάνει. Συγχρόνως απευθύνθηκε στην αστυνομία, η οποία άρχισε δραστήριες έρευνες για να ξαναβρή τον δραπετή.

Μά πέρασαν μέρες, χωρίς η έρευνες αυτές να φέρουν κανένα αποτέλεσμα.

— Έγώ φταίω που έφυγε! έλεγε τώρα συχνά η Λαύρα. Τόν είχα παραμελήσει πολύ... Νόμιζε ότι δεν τον αγαπούσαμε πειά. "Α! ήταν τόσο ευαίσθητος, τόσο καλός... "Αν πραγματικά έφυγε για πάντα, μονάχα εγώ φταίω...

ΚΖ'

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ - ΙΩΣΗΦ

"Επειτα από ένα πολύμηνο κι' επίμονο ταξίδι στο Νέο Μεξικό, ο πατέρ - Ιωσήφ, όταν ξαναγύρισε στο Σαίν-Μισέλ, όπου τον είχε στείλει ο αρχιεπίσκοπος της Νέας "Ορλεάνης, βρήκε εκεί μιά επιστολή του φίλου του και αντικαταστάτου του

Τραγουδώντας/ ΤΗΝ ΑΥΓΗ

Μαρτέν, σταλμένη πριν από καιρό. "Απ' αυτήν έμαθε τον θάνατο της "Αντωνίας και την υλοθεσία του Φίλιππου από τό ζευγος "Ενομπορτ.

"Αμέσως τότε ο πατέρ - Ιωσήφ έγραψε στον πατέρ Μαρτέν να του στείλη τάχιστα στο Σαίν - Μισέλ μερικά έγγραφα που του είχε παραδώσει πρό της αναχώρησής του.

"Αλλά πριν ακόμα φτάσουν τά έγγραφα αυτά, ο πατέρ - Ιωσήφ έφυγε για δεύτερη περιοδεία πιά επίμονη και πιά μεγάλη από την πρώτη. "Όταν τέλος τον χειμώνα ξαναγύρισε στο Σαίν-Μισέλ βρήκε τό δέμα με τά έγγραφα που τον περίμενε πριν από αρκετούς μήνες.

Μιά νύχτα, μόνος, στο κελλί του, κουρασμένος, σχεδόν άρρωστος, ο αγαθός Ιερέυς άνοιξε τον φάκελλο με τά έγγραφα και πήρε από μέσα μιά επιστολή της θεάς "Αντωνίας, — της θετής μητέρας του Φίλιππου — η οποία έγραφε τά εξής:

«Αιδεσιμώτατε πατέρ-Ιωσήφ, "Ο γιατρός μου είπε ότι υποφέρω από καρδιακό νόσημα κι' ότι μπορεί να πεθάνω ξαφνικά. Γι' αυτό σας γράφω και σας στέλλω τά έγγραφα που θρικόονται μέσα σ' αυτόν τον φάκελλο, και τά οποία σας παρακαλώ, να διαβάσετε, όταν δεν θα υπάρχω πειά. Τό γιατί θα τό καταλάβετε, όταν δεν θα υπάρχω πειά.

"Εγώ, αιδεσιμώτατε, ανατράφηκα από την οικογένεια Ντετράβ με μεγάλη στοργή και τρυφερότητα.

"Μ' έμαθαν να μιλάω αγγλικά και γαλλικά, να κεντάω και να καλλιερλώ τά άνθη. "Όταν γεννήθηκε η μίς "Εστέλλα Ντετράβ ήμουν δεατριών χρόνων. "Εδωλα στην άγκαλιά μου τό μαρμό και από εκείνη τη στιγμή έγινε δική μου και έγινε δική της. Την αγαπούσα περισσότερο από τό καθετί στον κόσμο και την αγάπησα ακόμα περισσότερο, όταν έχασε στον πόλεμο τον πατέρα της και την μητέρα της. Αυτή ήτανε τό παν γιά μένα...

"Δεν ξεχάσατε ίσως, αιδεσιμώτατε, ότι σεις παντρεύατε την "Εστέλλα μου μ' ένα νεαρό αξιωματικό του στρατού των Βορείων Κρατών, ο οποίος, μολονότι έχθρος μας, την αγάπησε από την πρώτη στιγμή που την είδε...

— Ναί, πραγματικά, θυμάμαι, σκέφθηκε ο πατέρ - Ιωσήφ διακόπτοντας τό διάβασμά του. "Ηρθαν ένα θράδυ στην εκκλησία και τους πάντρεψα... Νά και τό πρακτικό του γάμου που υπέγραψα και τους έδωσα, εξακολουθώντας ξεδιπλώνοντας ένα έγγραφο που είχε την υπογραφή του.

Και εξακολουθώντας τό διάβασμα της επιστολής, «Και τώρα που σας τό θύμισα αυτό, καταλαβαίνετε τί θέλω να σας πώ. Μετά ένα χρόνο θα φτάσετε τό παιδί τους, ένα όμορφο αγοράκι. Τό άθωο παιδάκι ήταν μόλις πέντε μηνών, όταν ο πατέρας του σκοτώθηκε σέ κάποια μάχη μεταξύ των Βορείων και των Νοτίων. "Η κυρία "Εστέλλα, τό παιδί της και η παραμάνια κατέφυγαν τότε στην έσπυαλι Ντετράβ, στην Νέα "Ορλεάνη, η οποία —

καθώς θα θυμάστε, κάηκε μιά νύχτα.

"Η δυστυχισμένη μητέρα χάθηκε μέσα στις φλόγες, σάθοντας δίως — αν και κανένας δεν έμαθε αυτό ως τώρα — τό παιδί και η παραμάνια. "Η παραμάνια ήμουν εγώ και τό παιδί ο Φίλιππος.

"Όταν ξέσπασε η πυρκαϊά, τό παιδί κοιμώταν στην άγκαλιά μου. Τό πήρα, έτρεξα άμέσως έξω, τό έβαλα σέ μέρος σί-

γουρο και ξαναγύρισα για να σώσω και την αγαπημένη μου κυρία.

"Αλλά ήταν άργά πειά.

"Έφυγα τότε μαζί με τό παιδί και πήγα στο σπίτι μιάς φίλης μου, η οποία μās έδωσε άσυλο. "Επειτα από μερικά χρόνια, ξαναγύρισα μιά μέρα μαζί με τον Φίλιππο στο έρείπια της επαύλεως Ντετράβ. "Ηθέλα να μεγαλώσω τό παιδί στο σπίτι, τό οποίο μιά μέρα θα γινόταν δικό του.

"Θυμάστε την πρώτη φορά που σας έφερα τον Φίλιππο, με πόση ύπομονη με ρωτούσατε για τούς γονείς του. Δεν με είχατε άναγνωρίσει και δεν φανταζόσαστε ότι τό παιδάκι εκείνο ήταν του αξιωματικού των Βορείων και της "Εστέλλας Ντετράβ. "Ο άπορητε βέβαια γιατί δεν σας τό είπα και γιατί κράτησα τό πράγμα μυστικό τόσον καιρό. Τό πράγμα είναι πολύ απλό. "Αγαπούσα πολύ τό παιδί. Αυτό μονάχα μου είχε μείνει στον κόσμο απ' όσους είχα άγαπήσει. Μοι φαίνόταν λοιπόν σαν να ήταν δικό μου και δεν ήθελα να μου τό πάρη κανείς! "Εξ άλλου, ο πατέρας του, εξ αιτίας του μίσους που χωρίς στον καιρό του έμφυλλου πολέμου τούς Βορείους και τούς Νοτίους, δεν είχε άναγγείλει τον γάμο του στους γονείς του. Δεν ήξερα λοιπόν πως θα δεχόντουσαν οι τελευταίοι τον Φίλιππο.

"Γι' αυτό άποφάσισα να τον κρατήσω και να τον μεγαλώσω και να του πώ άργότερα την αλήθεια.

"Για όλα αυτά, αιδεσιμώτατε, μπορείτε να βεβαιωθείτε από τά χαρτιά που θρικόονται μέσα στον φάκελλο αυτό. Μεταξύ αυτών υπάρχει και μιά επιστολή του κυρίου μου προς την μητέρα του, την λαϊδή "Ενομπορτ στη Νέα "Υόρκη προς την γαγιά του Φίλιππου.

"Η επιστολή αυτή δεν άνοιχτηκε ακόμα. "Ο κύριός μου την είχε δώσει στην σύζυγό του για να την στείλη στην πεθερά της, σέ περίπτωση που θα τό συνέβαινε κανένα άτύχημα στον πόλεμο. "Υποθέτω ότι στην επιστολή αυτή, της εκθέτει τον γάμο του και της συνιστά την γυναίκα του και τό παιδί του. "Αλλά λίγες ημέρες μετά τον θάνατό του τον άκολουθήσε στον ούρανό και η καλή μου κυρία "Εστέλλα κι' έτσι έμεινε η επιστολή. "Εγώ τότε δεν βρήκα τό θάρρος να την στείλω, γιατί φοβόμουν μήπως μου πάρουν τον θησαυρό μου... Τόν Φίλιππο τον άνάθρεψα όσο μπορούσα καλλίτερα και τόν έμαθα να είναι καλός.

"Όταν θα διαβάσετε την επιστολή αυτή, αιδεσιμώτατε, εγώ δεν θα υπάρχω πειά στον κόσμο και ο Φίλιππος θα είναι μόνος κι' έρημος.

"Τότε θα εσθε σεις ο μοναδικός του προστάτης. "Αγαπάτε τον και παρηγορήτε τον για τον θάνατο της "θείας του, την οποία με τόση τρυφερότητα αγαπούσε...

"Επίσης φροντίστε να σταλούν όλ' αυτά τά χαρτιά στη γαγιά του...

"Ω πατέρ - Ιωσήφ, αν έκανα άσχημα που κράτησα τόν Φίλιππο, συγχωρήστε με και παρακαλέστε τόν Θεό να με συγχωρήσει κι' αυτός.

"Όταν ο αγαθός Ιερέυς τελείωσε τό διάβασμα της επιστολής, σκούπισε ένα δάκρυ που κύλ. στα ίσχνα του μάγουλα. "Επειτα εξέτασε προσεκτικά τά έγγραφα, έγραψε μερικές επεξηγήσεις και τά έκανε όλα ένα δέμα, επάνω στο οποίο έγραψε:

«Προς την λαϊδή ΕΝΣΜΠΟΡΤ,
Λεωφόρος Μάντις, Νέαν "Υόρκην»

ΚΗ"

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΙ' Ο ΛΙΛΙΜΠΕΛ

Φεύγοντας ο Φίλιππος από τό μέγαρο της λαϊδής "Ενομπορτ την σκοτεινή εκείνη νύχτα του Μαρτίου, με τά «παιδιά του πατέρα - Ιωσήφ, δεν είχε κανένα άρισμένο σχέδιο.

Η πρώτη του επιθυμία ήταν να φύγη από τη Νέα "Υόρκη κι' η δεύτερη να πάη στη Νέα "Ορλεάνη. Τό πρώτο μέγας του σχεδίου του ήταν εύκολο και σέ λίγο θα έπραγματοποιείτο. Τό δεύτερο όμως συναντούσε άπειρες δυσκολίες, εναντίον των οποίων ούτε ήξερε καν πως θα πάλευε ο Φίλιππος. "Αν όλοι οι δρόμοι πάνε στην Ρώμη, όλοι όμως οι δρόμοι δεν πηγαίνουν στην Νέα "Ορλεάνη!

"Ο Λίλιμπελ πριν από πολλήν ώρα, περίμενε τόν Φίλιππο στο τό μέρος που είχαν όρισε να συναντηθούν. Κρατούσε κι' αυτός ένα δέμα, όπως ο Φίλιππος, αλλά τό περιεχόμενό του ήταν πολύ διαφορετικό. "Ο Φίλιππος του είχε δώ-

σει χρήματα για ν' αγοράση τρόφιμα και έτσι τό δέμα του Λίλιμπελ ήταν γεμάτο διάφορα φαγώσιμα.

— "Α! έδω είσαι, είπε ο Φίλιππος, μόλις τόν είδε. Λοιπόν, έτοιμος;

— "Ετοιμότατος, κύριε Φίλιππε, απάντησε ο Λίλιμπελ. Μά θα μένουμε έξω όλη την νύχτα με τέτοια θροχή και τέτοιο κρύο;

— Ναί, απάντησε ο Φίλιππος άποφασιστικά. "Αν κρυώ- νης, περπάτα να ζεσταθής.

Και χωρίς πολλά λόγια ξεκίνησε, άκολουθούμενος από τόν Λίλιμπελ, ο οποίος κούτσαινε και τουρτούριζε από τό κρύο.

"Έπρεπε έν πρώτοις να βγουν από τό κρύο. "Ο Φίλιππος παραδέχθηκε ότι είχε δίκιο ο σύντροφός του, ο οποίος του έλεγε κλαψιάρικα:

— "Αν μās απαντήσουν άστυνομικοί, θα μās πιάσουν, θα μās πάνε στην άστυνομία και θα μās κλείσουν στη φυλακή μαζί με τούς λωποδύτες κι' από κεί δεν θα μπορέσουμε πειά να βγούμε σ' όλη μας την ζωή.

"Η ιδέα αυτή τρόμαξε τόν Φίλιππο, ο οποίος προτιμούσε ν' άψηφήση τά πάντα, παρά να τόν πιάσουν και να τόν πάνε πάλι στο μέγαρο της λαϊδής "Ενομπορτ.

Γι' αυτό θάδίζε γρήγορα για να φτάση στην δχθη του ποταμού.

"Όταν όμως ο Λίλιμπελ είδε τό πλοίο, με τό οποίο έ- πρόκειται να περάσουν τόν ποταμό, τραβήχτηκε πίσω κι' άρχισε να τρέχη φωνάζοντας:

— "Όχι, όχι! Δεν θέλω!... "Η θάλασσα με πειράζει... Θέλω να ξαναγυρίσω στη Νέα "Ορλεάνη πεζός... Δεν μπαίναω σέ καράβι...

— Μά πεζοί θα πάμε στη Νέα "Ορλεάνη, του είπε ο Φίλιππος, πρέπει όμως να περάσουμε πρώτα τό ποτάμι. Νά σέ μιά στιγμή θα θρικόμαστε στην άλλη δχθη του... Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να φύγουμε από τη Νέα "Υόρκη...

"Ελα, έλα γρήγορα... Τό πλοίο θα φύγη...

Κατόπιν, βλέποντας ότι ο Λίλιμπελ επέμενε, πρόσθεσε άποφασιστικά:

— "Αν δεν έρθης, θα φύγω μόνος μου...

— Δεν θέλω να ταξιδέψω με καράβι! φώναξε ο Λίλιμπελ, εξακολουθώντας να διαμαρτύρεται.

Μά έπειδη ο Φίλιππος χωρίς να του δίνη περισσότερη προσοχή προχώρησε προς τό πλοίο, άναγκάστηκε θέλοντας κα μή να τόν άκολουθήσει κι' αυτός.

Σέ λίγο οι δυο φίλοι αποβιβάστηκαν στην αντικρυνή δ- χθη του ποταμού προς μεγάλη χαρά του Λίλιμπελ.

"Ο Φίλιππος άρχισε τότε να περπατά σιγά-σιγά, κατα- στρώνοντας συγχρόνως με τό μυαλό του ένα σχέδιο.

Με περίσκεψη άνώτερη της ηλικίας του, σκεφτόταν ότι δεν έπρεπε ν' απευθύνη έρωτήσεις για τόν δρόμο τόν ό- ποιο θ' άκολουθούσε, γιατί μπορούσαν να χρησιμεύσουν σ' αυτούς που πιθανόν θα τόν άναζητούσαν κατόπιν.

Θυμώτατα καλά ότι είχε περάσει δυο μεγάλες πόλεις, όταν ταξίδευε με τούς θετούς του γονείς από τη Νέα "Ορλεάνη ως τη Νέα "Υόρκη: η πρώτη ήταν η Σατανούγκα κι' η δεύτερη η Ουάσινγκτον.

Τις πόλεις αυτές έπρεπε να περάση και πάλι πηγαίνον- τας από την Νέα "Υόρκη στη Νέα "Ορλεάνη, αλλά με την αντίθετη διεύθυνση: πρώτα την Ουάσινγκτον κι' έπειτα τη Σατανούγκα. Γι' αυτό λοιπόν άποφάσισε να ρωτήση από πού πάνε στην Ουάσινγκτον.

"Η μισή νύχτα είχε περάσει, όταν οι μικροί φυγάδες έ- φθασαν σ' ένα ήσυχο προάστειο της Νέας "Υόρκης, θυσι- σμένο στον ύπνο.

Κατάκοπος ο Λίλιμπελ δήλωσε ότι δεν μπορούσε να προχωρήσει.

Κάθισε στα σκαλοπάτια ενός σπιτιού που χτιζότανε τό τε, έφαγε ένα κομμάτι ψωμί, και μιά μπανάνα και άφου ξαπλώθηκε σ' ένα σκληρό ροκανίδι, άρχισε να ταξιδεύη σέ λίγο στην χώρα των όνείρων.

"Εκεί κάθισε κι' ο Φίλιππος κι' έβλεπε έπί λίγη ώρα σιωπηλός τ' αστέρια να λάμπουν πάνω από τό κεφάλι του.

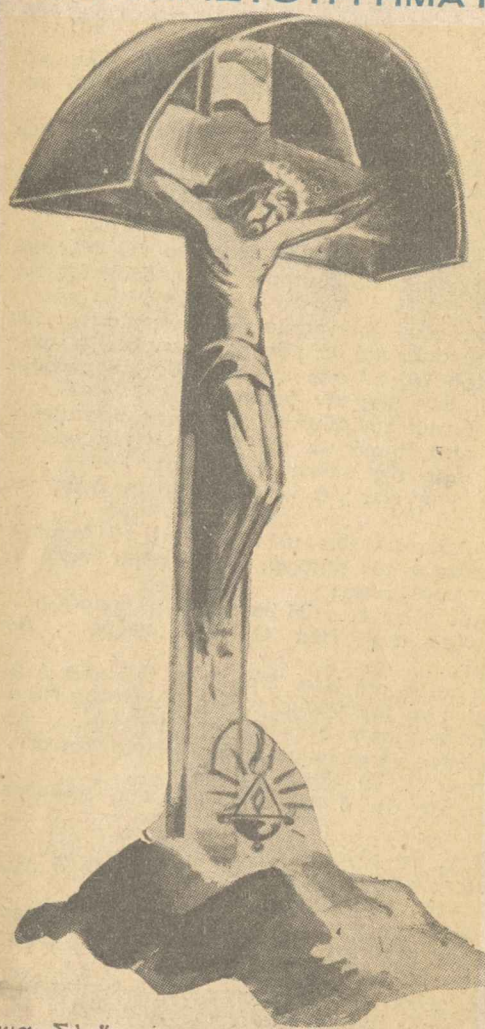
"Αλλά δεν άργησε να ξαπλώθη κοντά στον Λίλιμπελ και ν' άποκοιμηθί κι' αυτός.

Πολύ πρσι έπληησε άκούγοντας θόρυβο, ο οποίος γινόταν μέσα στο κλουδί με τά ποντίκια.

Τά παιδιά του πατέρα - Ιωσήφ είχαν ξυπνήσει πρώτ, δ- πως συνήθιζαν, και είχαν άρχισει να παίζουν.

(Ακολουθεί)

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΒΥΣΤΡΑΝΤΗΛ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΜΠΑΡΜΠΥΣ

Είχαμε κα-
τασκηνώσει σ'
ένα χωριό ανά-
μεσα στο Βα-
λὺ καὶ στὸ Βιλ-
θόρντ. Ἦτανε
στὶς ἀρχὲς τοῦ
πολέμου.

Εἰμαστε κα-
λὰ προφυλαγ-
μένοι ἀπὸ ἕνα
πυκνὸ δῖχ τυ-
μικρὰ φυλάκια
καὶ σκοπιές,
καὶ ὡς κέντρο
ἀντιστάσε-
ως δὲ θὰ μπορεῖ-
σα νὰ διαλέξω
καλύτερο ἀπὸ
τὸ μέρος ὅπου
θρῑσκόμαστε.

Τὸ χωριό,
πρὸς τὸ μέρος
τοῦ ἐχθροῦ πα-
ρουσίαζε ἕνα
φυσικὸ πρόσω-
μα ποὺ τὸ σχη-
μαίζανε ρού-
γες καὶ χαντα-

κια. Σὲ ὥρα ἀνάγκης μπορούσαμε νὰ ξανοιχτοῦμε πρὸς τὰ
ἐκεῖ. Χάρης σ' αὐτὴ τὴ θέσι μπόρεσα νὰ ἐπιτρέψω στοὺς
ἄντρες μου νὰ κοιμηθοῦν τὸ ὄραδὺ στὰ σπῖτια καὶ κράτησα
στὰ ὅπλα μονάχα τοὺς ἀπαραίτητους γιὰ τὴν ὑπηρεσία
τῶν αἰφνιδιασμῶν καὶ τὶς περιπολίες. Στὸ καμπαναριό, ἕ-
νας σκοπὸς πρόσεχε τὰ τριγυρινά.

Ἦτανε ἀπομεινέριο. Καθὼς ἔκανε καλὸ καιρὸ εἶχα κα-
θῆσαι στὴν ἐξώπορτα σ' ἕνα σκαμνὶ κατ'ἀντικρὺ στὴν ἐκκλη-
σία. Ἀπ' ἐκεῖ ποὺ καθόμουν ἀπορούσα νὰ ἐπιβλέπω ἀπ'
ἄκρῃ σ' ἄκρῃ στὸ χαράκωμα ποὺ ἤμουν ἀπορροαμένοι νὰ
φυλάω.

Τὴν γνώριζα καλὰ τὴν ἐξοχὴ ἐκείνη, ὅπου πλανιότανε
τὸ συλλογιαμένο μου βλέμμα. Σὲ καιρὸ εἰρήνης καμμιὰ ἐ-
κατοστὴ φορὲς εἶχα κάνει ἐκεῖ νυμνάσια καὶ τώρα θὰ μπο-
ροῦσα νὰ τὰ φέρω ὅλα θόλτα μὲ κλειστὰ μάτια, δίχως χάρ-
τη, μήτε μπουσούλα. Ἐκεῖ ἦτανε τ' ἀνθισμένο τοιφλίκι τοῦ
Ροζενχόφ, ὁ δρόμος γιὰ τὸ Λουβέν, ὁ σιδηρόδρομος ἀπ'
τὴν Ἀμβέρσα στὶς Βρυξέλλες, τὸ κανάλι... πὶο κάτω τὸ
μέγαρο «Τρεῖς Βρυσόλλες» καὶ ἡ μεγάλες φάμπρικες τῆς
Ἑταιρίας Βουλκάν. Λίγες μέρες προηγουμένως, φέρναμε ἀκόμ-
θόλτες σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη σὰν ξέγνιαστοιδιασάτες. Βρισκό-
μαστε στὸν τόπο μας, μὰ τώρα ὁ ὀρίζοντας εἶχε ἀποτραβῆ-
χτῇ καὶ τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἦτανε πειὰ δικό μας.

Ἡ ἀγαπημένη μας χώρα εἶχε γίνῃ ἐξαιρετικὰ ἐχθρική χώ-
ρα καὶ γεμάτη μυστήρια, σὰν μιά χώρα ἄγρια ὅπου μὰς ἡ
παγορεύανε νὰ πατήσουμε τὸ πόδι μας. Καὶ βλέποντας ἀ-
πὸ μακριὰ τὶς ἀναλαμπές ποὺ ἔβγαίναν ἀπ' τὶς μεγάλες
πυρκαϊές, ἀναπνέοντας τὴν κνίσσα ποὺ ἔβγαίνει ἀπ' τὰ καμ-
μένα ἀνθρώπινα κορμιά καὶ ποὺ τὸ σούρουπο μὰς ἔφερνε
πάνω στὰ θαρεῖα καὶ σκοτεινὰ φτερά του, μαντεύαμε πειὸ
τὸ τί κακὸ θὰ γινότανε κατὰ κείνα τὰ μέρη. Τὸ θέαμα αὐτὸ
ξεσήκωνε μέσα μου ἰδέες πὶο παλῆς ἀκόμα κ' ἀπ' τὴ ζωὴ
μου.

Στὰ κατώφλια, στὶς πόρτες, οἱ στρατιῶτες πλένανε τὰ
ὅπλα τους καὶ μπαλῶναν τὰ ρούχα τους. Ἄλλοι πάλι φλυ-

αρούσανε καπνίζοντας καὶ μερικοὶ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ἐ-
χανε σμίξει μὲ τὶς παρέες τους. Οἱ φτωχοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι
φαίνονταν ἀνίσχυοι, μὰ ὄχι καὶ ἀπελπισμένοι. Δὲν μπορού-
σανε νὰ φανταστοῦνε πὼς ὁ χειμῶνος αὐτὸς τοῦ αἵματος
ποὺ γιὰ μιά στιγμὴ εἶχε συγκρατηθῇ θὰ ἐξακολουθοῦσε
πάλι τὴν πλημμύρα καὶ τὴν καταστροφὴ του.

Ἡ ἐκκλησία ὅπου κατ'ἀντικρὺ τῆς καθόμουν, ἦτανε μι-
κροῦλα καὶ παλιὰ. Φύλλα πράσινα σκεπάζανε τὰ κίτρινα
ντουθάρια τοῦ καμπαναριοῦ τῆς, κ' ἡ πρασιναδὲς αὐτὴς ἦ-
τανε γεμάτες φωλιῆς καὶ κελαϊδίσματα.

Γύρω στὴν ἐκκλησίαν τὸ νεκροταφεῖο φαίνονταν σὰν πρῶ-
σινος κήπος γεμάτος φουντωμένα δέντρα.

Ἐβγαίνε ἕνα μικρὸ μῦρο ἀπ' τὰ κυπαρίσσια καὶ κάτω ἀπ'
τὶς τρελλές πρασιναδὲς οἱ τάφοι μὲ τὶς σιδερένιες πλάκες
μοιάζανε σὰν κούνιες ὅπου κοιμῶνταν φρόνιμα παιδάκια
ἀνάμεσα στὰ χάντρινά ἐκεῖνα στεφάνια, σ' ἀγαλματάκια,
στοὺς χωματένιους ἀγγέλους ποὺ φαίνονταν σὰν παιχι-
δάκια.

Ἐνας γιγάντιος Γολγοθᾶς σηκωνότανε πὶο ψηλὰ ἀπ' ὅλα
τ' ἄλλα μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ἥσυχον καὶ παιδικαῖο μέρος, ἕ-
νας Γολγοθᾶς πρωτόγονος καὶ γεμάτος πόνο, ὅπως οἱ πῶ
πολλοὶ φλαμανδικοὶ Γολγοθᾶδες, μ' ἕναν τεράστιον Χριστὸ
κρεμασμένο στὸ σταυρὸ του καὶ ἔχοντας στὰ πόδια του τὸ
μαθητὴ μὲ τὸ γλυκὸ τὸ πρόσωπο καὶ τὴ Μαρία. Ἐνα γαλ-
κινὸ καντῆλι κουνιότανε στὰ πόδια τοῦ Γολγοθᾶ. Ἐκείνη
τὴν ὥρα ξεπρόβαλε ὁ ὑπολοχαγὸς Μωμπόρ. Κατέβαινε
ἀπ' τὸ καμπαναριό ὅπου εἶχε ἀνέβῃ, νὰ θεσπασθῇ γιὰ τὸ
προτερήματα τῆς σκοπιάς. Ἦτανε ἀξιωματικὸς σοβαρὸς
καὶ ὅλο ζῆλο στὴ δουλειά του, γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τὸν ἀγα-
ποῦσα.

Τὸν ἀγαποῦσα κιόλας γιὰ τ' ὡμορφό του παρὰστημα.
Ποτές μου δὲν γνώρισα ἀξιωματικὸ πρὶν νὰ φορῇ καλύτερα
ἀπ' αὐτὸν τὴ στολή του. Ἐκείνη μάλιστα τὴν στιγμὴ τὸν ἐ-
κύταξα μ' εὐχαρίστησι, τόσο μοῦ φαίνονταν δυνατὸς κ' εὐ-
ρωστος, φασκομένος μέσα στὸ κοντὸ τοῦ χιτῶνα.

Τὸ πρόσωπό του ἦτανε κανονικὸ, ἴσως πάρα πολὺ κανο-
νικὸ, καὶ τὰ μάτια του γκριζογάλια μ' ἕνα βλέμμα ἡρεμὸ
καὶ εὐθὺ. Τὰ μαῦρα τοῦ φρύδια ἔκαναν μιά παράξενη ἀντι-
θεσι μὲ τὰ ὀλόασπρα μαλλιά του ὅν καὶ ἦτανε ἔως θάλεγε
κανεῖς μαλλιά πουντραρισμένα, κ' αὐτὸ ἔδινε στὸ Μωμπόρ
ἕφος ὡραίου στρατιώτη τοῦ παλιοῦ καιροῦ ποὺ πῆγανε
στὸν πόλεμο μὲ τὰ καλά του ρούχα παίρνοντας μαζί του
κ' ἕναν Πλούταρχο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη κάποιος ἀξιωματικὸς τοῦ ἐπιτελείου μ'
ἐπλησίασε. Ἐρχότανε νὰ ζητήσῃ μερικὲς πληροφορίες ἀπ'
ὄν διοικήτῃ.

Ὁ καινουργιοφερμένος ἐμπιστεύθηκε τ' ἄλογό του σ' ἕνα
π' τοὺς ἄντρες μου, καὶ ἤρθε δίχως καμμάτια καὶ κάθη-
σάι μου.

— Τίποτα νεώτερο ταγματάρχῃ μου ;

— Στὴν ἀννητική μου ἀπάντησι κοῦνησε χαμογελῶντας
τὸ κεφάλι του μὲ ὕφος ἱκανοποιητικὸ καὶ ἀναψε ἕνα τσιγά-
ρο.

— Πᾶνε καλὰ τὰ πράγματα, εἶπε.

Ὁ Μωμπόρ εἶχε σταθῇ μπρὸς στοὺς στρατιῶτες ποὺ ἦ-
ανε ἐκεῖ καὶ ποὺ ξέγνοιαστοὶ περίμεναν νάρθη ἢ σειρά τῆς
ἰατρίας τους.

— Γιατί, ρώτησε, ἕναν ἀπ' αὐτοὺς δὲν φορεῖς τὴ ζώνη
σου ;

— Ἐδῶ τὴν ἔχω, ὑπολοχαγέ μου, πλάι μου...

— Πρέπει νὰ τὴν φορᾷς. Ὅταν εἶνε κανεῖς σὲς πρῶτες
γραμμές, δὲν παρατᾷ ποτὲ τὰ ὅπλα του.

— Ναί, ὑπολοχαγέ μου, μὰ...

Φαντάζοντας ἕναν δεκανέα ποὺ θρῑσκότανε ἀνάμεσα στοὺς
στρατιῶτες, ὁ Μωμπόρ, ἐξακολούθησε :

— Ἐπρεπε νὰ τὸ εἶχατε παρατηρήσει αὐτὸ δεκανέα. Ἐ-
νας θαυμάσιος δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπη ποτὲ νὰ γίνωνται
σφάλματα μπροστά του.

— Εἶνε μικρὸ τὸ σφάλμα, ὑπολοχαγέ μου.

Ὁ Μωμπόρ σήκωσε τοὺς ὤμους. Δὲν ἦταν αὐστηρὸς. Δί-
χως ποτὲ νὰ τιμωρῇ τοὺς ἄντρες του ἀπαιτοῦσε νὰ ὑποτά-
σσονται κυριολεκτικῶς στὸν κανονισμό.

— Μὰ τί λέτε λοιπὸν ; φώναξε ἐξαιρετικὰ. Τί λέτε, δεκανέα;
Τί νομίζετε μικρὸ σφάλμα ; Δὲν ὑπάρχουνε μήτε μικρὰ
μήτε μεγάλα σφάλματα. Σφάλματα μόνον ὑπάρχουνε, αὐτὸ
εἶνε ὅλο. Καὶ δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ κάνουμε σφάλματα
ἀφοῦ ὁ ἐχθρὸς εἶνε ἐδῶ μπροστά, καὶ κάθε σφάλμα μας εἶνε
εἰς ὄφελός του κ' ἐναντίον μας.

Ὁ στρατιῶτης κάνει ἕνα μικρὸ σφάλμα, ὁ δεκανέας ὁ-
φίνει νὰ περάσῃ μιά ἀμέλεια, ὁ λοχίας παρασύρεται ἀπὸ
μὴν ἀπροσεξία κ' ἔτσι μπορούμε νὰ φτάσουμε ὡς τὶς με-
γάλες κορφές καὶ τότε λοιπὸν τί θὰ γίνῃ ;

Ξαφνικὰ ἀντήχησε ἀσυνήθιστος θόρυβος. Φωνές καὶ χτυ-
πήματα, θρῑσιές καὶ θλαστήμιες.

Μιά περίπολος πλησίασε ἔχοντας στὴ μέση ἕναν ἄγνωστο,
ψηλόν, ἀναμειγνισμένον, μὲ μπότες.

— Εἶνε κατὰσκοπος ! φώναζαν οἱ στρατιῶτες.

— Εἶνε προδότης !...

Ὁ ἄγνωστος δὲν ἀπαντοῦσε.

Κρατοῦσε σφιγμένα τὰ δόντια του καὶ τὸ κεφάλι του ψη-
λὰ, περήφανος, ἄγριος, ἀτίθαστος.

Τὸν πῆρα ἰδιαίτερος νὰ τὸν ἀνακρίνω. Δὲν ξέρω γιατί,
τὸν συμπάθησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ. Αἰσθανόμουν τὴν ἐ-
πιθυμία νὰ τὸν σώσω. Καὶ τὸν ἄφησα νὰ τὸ καταλάβῃ. Τοῦ
τοῖ εἶπα :

— Ποιὸς εἶσαι, ἄνθρωπε. Μίλησε... Ἐξηγήσου... Δικαι-
ολογήσου... Σὲ πιάσανε τρυπωμένο στὰ χαμόκλαδα. Τί ἔ-
κανες ἐκεῖ ; Εἶσαι κατὰσκοπος ; Εἶσαι ἀλήτης ; Λοιπὸν ;
Θέλω νὰ σε σώσω...

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπε.

— Ἀκούστε καλὰ, εἶπα πάλι. Ἐγὼ ἐξουσία νὰ σὰς θα-
νατώσω τώρα ἄμέσως. Ἐν τούτοις μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σὰς
ἀνακρίνω ἀκόμη. Ἄν μπορῇτε νὰ δοῖτε καμμιὰν ἐξήγησι,
καμμιὰ δικαιολογία, θὰ μπορούσα ἴσως νὰ ἀναβάλω τὴν
ἐκτέλεσι. Σὲ τέτοιους καιροὺς, ἀναβολὴ σημαίνει ζωὴ. Τί
ἔχετε ν' ἀπαντήσετε ;

— Τίποτα.

— Τίποτα ! Αὐτὸ εἶνε τρέλλα. Σὲ λίγο θὰ σκάψουνε τὸ
μνημα σας στὴ γῆ... Μιά χειρονομία καὶ ἡ δουλειά σας
τελείωσε. Φαίνόσαστε ἄνθρωπος καλοσυναιθρήμενος καὶ
μορφωμένος. Λοιπὸν πὼς εἶνε δυνατόν αὐτό ; Οἱ Γερμανοὶ
σὰς ἐτρομοκράτησαν μὴπως ; Μήπως μεταχειριστήκανε δια-
βολικά μέσα γιὰ νὰ σὰς ὑποτάξουν στὴν θέλησί τους ; Πῆ-
τε κάτι γιὰ ὑπεράσπισί σας. Βλέπετε πὼς δὲ διψῶ νὰ χύσω
τὸ αἷμα σας.

— Τί θέλετε νὰ σὰς πῶ πράγματα ποὺ δὲν τὰ καταλαβαί-
νετε ; Εἶμαι ἐχθρὸς σας, σκοτώστε με μιά κ' ἔτσι εἶνε ἡ
συνήθεια !

— Μὰ γιατί ;

— Ἐτσι. Δὲν θέλω νὰ μιλήσω. Σκοτώστε με... Σὰς θεώ-
ρῶ ἐχθρὸς ὅλους σας.

Μιλῶντας ἔτσι στάθηκε μπρὸς στὸ ἀπόσπασμα ποὺ τοι-
κιάστηκε νὰ πυροβολήσῃ.

Ὁ Μωμπόρ ποῦχε σταθῇ κοντά μου κ' ἄκουγε, θύμωσε.

— Νὰ σωπάσῃ ! Ἐφώνισε ξαφνικὰ. Τί ἀνάγκη ἔχουμε ν'
ἀκούσουμε περισσότερα ;

Τότε ρώτησα ἀκόμη μιά φορὰ :

— Δὲν θέλετε λοιπὸν νὰ σωθῇτε ;

Στάθηκε ὀρθὸς μπρὸς στὸ ἀπόσπασμα ποὺ τοιμάσθηκε νὰ πυροβολήσῃ.

— Έσείς είστε χαμένοι! θροντοφώνησε ο άνθρωπος. Τά λόγια αυτά με θυμώσανε και θγαίνοντας από το σπίτι είπα:

— »Νίπτω τās χείρας μου!«

— Αποτάθηκα στον λοχία που στεκότανε εκεί με τους αν- θρώπους του και διάταξα:

— Πάρτε τον στον κάμπο και ξεμπερδέψτε τον.

— Ο λοχίας αποκρίθηκε σιγά:

— Θά ήτανε καλύτερα να τον σκοτώνανε λογχίζοντάς τον. Οι πυροβολισμοί μπορεί να ανησυχίσουνε τις σκοπιές.

— Καλά, πηγαίνετε, διάταξα. Πηγαίνετε και σκοτώστε τον με τις λόγχες.

Λίγο πιο ύστερα, η περίπολος πέρασε από μπροστά μας μαζί με τον κατάδικο. Μερικοί κάτοικοι του χωριού είχανε βγεί απ' τα σπίτια τους και κυτάζανε με φρίκη το φοβερό αυτό θέαμα που για πρώτη φορά τō θλέπανε. Μιά γυναίκα έκλαιγε. Τότε ο κατάσκοπος γύρισε και της είπε:

— Μην κλαίς για μένα, γυναίκα. Κλάψε για τον έαυτό σου και για τὰ παιδιά σου.

Ο Μωμπούρ με σίμωσε. Τὸ πρόσωπό του ήτανε ταραγμέ- νο και χλωμό.

Περιμέναμε λίγο. Τὸ θῆμα τῶν στρατιωτῶν ἀπομακρύν-θηκε και χάθηκε μέσα στη νύχτα. Ύστερα μία μεγάλη σιωπή ἀπλώθηκε. Και ξαφνικά μία κραυγή αγωνίας ἀντή- χησε, μία φρικτή κραυγή που ξεχύθηκε στον αέρα. Τετέ- λειται! Ο προδότης είχε ξεψυχήσει.

Ο Μωμπούρ ἔγειρε τὸ κεφάλι του. Σὲ λίγο ἀκούσαμε τὰ θῆματα τῶν στρατιω- τῶν που ξαναγυρνούσανε. Περιπατούσανε δίχως να χτυποῦν τὰ πόδια τους, σέρνον- τας τὰ δῦως θάκανε κανένα σκοτεινό τυ- φλό κοπάδι. Τσακωνόντανε. Μιά φλογερή φωνή ἔλεγε:

— Ένα σταυρό! Πρέπει να δάλουμε

ένα ξύλινο σταυρό.

— Όχι, γι' αὐτὸν τὸν σκύλο.

— Ναί, ένα σταυρό. Πρέπει πάντα

να θάζη κανείς ένα σταυρό στο μνήμα ἑ- νὸς ἀνθρώπου. Εἶνε γραμμένο...

— Μωμπούρ, εἶπα, σὺρε να κοιμηθῆς.

Εγὼ θά κάνω τοὺς αἰφνιδισμούς μου.

Ακολουθούμενος ἀπὸ τὴν ὀρντινάντζα

μου πήρα δρόμο πρὸς τὸ σκοτεινὸ λιβάδι.

Η ζεστή ἀνάσα τῶν φύλλων μύρωνε τὴν ἀτμόσφαιρα.

Πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου βασίλευε ἀτάραχη ἡ μαγεμένη νύχτα. Κόσμοι δάκκεροι, κόσμοι ὄλο φωτιά ἔλεγε και πλανιόντανε σ' ὄκεανούς δίχως θυθῶ, ἐνῶ στη γῆ ἀ- πάνω τῆ σκοτεινῆ, κάτω ἀπ' τὸ πηχτὸ χορτάρι, ἕνας ἄλ- λος κόσμος, ἔντομα ἀράτα, ἀποκρινόντανε με μιά ψαλμο- δια ἀγάπης κι' ἐλπίδας, σὴν ὑπέροχη αὐτὴ ἡρεμία τῶν οὐρανῶν!

Μονάχα οἱ ἄνθρωποι ζούσανε κι' ἀνάσαιναν γιὰ τὸ μῖσος.

Ήτανε ἐκεῖ κοντὰ χιλιάδες και χιλιάδες κρυμμένοι πίσω ἀπ' τὰ χαμόκλαδα κι' ἀπ' τὰ δέντρα, μέσα σὲς γούδες, στήνοντας καρτέρι ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου. Σὲ κάθε θῆμα ἔ- θλεπα ν' ἀστράφτουνε ξιφολόγχες που ἡ σκληρὴ τους λάμ- ψη ἔβριζε λὲς τὴ μεγαλειώδη εἰρήνη τῶν ἀστέρων.

Όταν ἐπισκέφθηκα ὄλες μου τὲς σκοπιές παρατήρησα τὸν ὀρίζοντα που ἀρχισε να χλωμαίνει. Τ' ἀστέρια ἔσθυσαν ἕνα - ἕνα και τὰ ἔντομα σωπάσανε.

Γύρισα στο χωριό. Ο γέρο καντηλιάναφτης μῆπκε στο νεκροταφεῖο. Ἐσθυσε τὸ καντήλι που κρεμώτανε σὲ πά- δια τοῦ Χριστοῦ κι' ἀποτραβήχτηκε. Στάθηκα μιά στιγμή να καμαρώσω τὴν πονεμένη μορφή τοῦ σταυρωμένου που ἔγερνε πάνω ἀπ' τοὺς τάφους ἐκείνους που λὲς και μοιά- ζανε σὺν κούνιες. Καὶ εὐθὺς ἀλέκτωρ ἔφωνε.

Στὸ δωμάτιο ὅπου εἶχα κοιμηθῆ ἔαναθρήκα τὸν Μωι- ποῦρ. Καθότανε σὲ μιά καρέκλα κ' εἶ- χε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα σὲ χέρια του. Τὸν εἰσώσανα. Καὶ τότε μόνο πα- ρατήρησα πὼς ἔκλαιγε πικρά.

ΑΝΡΥ ΜΠΑΡΜΠΥΣ

Η ΛΛ'ΙΚΗ ΣΟΦΙΑ
ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Η ταπεινοφροσύνη ἀποτελεῖ τὸ μεγα-
λειὸν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀ ρ α β ῖ κ ῆ

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΣ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ο ἔρως δὲν μπορεῖ νὰ ζῇ, παρὰ μέσα σὴν δυστυχία. Πεθαίνει μόλις γνωρίσῃ τὴν εὐτυχία. Γιατὶ ἕνας εὐτυχί- νος ἔρωτας θά ἦταν κάτι τὸ τέλειο — κι' ὅλα τὰ τέλεια πράγματα εἶνε μοιραῖο νὰ μὴ διαρκοῦν πολὺ...

Κα ντὲ Ζιραρντὲν

Εάν ἕνας ζωγράφος ἤθελε νὰ παρουσιάσῃ τὴν ἀντίθε- ση μετὰ ἔρωτος και ἀμαρτίας, τὴν ἀμαρτία μὲν θὰ τὴν ἀ- πεικόνιζε ντυμένη ἄσεμνα, τὸν δὲ ἔρωτα ὀλόγυμνο.

Σεναγκοῦρ

Εἶνε λυτηρόν τὸ ν' ἀγαπᾷς ὅταν δὲν ἔχῃς μεγάλη πε- ρουσία, ὥστε νὰ μπορῇς νὰ ἐκπληρώσῃς κάθε ἐπιθυμία τοῦ ἀγαπημένου προσώπου και νὰ τὸ κάνῃς εὐτυχισμένο.

Λά Μπουγιέρ

Ο ἔρως, που δὲν ὠμορφαίνει τὴν ψυχὴ, δὲν εἶνε ἔρως. Π. Ι. Σ τ ὶ λ

Σὲ μερικές ψυχὲς ὁ ἔρωτας φέρνει μελαγχολία, ὅπως και ἡ εὐτυχία πολλές φορές, ἀντὶ γιὰ χαμόγελα, φέρνει δάκρυα...

Τοῦ οὐλίου Σαντὸ

«Όσο κι' ἀν ἀγαπᾷ μιά γυναίκα, προ- τὴ νὰ δῇ τὸν ἀγαπημένο της νὰ ὑποφέρει τρομερά, παρὰ νὰ ζῇ εὐτυχισμένος σὲ πλευρὸ μιάς ἄλλης.

Μπαλζάκ

Δυὸ αἰσθήματα και μόνο θ' ἀκούσαν σὸν ἄνθρωπο: ὁ θαυμασμός και ὁ ἔ- ρως.

Λαμαρτίνος

Μιά γυναίκα ὁσημῇ μπορεῖ, πολλές φορές, νὰ ἐμπνεύσῃ ἕναν ἔρωτα ἀληθινόν, ἕνα πάθος μυστηριώδες, μίαν ἀγάπη ἑλ- γερὴ και ψυχική.

Μπαλζάκ

Ο ἔρως εἶνε σὺν τῇ... θλογία. Ἐλὲν χαστοὶ ἄνθρωποι τὸν ἀποφεύγουν. Εἶνε

δὲ λιγώτερο ἐπικίνδυνος ὅταν τὸν περάσῃ κανένας σὲ νῆα

ἡλικία παρὰ σὲ ἡλικία ὠριμῆ.

Ε φ η με ρ ῖ ς τ ὶ ν Σ ο φ ὶ ν 1683

Όταν κανεῖς κυριεύεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἀδιαφορεῖ και γιὰ τὴν περιουσία του, και γιὰ τοὺς γονεῖς του και τοὺς φίλους του. Αὐτὸ συμβαίνει, γιατί ὁ ἔρωτευμένος φαν- τάζεται ὅτι δὲν ἔχει πειὰ ἀνάγκη ἀπὸ ἄλλο τίποτε. Τοῦ φτᾶ- νει τὸ ἀντικείμενο τοῦ ἔρωτός του.

Πασκάλ

Ο ἔρως εἶνε τὸ μόνον ἀγαθὸ που δὲν μπορεῖ νὰ ἐκ- μῆση κανεῖς ὅσο ἀξίζει.

Καρδινάλιος ντὲ Μπερνί

Ο ἔρως εἶνε τὸ πασατέμπο τῶν τεμπέλων. Διογένης

Ο ἔρως, ὅπως και ἡ φωτιά, δὲν μπορεῖ νὰ ζῇ χωρὶς συνεχὴ ἀνανέωσι. Παύει νὰ ζῇ μόλις παύσῃ νὰ ἐπλῆξῃ

νὰ φοβάται.

Λά Ροσφοῦδ

Ο ἄτυχος ἔρωτας εἶνε ἕνας ὄκεανὸς που μεγαλώνει δι- αρκῶς ἀπὸ τὰ δάκρυά μας.

Ο ἔρως εἶνε ἀκόμα μιά λογική τρέλλα, μιά ἀβάστακτη πικρία και μιά ἀνέκφραστη γλύκα.

Σαίξπηρ

Ο ἔρως και τὰ νεῖδα ἔχουν ἕνα κο- νὸ χαρακτηριστικὸ: ὅτι δὲν σκέπτονται τίποτε!

Μπαλζάκ

Γιὰ μιά γυναίκα με λεπτὰ αἰσθήματα, δὲν ὑπάρχει γοητευτικώτερη ἐκδήλωση ἔρωτος ἀπὸ τὸ... νὰ τὰ χάσῃ ἕνας ἄν- δρας μπροστὰ της.

Πατένας

ΜΙΚΡΕΣ ΚΩΜΩΔΙΕΣ

ΤΟΥ ΙΛΧΑΜ ΑΔΝΑΝ

Η ΘΕΙΑ, Ο ΘΕΙΟΣ ΚΤΛ. ΚΤΛ.

ΠΡΟΣΩΠΑ: Καθίρ, Ζοχρέ, γυναίκα του. Η Θεία της Ζοχρέ και ὁ θεὸς τοῦ Καθίρ.

(Η σσηή στὸ σπίτι τοῦ Καθίρ, ὥρα 10 τὸ πρωί).

ΚΑΔΙΡ (θηματίζοντας πάνω-κάτω νευρικά στὸ δωμάτιό τους). — Ἀδύνατον! Ἀδύνατον! Δὲν μπορῶ πειὰ, δὲν ἀντέχω πειὰ!...

ΖΟΧΡΕ (ἐκπληκτῇ). — Τί σοῦ συμβαίνει, Καθίρ;

ΚΑΔΙΡ. — Τί μοῦ συμβαίνει; Φτάνει πειὰ!...

ΖΟΧΡΕ (περισσότερο ἐκπληκτῇ). — Μά, ἄνθρωπε τοῦ Ἀλλάχ, τί σοῦ συμβαίνει; Τί ἔχεις;

ΚΑΔΙΡ. — Τί ἔχω; Τί μοῦ συμβαίνει; Ἰλαλλάχ, αὐτὴ ἡ γρουσουζά θεία σου, που ὄλο γκρινιάζει και δὲν τῆς ἀ- ρέσει τίποτα, σὺν πολὺ κάθησε δῶ πέρα! Ὡρα εἶνε νὰ μᾶς ἀδείσῃ τὴ γωνιά!...

ΖΟΧΡΕ. — Γιὰ τὴ θεία μιλάς ἔτσι! Γρουσουζὴς εἶσαι σὺ.

ΚΑΔΙΡ. — Εἶνε γρουσουζά και κάτι παραπάνω! Ὁ Ἰλαχ μάρτυς μου πὼς μπόρεσα νὰ τὴν ἀνεχθῶ ὡς σή- μερα.

ΖΟΧΡΕ. — Πρέπει νὰ ντρέπεσαι λιγάκι. Καὶ δὲν εἶνε ἀ- νάγκη νὰ φωνάζῃ τόσο, γιατί ἂν σ' ἀκούση, ἀλλοιμονὸ σου, κακότυχε! Θά μετανοίσης, ἄμιναλλάχ!

ΚΑΔΙΡ. — Ἀς ἀκούσῃ! Τί τάχα κι' ἂν ἀκούση; Φω- νάζω μάλιστα γιὰ νὰ μ' ἀκούση και νὰ φιλοτιμηθῇ. Ἐτσι ἴσως πάρῃ τὴν ἀπόφασιν!...

ΖΟΧΡΕ. — Αὐτὸ εἶνε ἐξωφρενικό! Βάλλαχ, δὲν εἶσαι σὲ καλά σου!...

ΚΑΔΙΡ. — Εἶμαι και παραεῖμαι σὲ καλά μου. Λοιπόν, γυναίκα, κοντὸς ψαλμὸς ἀλληλουῖα, θά τῆς πῆς νὰ τοῦ δι- νῇ μιά ὥρα ἀρχήτερα.

ΖΟΧΡΕ. — Μά τί σοῦ κάνει ἡ δύστυχη;

ΚΑΔΙΡ. — Τί μοῦ κάνει; Δὲν τῆς ἀρέσει τοῦτο, δὲν τῆς ἀρέσει ἐκεῖνο. Τὸ πρωὶ στὸ τραπέζι τῆς προσφέρεις τὸ πιάτο με τὸ ρετσέλι. Ἡ κυ- ρὰ δὲν καταδέχεται νὰ μιλήσῃ. Τὸ μυρίζε- ται και κάνει κάτι ἀηδεῖς μορφασμούς, σὺν νὰ μυρίστικε φοβίμι και ὡστόσο στὸ τέ- λος ὄλο τὸ περιεχόμενο τοῦ πιάτου διοχε- τεύεται στὸ στομάχι της! Τῆς μιλάς και δὲν τῆς ἀρέσουν ἡ κουβέντες σου, δὲν μιλάς γκρινιάζει γιὰ τὴν σιωπὴ σου και ζαρώνει ἐνδεικτικὰ τὴν χοντρή μυτάρρα της. Βαρὲ- θηκα πειὰ, τὸ καταλαβαίνεις; Ἐνῶ ἐγὼ με τὴ φτώχεια μου προσπαθῶ νὰ τὴν εὐχα- ρισήσω, ἐκεῖνη διαρκῶς μοῦ μπαίνει στὸ ρουθόδι.

ΖΟΧΡΕ. — Τί φταίει ἡ θεία μου γιὰ τὴν φτώχεια σου;

ΚΑΔΙΡ. — Βέβαια φταίει! Ἐγὼ τρώω τὲς σάρκες μου γιὰ νὰ τακτοποιήσω μιά δουλειά γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὸ ψωμί μας, ἐνῶ ἡ παληόγρηνα διαρκῶς ζαρώνει τὴ μύ- τη της!...

ΖΟΧΡΕ. — Νὰ μαζέψῃς τὴ γλῶσσα σου, σὲ παρακαλῶ.

ΚΑΔΙΡ. — Μπα! Στενοχωρήθηκε ἡ χα- νοῦμισσα! Βαί, θά, θά!... Τί λὲς, μωρὲ παιδί μου, δὲν τῶξερα! Σιγὰ τὸν πολυέ- λαιο!...

ΖΟΧΡΕ. — Εἶσαι ἀνάξιος νὰ εἰρωνεύε- σαι τὴ θεία μου.

ΚΑΔΙΡ. — Κι' ἔμα ἀρχίση νὰ ζαρώνῃ τὴ μύτη της, ὁ θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ. Καὶ νὰ τὴν ἔχῃς αὐτὴν τὴν μαῖμου σὴν καμπούρα σου. Φτοῦ! Ἀλλάχ μπελασινί θεροίν!...

ΖΟΧΡΕ. — Ἐλα σὲ συγκαλά σου, Καθίρ. Τὸ ξέρεις πὼς μοῦγινες... στενὸς κορσές;

ΚΑΔΙΡ. — Ἀ, ἔτσι, ἔ; Ἐγούμε, ὀλέπω!...

ΖΟΧΡΕ. — Αὐτὸ που σοῦ λέω!...

ΚΑΔΙΡ. — Βαί, θά, θά, θά, τί λὲς, μωρὲ κουζοῦμι!

Ἐγούμε, ὀλέπω, ἀπειλές! Γιὰ φαντάσου! Λοιπόν, γιὰ νὰ τελειώνουμε: Τὸν μπόγο της σὴν πλάτη και... δρόμο!

Ὅτε μιά μέρα, οὔτε μιά ὥρα ἀκόμα. Ἐξαντλήθηκε πειὰ ἡ ὑπομονή μου. Πάρ' το ἀπόφασιν, Ζοχρέ. Θά χωρίσης τὴν ἀγαπημένη και... τρυφερὴ θεία σου. Πρέπει νὰ φ ὤ ῃ και νὰ φύγῃ ἀμέσως, χωρὶς ἀναβολή. Κατάλαβε, γιὰ- θροῦμ;

ΖΟΧΡΕ. — Κι' ἂν δὲν φύγῃ;

ΚΑΔΙΡ. — Θά φύγῃ και θά χορέψῃ! Πῶς τὸ θές; Μοῦ κάθεται στὸ στομάχι, ἀδερφέ. Κι' ἂν τοῦ λόγου σου ἀρη- θῇς, θά πάω νὰ τῆς τὰ πῶ ἐγὼ και φυσικά θά τῆς τὰ πῶ κατὰ τὸν δικό μου τρόπο.

ΖΟΧΡΕ. — Ἐλα, σὲ παρακαλῶ, σὲ καλά σου! Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν γίνονται. Δὲν!...

ΚΑΔΙΡ. — Ἡ φεύγει, ἡ παύει νὰ ζαρώνῃ τὴ μύτη της, παύει νὰ σχολιάζῃ ὄλους και ὄλα, παύει νὰ εἰρωνεύεται τοὺς ἄλλους και στὸ ἑξῆς, ὅταν με ὀλέπη, θά μοῦ κλῆν τεμιννά!

ΖΟΧΡΕ. — Μάθε το, λοιπόν, ἀφοῦ ἐπιμένεις. Εἶσαι θά- ναυσος και τυραννικός. Καὶ σοῦ κάνω τὴν δῆλωσιν ὅτι θά- λαχι, μπίλλαχι, δὲν μπορεῖς νὰ θῆῃς οὔτε μιά τρίχα τοῦ κεφαλιού της! Νὰ τῆς κάνῃς εὐὸ τεμιννά.

ΚΑΔΙΡ. — Ἐγὼ, Στάσου νὰ δῆς, γιὰ ν' ἀλλάξῃς ἀμέ- σως γνώμη. (Προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα φυσώντας και ἔ- φυσώντας).

ΖΟΧΡΕ (με φωνὴ που μοιάζει θυμωμένη). — Γύρνα πίσω, Καθίρ!

ΚΑΔΙΡ (ξαναγυρνώντας πειθήνιος κον- τὰ σὴν γυναίκα του, τῆς ὁποίας τὸ ἱκετυ- τικό ὄφος τὸν κλῆν διατακτικό). — Τί θέ- λεις νὰ πῇ;

ΖΟΧΡΕ (σηκωνόμενη ὀρθια σὺν νὰ θέ- λῃ νὰ ἐπιβληθῇ περισσότερο σὸν ἄντρα της). — Θέλω νὰ σοῦ πῶ, ὅτι, ἂν τοιμήσῃς νὰ κάνῃς τὴν παραμικρὴ παρατήρησιν σὴν θεία μου, θά μετανοήσῃς πικρά. Ἐπὶ τέ- λους ὁ καθένας με τὰ φυσικά του και με τὰ ἐλαττώματά του. Δὲν ἔχει τάχα τὸ δι- καίωμα νὰ μὴν τῆς ἀρέσῃ ἕνα πράγμα, μόνο και μόνο ἐπειδὴ συμβαίνει νὰ εἶναι θεία μου; Ὁρᾶς καιρὸς!...

ΚΑΔΙΡ (δυνατὰ). — Όχι! Τὴν ὥρα που ἐγὼ, ἀπέναντος ἀνθρώπος, προσπαθῶ νὰ ὅρῶ μιά δουλειά γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὸ καρβέλι, δὲν ἔχει δικαίωμα αὐτὴ ἡ ξεμω- ραμένη χανοῦμισσα νὰ ἀηδιάζῃ πότε τὸ ἔ- να, πότε τὸ ἄλλο πράγμα. Κατάλαβε; Δὲν τὴν κατηγορῶ!... γιατί εἶναι θεία σου. Βαρὲθηκα πειὰ τὲς γκρινιές της και τὰ κα- μώματά της. Μιηκὲς; Λοιπόν, ἡ τῆς λὲς νὰ φύγῃ, ἡ ἀναλαβάνω νὰ τῆς... δειξῶ ἐγὼ τὴν ἐξώπορτα!

ΖΟΧΡΕ (με ὑπολακώτερο ὄφος). — Ἄν τῆς πῆς μιά λέξι θά σηκώθῃ νὰ φύγῃ!...

— Χρᾶς μου θεῖ!... Ἀγαπημένη μου θεῖ!...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΚΙ' ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η υποπέληλα με το 'ορτανέτο

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Όταν το τραίνο σταμάτησε στο σταθμό την όρισημένη ώρα, ο Ροβέρτος Μπερνιέρ μπήκε σ' ένα διαμέρισμα της πρώτης θέσεως, όπου θρόνιζε ολόμυαχος.

Το τρομερό δράμα που είχε παιχθεί στο εργοστάσιο του Σαιντ-Ουέν και του οποίου ήταν ο κυριώτερος δράστης, δεν τον τρόμαζε παρά ελάχιστα.

Νομίζοντας πως είχε εξασφαλίσει την άτιμωρησία, δεν σκεφτόταν άλλο απ' αυτήν την περιουσία που την είχε κλέψει μέσα στο αίμα, κάτω από τις λάμπες της πυρκαϊάς, κ' η οποία θρικόταν μέσα στον ταξιδιωτικό σάκκο, όπου θιαστικά την είχε κρύψει.

Η περιέργεια τον θασάνιζε, μα παρ' όλη τ'ν φλογερή του επιθυμία να ξαναβίη τον σωρό των τραπεζοματιών, να τ'α μετρήσει, να τ'α χαϊδέψει με τ'α πυρετώδη χέρια του, θρήκε αρκετή αυτοκυριαρχία ώστε να περιμένη να διασχίσει το τραίνο μερικούς σταθμούς και να μεγαλώσει το διάστημα που τον χώριζε από το πτώμα του αδελφού του.

Μονάχα, τέλος, αφού προσπέρασε την Κομπιενή, καθώς θρικόταν πάντοτε μόνος στο θαγόνι, αποφάσισε να εξετάσει τ'α πλούτη του και άνοιξε τον σάκκο.

Τ'α δάχτυλά του έτρεμαν καθώς έβγαζε από το χρημα τοφυλάκιο, όπου τ'α είχε τοποθετήσει ο ταμίας Πιέρ, τ'α χιλιάδικα, τ'α οποία θρικότουσαν ενωμένα σε δέσμες των δέκα χιλιάδων φράγκων.

Τ'α θλέμματά του έλαμπαν, όταν κάτω απ' το φως του λαμπτήρος που ήταν στην όροφή του θαγονιού, ζύγισε τ'α ρουλά με τ'ο χρυσάφι.

Τ'ο ποσόν που τ'ο είχε προαναγγείλει ο Κλαύδιος Γκριβό ήταν ακριβέστατο.

Πεντακόσιες πενήντα δυο χιλιάδες φράγκα !...

Τ'α υπελόγισε, τ'α μέτρησε, τ'α πρόσθεσε όλα...

Έξαφνα, τ'ο δέμα που είχε την επιγραφή: «Π α ρ α κ α τ α θ ή κ η Γ α β ρ ι ή λ Σ α β ά ν» τράβηξε την προσοχή του.

Ός την στιγμή εκείνη, δεν τ'ο είχε δώσει μεγάλη σημασία. Υπέθετε πως ήσαν πολύτιμα χαρτιά για εκείνο που τ'α είχε καταθέσει, μα που δεν θ'α είχαν καμιά αξία γι' αυτόν.

Τ'ο άνοιξε τέλος.

Ή χαρά του τότε ήταν μεγάλη όσο κ' η έκπληξή του.

Ήσαν χιλιάδικα, χιλιάδικα πάλι !...

Μέτρησε τριάντα δέσμες, των δέκα χιλιάδικων την κάθε μιά, κορφισωμένες.

Τριακόσιες χιλιάδες φράγκα !...

Μαζύ με τ'α χρήματα του Ριχάρδου, τ'ο σύνολο των κλεμμένων περνούσε τις οχτακόσιες πενήντα χιλιάδες φράγκα.

Σχεδόν ένα εκατομμύριο !

Ο άθλιος γι'α μιά στιγμή, αισθάνθηκε έναν ίλιγγο να τον κυριεύει...

Ολ' αυτό τ'ο άνηκαν...

Ο συνένόχός του, ο Κλαύδιος Γκριβό, θρικόταν μακριά από τ'η σκέψη του...

Δεν άργησε όμως να θυμηθεί πως είχε και συνένόχο...

Ένα συνένόχο που θ'α παρουσιάζταν σε λίγο να τ'ο ζητήση τ'ο μερίδιό του από την κλεμμένη περιουσία. Ένα

συνένόχο, ο οποίος τον είχε στην διάθεσή του, ο οποίος μπορούσε να τον καταστρέψει κ' ο οποίος δεν θ'α δίσταζε να τ'ο κάνει αυτό, αν προσπαθούσε να σφετερισθί τ'ο μερίδιό του.

Γι'α μιά στιγμή, τ'ο ήρθε η σκέψη να μην ξαναγυρίση στο Βερολίνο, να φύγη να πάη στο Λονδίνο κ' έπειτα στην Αμερική, με δυο λόγια να εξαφανισθί...

Μα ήξερε την δύναμη της θελήσεως, την άγρια, έπιμνη του άρχιεργάτου... Ήξερε πως ο Κλαύδιος Γκριβό θ'α τον καταδίωκε παντού, χωρίς να κουρασθί, χωρίς να αποθαρρυνθί κ' ότι στο τέλος θ'α τον εύρισκε...

Γι'αυτό ο Ροβέρτος εγκατέλειψε την σκέψη της φυγής και πήρε άμέσως την απόφασή του.

— Έ, λοιπόν, είπε ξαναβάζοντας τ'α τραπεζογραμμάτια και τ'α χρυσά νομίσματα μέσα στον σάκκο από τον οποίο τ'α είχε βγάλει, άσπυ πρέπει, θ'α τ'ο δώσω τ'ο μερίδιό του, μα τ'ο δικό μου θ'α είναι πολύ πιο μεγάλο. Ο Κλαύδιος άγνοεί τις τριακόσιες χιλιάδες φράγκα της παρακαταθήκης τ'ο Γαβριήλ Σαβάν και δεν θ'α είμαι τόσο θλάκας γι'α να τ'ο τ'ς φανερώσω.

Επ'ι μερικές στιγμές σκέφτηκε σχετικώς μ' αυτήν την παρακαταθήκη.

Αναρωτιόταν γιατί ο αξιωματικός τ'ο ναυτικού, ο άδελφός τ'ο άνακριτσύ, είχε καταθέσει τ'ο μεγάλο αυτό ποσόν στον άδελφό του.

Τ'ο πρόβλημα τ'ο φάνηκε άλυτο.

Μα τί τον ένδιέφερε σ'ο κάτω-κάτω;

Τ'ο σπουδαίο ήταν ότι είχε κερδίσει τριακόσιες χιλιάδες φράγκα παραπάνω από τ'ο έγκλημά του.

LIV

Ο Ροβέρτος κατοικούσε σ'η Φιντριχστράσε τ'ο Βερολίνου, ένα ώραίο μέγαρο με την γυναίκα του, τον γιό τ'ης γυναίκας του κ' ένα προσωπικό αρκετά πολυάριθμο.

Τ'ο μέγαρο αυτό άνήκε σ'η χήρα κ' Αμαλία ντε Ναίλ που είχε γίνει κ. Ροβέρτου Μπερνιέρ με τ'ο δεύτερο γάμο της.

Αποτελούσε κ' αυτό μέρος τ'ης κτηματικής περιουσίας τ'ης όποιας η Αμαλία είχε κατορθώσει να σώση από τις τρελλές σπατάλες τ'ο Ροβέρτου κ' η όποια αποτελούσε την πατρική κληρονομία τ'ο γιου τ'ης Φιλίππου.

Όταν παντρεύτηκε από έρωτα τον Ροβέρτο, ο όποιος ξέροντας πως ήταν πλούσια είχε κάνει ό,τι μπορούσε γι'α να κατακτήση την καρδιά τ'ης, τ'ο είχε δώσει προίκα τριακόσιες χιλιάδες φράγκα μετρητά που εκείνος τ'ς καταθρόχισε γρήγορα.

Μα δεν είχε περιορισθί ως εκεί: μεγάλα ποσά πού η γυναίκα του, πάντα αδύνατη και πάντα υποχωρητική, άφαιρούσε από την προσωπική τ'ης περιουσία και τ'ο τ'α έδινε, καταθροχίστηκαν κ' αυτά.

Μα σ'ο τέλος η Αμαλία φωτισμένη πειά γι'α τ'η συμπεριφορά τ'ο Ροβέρτου, τ'ο έκλεισε τ'ο χρηματοκιβώτιό τ'ης, τ'ο όποιο εκείνος νόμιζε πως θ'α τ'ο ήταν άνοιχτο γι'α πάντα.

Πληγωμένη θαθεία σ'ο γυναικείο τ'ης έγωισμό απ' τις σκανδαλώδεις άσωτειες τ'ο δευτέρου συζύγου τ'ης, η φτωχή γυναίκα συνήλθε τέλος και η περιφρόνησις άντικατέστησε μέσα στην καρδιά τ'ης τ'ον έρωτα.

Δήλωσε καθαρά σ'ο Ροβέρτο, ότι δεν έπρεπε να θασίζεται πειά σ' αυτήν κ' ότι θ'α διηύθυνε μόνη τ'ης σ'ο έξω τ'ην περιουσία που ο γιός τ'ης θ'α κληρονομούσε μιά μέρα.

Επρόσθεσε ότι θ'α τ'ο έδινε μιά μηνιαία έπιχορήγισι υπεραρκετή γι'α αυτόν, άφου όλα τ'α έξοδα τ'ο σπιτιού τ'α είχε η ίδια.

Από εκείνη τ'ην έποχή η σχέση τ'ης ήταν πολύ ψυχρές με-

τ'ο τ'ων δυο συζύγων, οι όποιοι μονάχα σ'ο τραπεζί διεπόντουσαν.

Έδω πρέπει ν' άνοίξουμε μιά παρένθεσι γι'α να παρουσιάσουμε σ'ους άναγνώστας μας τ'ην κ. Αμαλία Μπερνιέρ, πρώην χήρα κομησσα ντε Ναίλ, η όποια πρόκειται να παρη άρκετά σπουδαίο ρόλο, σ'ην ιστορία μας.

Η Αμαλία, η όποια γεννήθηκε σ'ο Σαβέρν το 1850, ήταν τ'ην εποχή τ'ης ιστορίας μας σαράντα πέντε χρόνων. Ήταν μοναχοκόρη ένος πλουσίου βιομηχάνου τ'ο Κατω-Ρήνου, τ'ο όποιου τα νηματοουργεία ευόκμιμούσαν δι-αρκώς. Είχε χάσει τ'ην μητέρα τ'ης, όταν ήρθε σ'ον κό-σμο κ' είχε μεγαλώσει κοντά σε μιά μορφωμένη γκουβερ-νάντα που τ'ης είχε πάρει ο πατέρας τ'ης.

Έτσι έγινε μια όμορφη κοπέλλα με τ'α πιο σπάνια χα-ρίσματα.

Μα, έξαφνα η έπιχειρήσις τ'ο πατέρα τ'ης που εύδο-κίμοιςαν ως τότε, άρχισαν να κλονίζονται λόγω τ'ης δη-μιουργίας και τ'ο άγρου συναγωνισμού άλλων παρομοίων έπιχειρήσεων. Και σε λίγον καιρό, άρχισαν ν' άπειλούν-ται με καταστροφή.

Η Αμαλία που ήταν τότε δεκαοχτώ χρόνων, ήταν πολύ έξυπνη και πολύ εύασητη γι'α να μην άντιλαμβάνεται τις μεγάλες στενοχώριες τ'ο πατέρα τ'ης, ο όποιος άλλως τε τ'ην είχε μυσίει σ' όλες τις έπιχειρήσεις τ'ου.

Η χρεωκοπία θ'α ξεσπούσε από στιγμή σε στιγμή, όταν έξαφνα η σωτηρία παρουσιάστηκε με τ'ην μορφή ένος συ-ναισθήσις: ένας πάμπλουτος νέος τριάντα περίω χρόνων,

ο κόμης Άνριό ντε Ναίλ, είδε μιά μέρα τ'ην Αμαλία κ' αισθάνθηκε άμέσως κεραυνοβόλο έρωτα γι'α αυτή.

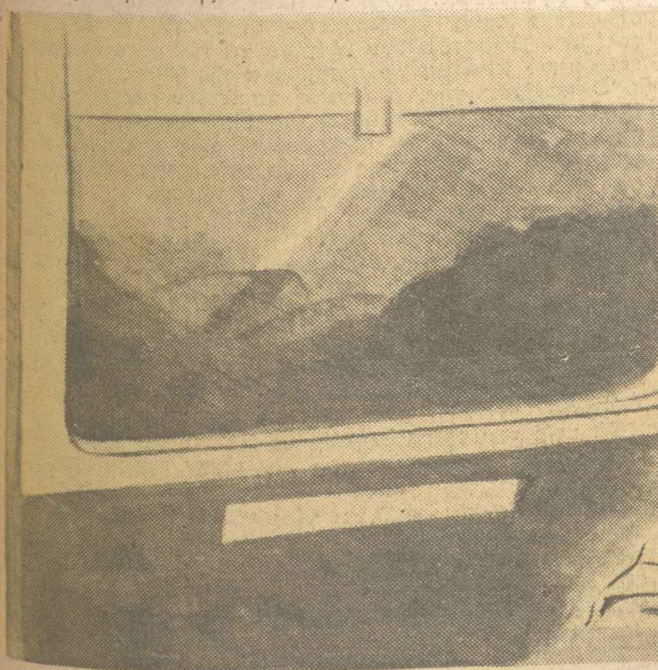
Από εκείνη τ'ην στιγμή, τ'ο μόνο τ'ο δνειρο ήταν να έ-νώση τ'ην ζωή τ'ου με τ'ης νέας ατ'ης τ'ης όποιας τ'ο θέλε-μα τ'ον είχε κατακτήσει. Φρόντισε άμέσως να μάθη ποιά ήταν, ποιός ήταν ο πατέρας τ'ης κ' η έρευνα τ'ου έκανε τ'ο άπεκάλυψε τ'ην άναμφισύτητη έντιμότητα τ'ης οικογενείας τ'ης Αμαλίας, μα και τ'ην έπικειμένη καταστροφή τ'ης.

Έ-μαθε πως ο πατέρας τ'ης Αμαλίας, αν δεν τ'ον θοηθούσε κανείς, θ'α χρεωκοπούσε κ' από τ'η μιά ήμέρα σ'ην άλλη, θ'α γινότανε άπυμπατος.

Ο κόμης ντε Ναίλ δεν δίστασε τότε ούτε στιγμή. Πα-ρουσιάστηκε σ'ον πατέρα τ'ης Αμαλίας, και χωρίς πολ-λά προίμια, τ'ο ζήτησε τ'ο χέρι τ'ης κόρης τ'ου.

Ο βιομηχανος ήξερε από καιρό, τ'ολάχιστον έκ φήμης τ'ον κ. ντε Ναίλ. Ήξερε συνεπώς πως ήταν άριστοκράτης και πολύ πλούσιος. Ο άνέλπιτος αυτός γάμος, όχι μόνο θ'α τ'ον έσωζε από τ'ην καταστροφή, αλλά και θ'α εξασφα-λίσε τ'ο μέλλον τ'ης κόρης τ'ου, τ'ο όποιο ήταν τόσο σκο-τεινό εκείνη τ'η στιγμή. Ώσπ'όσο, τ'ο άπάντησε:

— Δεν είμαι άρμόδιος να σ'ας άπαντήσω έγώ, κύριε κό-μης, αλλά η κόρη μου. Δεν έγω και ένα δικαίωμα να δια-θέσω τ'ην καρδιά τ'ης και να τ'ης έπιβάλω τ'ην θέλησί μου...

Ο Ροβέρτος τ'α μέτρησε όλα...

Έγώ κολακεύομαι πολύ γι'α τ'ην τιμή που θελήσατε να μου κάνετε, μα προηγουμένως η έντιμότης μου μου έπιβάλλει να σ'ας πληροφορήσω γι'α τ'ην οικονομική μου κατάσταση...

— Τ'ην ξερω, κύριε... τ'ον διέκοψε ζωηρά ο Άνριό ντε Ναίλ. Ξέρω ότι χωρίς να φταίτε σεις καθόλου, έχετε υπο-στή μεγάλες άπώλειες κ' ότι θασίζετε μοιραίως πρός τ'ην άυσο...

— Και αυτό δεν σ'ας συγκρατεί ;

— Αυτό απεναντίας μ' ένθαρρύνει, γιατί, αν γίνη δεκτή η αίτησις μου, θ'α μ'αρώσω να σ'ας θοηθώ...

— Είσαθε πραγματικός ευπατρίδης, κύριε... Εύαρεστη-θ'ητε να ξαναρθήτε αύριο... Θ'α μιλήσω έν τ'ω μεταξύ με τ'ην κόρη μου και θ'α σ'ας άπαντήσω.

— Λοιπόν αύριο, κύριε... Σ'ας ίκετεύω όμως, συνηγο-ρήστε και σεις θερμά γι'α μένα...

—Θ'α κάνω ό,τι μ'αρώ...

Ο Άνριό ντε Ναίλ άποσύρθηκε με τ'ην καρδιά γεμάτη έλπίδα. Άμέσως μετα τ'ην συνομιλία ατ'η, ο πατέρας τ'ης Αμαλίας φώναξε τ'ην κόρη τ'ου και τ'ης άνεκοίνωσε τ'ον σκοπό τ'ης επισκέψεως τ'ο νεαρού ευπατρίδου.

Η Αμαλία αισθανόταν γι'α τ'ον πατέρα τ'ης άπέραν-τη άγάπη και θαυμασμό. Γι'α να τ'ον σώση από τ'ην κατα-στροφή που τ'ον άπειλούσε ήταν ικανή γι'α όλα. Έξ άλ-λου, σ'ην περίπτωσι ατ'η, δεν έπρόκειτο να θυσιασθί.

Είχε γνώσει τ'ον Έρρίκο ντε Ναίλ και ήξερε πως ή-ταν πολύ πλούσιος. Δεν τ'ον άγαπούσε θέβαια, μα δεν τ'ης ήταν και άντιπατ'ης και η αίτησί τ'ου τ'ην κολάκεζε.

— Πότε ο κ. κόμης ντε Ναίλ θάρθ'η να πάρ'η τ'ην άπάν-τησί σας; ρώτησε.

— Αύριο, άγαπημένη μου κόρη.

— Έ, λοιπόν, αύριο θ'α με παρουσιάσετε σ'ον κ. ντε Ναίλ και θ'α τ'ο άπαντήσω μόνη μου.

Ο βιομηχανος δεν έφερε καμιά άντίρρησι. Δεν άμφέ-βαλλε καθόλου, ότι η άπάντησι τ'ης κόρης τ'ου θ'α ήταν ευ-νοϊκή.

Έτσι, όταν τ'ην άλλη μέρα, ο κόμης ντε Ναίλ πήγε και τ'ον επισκέφθηκε πάλι, τ'ον ώδήγησε κοντά σ'ην κόρη τ'ου.

— Πατέρα μου, είπε η Αμαλία, εύαρεστηθήτε, σ'ας πα-ρακαλώ, να μ'ας άφήσετε μιά στιγμή μόνους.

Ο βιομηχανος όγ'ηκε απ' τ'ο σαλόνι. Τότε η Αμαλία έδειξε μιά καρέκλα σ'ον νεαρό κόμητα, ο όποιος κάθησε άπέναντί τ'ης με κάποια άόριστη άνησυχία, γιατί η φυσιο-γνωμία τ'ης νέας τ'ο φαινόταν άνεξιχνίαστη.

LV

— Κύριε, άρχισε να λέη η Αμαλία, ο πατέρας μου με πληροφορήσε ότι τ'ο κάνατε τ'ην τιμή να τ'ο ζήτησετε τ'ο χέρι μου, μολονότι έξερετε πολύ καλά τ'ην οικονομική μου κατάσταση... Ένεργήσατε σαν άνθρωπος με καρδιά

καί γι' αυτό θά σ' ας μιλήσω χωρίς επιφυλάξεις...
 »Μ' αγαπάτε... Τό πιστεύω... Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νά ἀμφισβάλω γι' αὐτό. Ἡ αἰτήσις σας μοῦ τὸ ἀποδεικνύει...
 »Εἶναι ἐλάχιστα σ' ας γνωρίζω καί ἡ θέσις μου ἀπέναντί σας εἶναι λεπτή. Ὅπως καταλαβαίνετε, τὸ μόνο αἶσθημα πού μπορῶ νά αἰσθάνωμαι τώρα γιὰ σ' ας, εἶναι συμπάθεια κι' εὐγνωμοσύνη... Ἡ καρδιά μου εἶναι ἐντελῶς ἐλεύθερη... Θά γίνω — εἰμαι θέβαιη γι' αὐτό — τιμία σύζυγος, ἀφωσιωμένη σύντροφος, καλὴ μητέρα... Ἀπὸ τῆς συμπάθειας καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης ὡς τὸν ἔρωτα ἢ ἀπόστασις δὲν εἶναι μεγάλη... Θά σ' ας εἶναι εὐκολο λοιπὸν νά μὲ κάνετε νά σ' ας ἀγαπήσω, ἀν θά γίνω σύζυγός σας. Μὰ πρὶν δεχθῶ τὸ χέρι πού μοῦ προτείνετε, θά ἤθελα νά σ' ας υποβάλω μερικὸς δρους...
 — Ὅποιοι κι' ἂν εἶναι, δεσποινίς, τοὺς δέχομαι ἐκ τῶν προτέρων! ἀπάντησε μὲ χαρὰ νεαρός, εὐπατρίδης.
 — Μὴν ἀναλαμβάνετε καμμιὰ ὑποχρέωσι πρὶν μ' ἀκούσετε, εἶπε ἡ Ἀμαλία. Τοὺς δρους αὐτοὺς δὲν τοὺς ξέρειτε...
 — Τί σημασία ἔχει;... Τοὺς δέχομαι...
 — Πρέπει νά σ' ας τοὺς πῶ...
 — Μιλήστε, ἀφοῦ ἐπιμένετε...
 — Θά παντρευτοῦμε ὑπὸ τὸν ὄρο ὅτι ἡ περιουσία σας θά εἶναι ἀποκλειστικῶς δική σας.
 — Πῶς; φώναξε ὁ κόμης ἀναπηδώντας. Ἡ περιουσία μου δὲν θ' ἀνήκει καὶ στοὺς δύο μας;... Γιατί;
 — Θά σ' ας ἐξηγήσω ἀμέσως τὴν αἰτία τῆς ἐπιθυμίας μου. Ξέρω πῶς εἶσθε πλούσιος, πολὺ πλούσιος μάλιστα, μὰ δὲν ξέρω πόση εἶναι ἡ περιουσία σας.
 — Εἶναι τρία ἑκατομμύρια περίπου.
 — Ἀπ' αὐτὰ τὰ τρία ἑκατομμύρια, θά σ' ας ζητήσω νά μοῦ παραχωρήσετε μιὰ προίκα, πού νά μπορῶ νά τὴν διαθέσω ἐλεύθερα, χωρίς ἐλέγχο, ἀφοῦ ἄλλως τε τ' ἀγαθὰ μας θά εἶναι χωρισμένα.
 Ὁ κόμης ντὲ Ναῖλ δὲν ἦταν μόνον ἕνας νέος μὲ καρδιά, ἦταν ἀκόμη προικισμένος μ' ἐξαιρετικὴ ἀντίληψη. Κατάλαβε ὅλη τὴν μεγαλοφυΐα τῆς Ἀμαλίας, ὅλη τὴν ἀγάπη τῆς πρὸς τὸν πατέρα τῆς πού κρυβόταν πίσω ἀπ' τὴν αἰτησί τῆς καὶ ὁ θαυμασμός του ἀπέναντί τῆς μεγάλωσε ἀκόμη περισσότερο.
 — Εἶσθε μιὰ εὐγενικὴ ὕπαρξις, δεσποινίς, τῆς ἀπάντησε μὲ θαθεῖα συγκίνησι. Σκέφτεσθε τὸν πατέρα σας καὶ θέλετε νά μπορέσετε νά τὸν βοηθήσετε, χωρίς ν' ἀναγκασθῆτε ν' ἀπευθυνθῆτε σ' ἐμένα.
 Ἡ Ἀμαλία πού ὡς ἐκείνη τὴν στιγμή ἦταν τόσο ψυχρὴ καὶ γαλήνια φαινομενικῶς, δὲν μπόρεσε, θλέποντας ὅτι εἶχε γίνεῖ τόσο ἀντίληπτή, νά κατανικήσῃ περισσότερο τὴν συγκίνησίν τῆς.
 — Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε. Εἴν' ἀλήθεια, μαντέψατε καλά.
 Καὶ δύο δάκρυα κύλισαν στὰ μάγουλά τῆς.
 Ὁ κόμης ἐπῆρε τὰ χέρια τῆς καὶ τὰ ἔφερε στὰ χεῖλη του μὲ σεβασμὸ καὶ ἀγάπη.
 — Αὐτὸ πού θέλετε, δεσποινίς, τῆς εἶπε, θά γίνῃ. Θά σώσετε τὸν πατέρα σας καὶ θά εἶναι γιὰ ἐμένα μεγάλη εὐτυχία νά μπορέσω νά σ' ας βοηθήσω στὸ εὐγενικὸ αὐτὸ ἔργο... Προσδιορίστε μόνη σας τὸ ποσὸν πού θέλετε νά σ' ας παραχωρήσω ὡς προίκα... Εἰμαι ἔτοιμος νά σ' ας τὸ δώσω...
 — Δὲν τολμῶ... τραύλισε ἡ Ἀμαλία.
 — Ἐνὰ ἑκατομμύριο;
 — Εἶναι πολὺ.
 — Πόσο τότε;
 — Τὰ μισὰ θά φθάσουν.
 — Ἐπιτρέψατέ μου τότε νά δῶ τὸν συμβολαιογράφου μου μὲ τὴν θά φύγω ἀπὸ δῶ καὶ νά τὸν παρακαλέσω νά συντάξῃ τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου μας σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία σας.
 — Εἶσθε καλός, κύριε, εἶπε ἡ νέα σφίγγοντας τὰ χέρια τοῦ κόμητος ντὲ Ναῖλ μὲ διάχυσι. Εἶσθε καλός καὶ θά σ' ας ἀγαπήσω.
 Ὁ κόμης τράθηξε ἀπαλὰ στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ἀμαλία, ἡ ὁποία δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίστασι κι' ἀπόθεσε στὸ μέτωπό τῆς τὸ φίλημα τῶν ἀρραβῶνων τους.
 Μετὰ ἕνα μῆνα, ὑπογραφοῦνται τὸ συμβόλαιο τοῦ γάμου, μὲ τὸ ὅποιο ὁ κόμης Ἀνριὸ ντὲ Ναῖλ παραχωροῦσε στὴν δεσποινίδα Παραντὸν πεντακόσιες χιλιάδες ὡς προίκα.
 Τρεῖς μέρες κατόπιν, ὁ πολιτικός καὶ θρησκευτικὸς γάμος τῶν δύο νέων ἐωρτάστηκε στὸ Σαθέρν, ἀνάμεσα σ'

ἕνα πλήθος φίλων τῶν δύο οικογενειῶν.

Ὁ πατέρας τῆς Ἀμαλίας εἶχε σωθῇ: ἡ πεντακόσια χιλιάδες φράγκα πού τοῦ ἔδωσε ἡ κόρη του, τοῦ ἔπρεπε ν' ἀναδιοργανώσῃ τὴς ἐπιχειρήσεις του καὶ νά συναρμολογήσῃ τὴν ἀντιπάλους του μὲ τρόπο πού θά τοῦ ἐξασφάλιζε τὴν ἐπιτυχία.

Ὁ Ἀνριὸ ντὲ Ναῖλ εἶχε στὸ Σαθέρν καὶ στὴν περιφέρειά του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μέγαρο πού κατοικοῦσε ἀπέραντα κτήματα καὶ πολλὰς ἀγροικίες. Στὸ Στρατσόβουργο εἶχε ἄλλο μέγαρο. Στὸ Βερολίνο τρία ἀκόμα σπίτια πού προερχόντουσαν ἀπὸ τὴν μητέρα του, μιὰ Γερμανίδα. Στὰ περίχωρα τοῦ Νανσού, ἕνα κομψὸ πύργο, στὸν ὁποῖον πᾶναι ν' ἐμενε κάθε τόσο μερικὲς ἡμέρες καὶ πού εἶχε ὡς φύλακα ἕναν παλιὸ στρατιώτη παντρεμένο.

Ἐκεῖ εἶχε γεννηθῇ ὁ Ἀνριὸ. Ἦταν λοιπὸν Γάλλος πρὸς τὴν γέννησιν, ὅσο καὶ στὴν καρδιά.

Ἡ Ἀμαλία, πρὸ τοῦ γάμου τῆς δὲν εἶχε ἀφήσει παρὶ τὸ Σαθέρν παρὰ γιὰ νά πάῃ στὸ Στρατσόβουργο ἢ στὸ Νανσού μαζὺ μὲ τὸν πατέρα τῆς, τὸν ὁποῖο ἡ ὑπόθεσις του καλοῦσαν σ' αὐτὲς τὶς δύο πόλεις.

Ὅταν παντρεύτηκαν λοιπὸν, ὁ Ἀνριὸ τῆς ἐπρότεινε νά ταξιδεύουν κι' ἐκείνη, φυσικά, δέχθηκε μὲ χαρὰ.

Τὸ ταξίδι τοὺς θάσθηξε ἕνα χρόνον περίπου.

Ὅταν ξαναγύρισαν στὸ Σαθέρν, ἡ ἐπιχειρήσις τοῦ πατέρα τῆς Ἀμαλίας εἶχαν ἀνακτήσει ὅλην τὴν ἐνεργητικότητά τους καὶ τὴν παλιὰ του εὐμερία.

Ἡ Ἀμαλία ἤξερε τώρα καλὰ τὸν σύζυγό τῆς, ὁ ὁποῖος τὴν λάτρευε καὶ τὴν ἀγαποῦσε τρυφερά. Ἦταν καλός, δίκαιος, τιμιός, μὰ χαρακτηριστὸς κάπως ἀδυνάτου. Ἐπὶ τὰ νέα γυναῖκα ἐξασκοῦσε ἀπόλυτη ἐπιβολὴ ἐπάνω του. Ὁ Ἀνριὸ δὲν ἀποφάσισε γιὰ τίποτε ἀπολύτως χωρίς νά τὴν συμβουλευτῇ προηγουμένως.

Ἀπὸ τὴν εὐτυχία τῆς νέας γυναίκας δὲν ἔλειπε παρὰ ἕνα μόνο πράγμα. Ἐπιθυμοῦσε νά γίνῃ μητέρα κι' ἐπειτα ἀπὸ δύο χρόνια μετὰ τὸν γάμο τῆς τίποτε δὲν ἀνέγγειλλε ὅτι ἡ ἐπιθυμία τῆς θά ἐκρησσοποιεῖτο.

Κατὰ τὴν ἀνοιξί τοῦ 1870 οἱ δύο σύζυγοι ἔκαναν ἕνα καινούργιον ταξίδι.

Βρισκόντουσαν στὴν Ἀγγλία, δταν κατὰ τὸν μῆνα Ἰουλίου ἔμαθαν πῶς ὁ πόλεμος μετὰξὺ Γαλλίας καὶ Γερμανίας εἶχε κηρυχθῇ.

Ἡ Ἀμαλία σκέφθηκε ἀμέσως τὸν πατέρα τῆς πού θρσκόταν στὸ Σαθέρν, στὴ ζώνη τῶν ἐπιχειρήσεων. Θέλησε νά ἐξαγορεύσῃ ἀμέσως στὴ Γαλλία, μὰ ὁ σύζυγός τῆς ἀντιτάχθηκε σ' αὐτὸ ἀπολύτως. Ἡ ἰδέα τῶν κινδύνων πού θά διέτρεχε, ὅχι αὐτὸς, ἀλλὰ ἡ ἀγαπημένη του σύζυγος τὸν ἐτρόμαξε. Ἐξ ἄλλου σὲ τί θά χρησίμευε ἡ παρουσία τους στὸ Σαθέρν;

Ἐπει οἱ δύο σύζυγοι μέινανε στὸ Λονδίνο, ὅπου ἐπὶ τρεῖς μῆνες ἀγωνιοῦσαν κυριολεκτικῶς, ἀγνοώντας τί γίνεταν στὸν τόπο τους, ἔμαθαν εἶχε μεταβληθῇ σὲ θέατρο τοῦ πολέμου. Τέλος ἔμαθαν νέα, μὰ τὰ νέα αὐτὰ ξεπερνῶσαν καὶ τὰ πιδ πένθιμα προαισθήματα τῆς Ἀμαλίας.

Ὁ πατέρας τῆς, ὁ ὁποῖος παρὰ τὴν προχωρημένην τὴν ἡλικία εἶχε παρεῖ τὰ δπλα γιὰ νά ὑπερασπίσῃ τὴν πατρίδα του ἐναντίον τῶν ἐπιδρομῶν, εἶχε συλληφθῇ κ' εἶχε τουφεκισθῇ ὡς ἀντάρτης ἀπάνω στὰ ἑρείπια τοῦ ἐργαστορίου του πού τὸ πυρπόλησαν οἱ Πρώσοι.

Χτυπημένη κατὰκαρδὰ, ἡ Ἀμαλία, μόλις ἔμαθε τὴν ἐλπίδα αὐτῇ, ἀρρώστησε καὶ λίγο ἔλειψε νά πεθάνῃ. Τὴν ἔσωσαν ὅμως ἡ νεότης, ὁ δυνατὸς οργανισμὸς τῆς καὶ πρὸ πάντων ἡ περιποιήσις τοῦ συζύγου τῆς.

Ὅταν ὁ κόμης κ' ἡ σύζυγός του, θεραπευμένη, μὰ δυνάτη ἀκόμα, ξαναγύρισαν στὴ Γαλλία μετὰ τὴν ὑπογραφή τῆς Εἰρήνης, ἡ Ἀλαστία καὶ ἡ Λωρραίν εἶχαν προσαρτηθῇ στὴ Γερμανία καὶ τὸ Σαθέρν βρισκόταν σὲ γερμανικὸ ἔδαφος.

Τὰ κτήματα τοῦ κόμητος ντὲ Ναῖλ εἶχαν μείνει ἄδικοι. Πουθενά, ἡ ἰδιοκτησίες του δὲν εἶχαν ὑποστῇ καταστροφῇ.

Ἡ Ἀμαλία παρακάλεσε τότε τὸν Ἀνριὸ ν' ἀποσυρθεῖ στὸν πύργο τους τοῦ Νανσού, πού βρισκόταν σὲ γαλλικὸ ἔδαφος, γιὰ νά περάσουν ἐκεῖ τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ πένθους των.

— Ἐκεῖ, τοῦ εἶπε, θά βρισκόμαστε στὴ Γαλλία, στὴν ἀγαπημένη μας Γαλλία. Δὲν θά ξαναγύρισω πειὰ στὸ Σαθέρν, ὅπου οἱ Πρώσοι σκότωσαν τὸν πατέρα μου. Ἀνριὸ, εἶσα Γάλλος, ἀφοῦ γεννήθηκες στὸ Νανσού καὶ τὸ Νανσού

ἔμεινε γαλλικὴ πόλις. Διόρισε ἕνα διαχειριστὴ τῆς κτηματικῆς περιουσίας σου στὴν Ἀλαστία καὶ στὴ Λωρραίν... Πούλησέ τα στὴν ἀνάγκη... Κάνε ρευστὴ τὴν περιουσία σου καὶ ἄς μείνουμε στὴ Γαλλία.

Ὁ κόμης δυσκολεύτηκε πολὺ νά τῆς δώσῃ νά καταλάβῃ ὅτι ἂν ἐνεργοῦσε, ὅπως ἤθελε ἐκείνη θά ἦταν πολὺ ἐπιζήμιον γιὰ τὰ συμφέροντά τους καὶ θά ἰσοδυναμοῦσε σχεδὸν μὲ καταστροφὴ, γιὰ τὰ κτήματα εἶχαν χάσει προσωρινῶς τὴν ἀξία τους λόγῳ τοῦ πολέμου καὶ ἡ πώλησίς τους ἐλάττωσεν ὅτι ἀπέδιδε. Εἶχε ἄλλως τε στὸ Βερολίνο συγγενεῖς τῆς μητέρας του τοὺς ὁποῖους θά κληρονομοῦσε. Ἐπρεπε λοιπὸν νά μὴν τοὺς ἐρεθίσῃ ἐναντίον του φανερώνοντας τὸ βαθὺ μῖσος του κατὰ τῶν Πρώσων.

— Ὁ ἀποκτήσουμε ἴσως παιδιὰ, γυναῖκα μου πολυαγαπημένη, ἐπρόσθεσε συμπεραίνοντας. Ἀς φυλάξουμε γι' αὐτὰ τὴν περιουσία μας.

Τὸ τελευταῖον αὐτὸ ἐπιχειρήμα συγκίνησε τὴν Ἀμαλία, ἡ ὁποία ὑποχώρησε.

Καὶ πραγματικὰ, τὸ 1875, ἀπόκτησε στὸ Νανσού, ὅπου εἶχαν πᾶει νά μένουν λίγους μῆνες, ἕνα γυιό, τὸν ὁποῖον ἀνόμασε Φίλιππο.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού γεννήθηκε αὐτὸ τὸ παιδί, ἡ μητρικὴ ἀγάπη ὑπερίσχυσε μέσα στὴν καρδιά τῆς Ἀμαλίας κάθε ἄλλου πράγματος καὶ γιὰ τὸ συμφέρον τοῦ παιδιοῦ τῆς, δέχθηκε νά πάῃ νά ἐγκατασταθῇ μαζὺ μὲ τὸν σύζυγό τῆς στὸ μέγαρό τους τοῦ Βερολίνου, γιὰ νά καλοδιασούν τοὺς συγγενεῖς τους πού ἐπρόκειτο νά κληρονομήσουν καὶ οἱ ὁποῖοι μόλις γνώρισαν τὴν νέα γυναῖκα, τὴν ἀγάπησαν ἐξαιρετικὰ.

Ὁ Φίλιππος ἦταν δύο χρόνων, δταν μιὰ μεγάλη συμφορά χτύπησε τὴν μητέρα του: ὁ κόμης ντὲ Ναῖλ, ὁ ἀγαπημένος τῆς σύζυγος, πέθανε ξαφνικά ἀπὸ συμφορῆσι.

Ὁ πόνος τῆς νέας γυναίκας ἦταν ἀπέραντος.

Κατακινώντας τὸν ὅμως, ἀφωσιώθηκε στὴν ἀνατροφὴ τοῦ παιδιοῦ τῆς καὶ στὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας πού τῆς ἔφησε ὁ σύζυγός τῆς καὶ ἡ ὁποία περνοῦσε τὰ τρία ἑκατομμύρια.

Ὅταν ὁ Φίλιππος ἔγινε ἑπτὰ χρόνων, ἡ Ἀμαλία τὸν ἔπῃε στὸ Νανσού καὶ τὸν ἐμπιστεύθηκε στὸν διευθυντὴ ἑνὸς ὀνομαστοῦ λυκεῖου γιὰ νά τοῦ δώσῃ ἐντελὸς γαλλικὴ μόρφωσι.

Κατόπιν ξαναγύρισε στὸ Βερολίνο. Δέκα τρία χρόνια εἶχαν περάσει πειὰ ἀπὸ τὸν τρομερὸ πόλεμο. Ἡ Ἀμαλία, ἂν καὶ τριάντα τριῶν χρόνων, ἔξακολουθοῦσε νά εἶναι θαυμαστὰ ὄραϊκα καὶ κινόνταν πολὺ νεώτερη ἀπ' ὅ,τι ἦταν στὴν πραγματικότητά.

Ἀνοῖξε τότε τὰ σαλόνια τῆς στὸ ἀνώτερον προσωπικὸ τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας καὶ στὰ μέλη τῆς γαλλικῆς παροικίας τοῦ Βερολίνου.

Μεταξὺ τῶν Γάλλων πού δεχόταν ἦταν κι' ὁ Ροβέρτος Μπερνιέρ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή κατὰκτησε τὴν συμπάθειά τῆς.

Κανένας δὲν ὑποψιφάδταν τὸν ἄτιμο ρόλο πού ἔπαιζε ὁ ἀνθρωπος αὐτός, ὁ ὁποῖος συναστρεφόταν τοὺς συμπατριώτες του μὲ τὴν ἐλπίδα νά τὸν προδώσῃ καὶ νά πούλῃσιν ἀκριβὰ τὴν προδοσία του.

Πολὺ γοητευτικός, πολὺ λαμπρὸς εἶχε καταρθώσει νά κατακτήσῃ ὅλες τὶς συμπάθειες.

Ὁ Ροβέρτος ἤξερε πόσο πλούσια ἦταν ἡ νεαρή χήρα. Κατεστραμμένος καθὼς ἦταν οικονομικῶς καὶ κατὰ τὸν πνεῦμα νά ἐμφανίζεταί ὡς πλούσιος μόνον χάρις στὶς ἐπιχορηγήσεις τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως, σκέφθηκε ὅτι ἂν παντρευόταν τὴν νεαρά χήρα, θά καθάρωνε τὴν συνέλθῃ οικονομικῶς. Μὲ τὸν σκοπὸ λοιπὸν αὐτὸ ἄρπασε νά ἐρωτοτροπῇ μαζὺ τῆς μὲ διακριτικότητά καὶ σε-

θασμό.

Ὁ ἄθλιος ἦταν πολὺ ἐπιδέξιος κι' ἀπευθυνόταν σὲ μιὰ καρδιά πού διψοῦσε ἀγάπῃ.

LVI

Χήρα πρὸ ἑπτὰ χρόνων, ἡ Ἀμαλία, ἀρχισ ἐξαφνὰ νά αἰσθάνεται θαρεῖα τῇ χηρείᾳ τῆς. Καὶ σὲ λίγον καιρὸ ἀναγκάσθηκε νά δηλολογήσῃ στὸν ἑαυτὸ τῆς ὅτι αἰσθάνεται γιὰ τὸν Ροβέρτο Μπερνιέρ ἕνα αἶσθημα πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ τὴ θαθεῖα στοργή πού τῆς εἶχε ἐμπνεύσει ὁ Ἀνριὸ ντὲ Ναῖλ.

Σὲ ἡλικία τριῶν χρόνων ἀγαποῦσε πρώτη φορά μὲ ἔρωτα.

Ὁ Ροβέρτος, ἔξυπνος καθὼς ἦταν, κατάλαβε ἀμέσως τί συνέβαινε στὴν καρδιά τῆς νέας χήρας. Ἡ ἐλπίδες του θά ἐπραγματοποιούντο πολὺ σύντομα.

Ξεθάρρεψε τότε καὶ μιὰ μέρα ἐξωμολογήθηκε στὴν Ἀμαλία τὸ ἀνύπαρκτο αἶσθημά του, ζητώντας τῆς συγχρόνως νά γίνῃ σύζυγός του.

Ἡ νέα χήρα, παρ' ὅλον τὸν ἔρωτά τῆς, δὲν ἤθελε ὡς τόσο νά ξαναπαντρευθῇ, χωρίς νά εἶναι θέβαιη ὅτι ὁ νέος σύζυγός τῆς θά ἦταν ἀξιὸς τῆς.

Ἀνέβαλε τὴν ἀπάντησίν τῆς, ἐπῆγε στὴν πρεσβεία τῆς Γαλλίας καὶ παρακάλεσε τὸν πρεσβεῦτὴ νά ζητήσῃ πληροφορίες γιὰ τὸν Ροβέρτο καὶ τὴν οἰκογένειά του ἀπὸ τὴ Γαλλία καὶ νά τὴν πληροφορήσῃ.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ εβδομάδα, ἡ πληροφορίαις αὐτὲς ἔφθασαν.

Ἦσαν λαμπρές: ἡ οἰκογένεια τοῦ Ροβέρτου ἦταν ἐντιμολογία καὶ ὁ ἀδελφός του, μεγάλος διομήχανος, πλούσιος κι' ἐξαιρετικὰ εὐπόλητος.

Ὅσο γιὰ τὴν προσωπικὴν περιουσία τοῦ Ροβέρτου αὐτὴ ἦταν ἀγνωστὴ. Ἦταν γνωστὸ, ὅτι εἶχε χάσει πολλὰ χρήματα σὲ ἀτυχεῖς ἐπιχειρήσεις κι' ὅτι ζοῦσε ἀπὸ κάποιο εἰσόδημα πού τοῦ εἶχε ἀφήσει ἕνας συγγενὴς του.

Ἡ τελευταία αὐτῇ πληροφορία ἐλάχιστα ἐνδιέφερε τὴν Ἀμαλία, ἡ ὁποία μόνον γιὰ τὴν ἐντιμότητα τοῦ ὑποψηφίου, συζύγου τῆς ἤθελε νά πληροφορηθῇ. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως δὲ αὐτῆς εἶχε ἱκανοποιηθῇ πλήρως.

Φεύγοντας ἀπὸ τὴν πρεσβεία, ἔγραψε στὸν Ροβέρτο τὸ ἀκόλουθο σημείωμα:

«Εἰ λ α τ ε α ὕ ρ ι ο σ τ ι ε δ υ ο ν ἄ μ ε δ ῆ τ ε».

Ὁ ἄθλιος ἀνασκήρτησε ἀπὸ χαρὰ μόλις τὸ διάβασε. Γιὰ νά τὸν καλῇ ἡ κόμισσα ντὲ Ναῖλ ἀσφαλῶς θά δεχόταν τὴν πρότασί του.

Στὴν ὀρισμένη ὥρα ἔφθασε θριαμβευτικὰ, μὰ δίνοντας στὴν φυσιογνωμία του μιὰ ἑκφρασί θαθεῖας ἀνησυχίας.

Ἡ Ἀμαλία, χωρίς πολλὰ λόγια, ἔβαλε τὸ χέρι τῆς μέσα στὸ δικό του καὶ τοῦ εἶπε:

— Θά γίνω σύζυγός σας. Τὸν ἐρχόμενο μῆνα, ἔγιναν οἱ γάμοι τοῦ ἀθλοῦ. Τὸ ὄνομα καὶ τῆς χήρας τοῦ εὐπατρίδου.

Τὰ δύο πρῶτα χρόνια τῆς συμβιώσεώς τους ἦσαν γαλήνια.

Ὁ Ροβέρτος, θέλοντας ν' ἀποκτήσῃ δυνατὴ καὶ μόνιμη ἐπιβολὴ στὴν σύζυγό του, ὑποκρινόταν θαυμαστά τὸν ἐρωτευμένο. Ἐπὶ τὴν Ἀμαλία δὲν δοκίμαζε καμμιὰ ἀπογοήτευσι καὶ νομίζοντας τὴν εὐτυχία τῆς ἀτελείωτη, ἐζοῦσε μέσά σ' ἕνα ὄνειρο.

Τὸν τρίτον χρόνον ὅμως ἤρθε τὸ εὐνῆμα.

Ὁ Ροβέρτος, ἀνίκανος νά συγκρατηθῇ περισσότερο, ἀφῆσε τὴ μάσκα νά πέσῃ καὶ παρουσιάσθηκε ἔτσι, ὅπως ἦταν πραγματικὰ.

[[Ἀκολουθεῖ]]

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 56 (Τηλέφωνον: 26-135)

Ἰδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατοικία: Ἀλκαμένους 127

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐσωτερικοῦ δι' ἕν ἔτος δρ. 250 Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
ἑξαμήνου » 125 Ἀμερικῆς » 7
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὴν Κογκὸ ἑτησίᾳ συνδρομὴν
σελλίνα 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβόλαια δέον ν'
ἀπευθύνονται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑ
ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 56.
Τιμὴ ἑκάστου τεύχους δρασ. 5.

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατά
φύλλον πώλησιν, ἡ Ἑταιρεία New York News Agency
General P. O. Box 497, New York City, ἐκπαραπομπουμένη
παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφασόπουλου.

ὑπεύθυνος: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχιεργάτης τυπογραφείου: ΑΝΑΣΤ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Περιόδου Σοφοῦ 21

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΚΕΦΙΟΥ

ΕΥΘΥΜΙΑ ΣΟΦΙΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ
ΕΥΘΥΜΙΑ ΛΟΓΙΑ

Η Ζακελίνα, ένα διαβολάκι έφτα χρόνων, πάει και βρίσκει τη μαμά της και της λέει:

— Μαμά, είν' ένας άνθρωπος στην κουζίνα και φιλάει την υπηρέτρια.

Η μαμά, μόλις τ' άκουσε αυτό, γίνεται έξω φρενών απ' τον θυμό της, πράγμα που κάνει την Ζακελίνα να τρομάξει. Τότε η μικρούλα, για να την καθησυχάσει, της λέει:

— Μην κάνεις έτσι, μαμά... Ο άνθρωπος αυτός δεν είναι ξένος. Είναι ο... μπαμπάς!...

Ο σταθμάρχης ενός μικρού σιδηροδρομικού σταθμού της Άττικής, μη ξεροντας πώς να χρησιμοποιήσει τον μοναδικό του υπάλληλο, του λέει να καθαρίσει τις γραμμές με γυαλόχαρτο.

Ο εργάτης αρχίζει αμέσως τη δουλειά, μα το θράδυ δεν φαίνεται πουθενά. Ούτε την μεθεπομένη. Ο σταθμάρχης αρχίζει να ανησυχεί, κυττάζει στις γραμμές μήπως τον πλάκωσε κανένας τράινο, τηλεφωνεί παντού, μα τίποτε... Καμιά ειδήσις απ' τον εργάτη.

Τέλος, έπειτα από αρκετές ημέρες λαβαίνοντας το ακόλουθο τηλεγράφημα από τον εργάτη:

«Το καθάρισμα πηγαίνει καλά. Βρίσκομαι στη Λάρισα. Στείλτε γυαλόχαρτο».

* *

— Άκου, Τόμ... Πέρασα χθές το θράδυ από το σπίτι σου... Και τί σκάνδαλο, φίλε μου! Σε είδα έσένα και τη γυναίκα σου μ' άδαιμία περιβολή... Δεν είχατε φροντίσει καν να τραβήξετε τις κουρτίνες.

— Χθές το θράδυ; κάλει ο Τόμ απορώντας. Άδύνατον... Δεν ήμουν στο σπίτι μου...

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Το θορειάδακι κ' ή θροχή
μυδχουν παγώσει την ψυχή
και στά κλειστά του καφενέ παράθυρα
(χτυπούνε)

και μοιάζουν μίνυμα σκληρό,
που μέσα μου άντηχάει πικρό
κ' ή στάλες σπούν σά δάκρυα στα τζά-
(μία και κυλούνε!)

Και πέρυσι έκανε Άργυρώ
ίδιο σά σήμερα καιρό,
στο σπίτι σου να σ' εύχθω, ποδρθα
(για τη γιορτή σου)

μά τότε, ποιός, κακιά ψυχή,
κύτταζε κρύο και θροχή
που καλοκαίρι στην καρδιά κ' οι δυο

(είχαμε, θυμίσου!)

Και σοδφερα για τη γιορτή
σοκολατίνια ένα κουτί,
δυο μοσχόσάπουνα και μία μπαλίτσα
(με λεδανά)

μπήκα και σ' άρπαξα φιλή
στην κάμαρή σου την καλή,
κουνάμενος και γέροντας από τη μιά
(μου μπάντα...)

Κ' ή μάνα σου, ρέ θηλυκό,
φυστίκι μούθαλε γλυκό
κι' ένα κονιάκ, που μούκαψε, θορρείς
(τά σαιτικά μου)

και για να μάθεις τάχα
(έσυ)

τά μουσικά μου — άρα
(χρυσή)

πήρες το ποτηράκι μου
κ' ήπιες τ' απόστημά
(μου...)

* *

Καθήσαμε, στο σχολείο
μύτη με μύτη ένω και
(σά)

κ' ή στάλες σπάναν της
θροχής, στα τζάμια και
(κυλούσαν)

κι' ο χτύπος τους με
(μυστικό)

έμοιαζε μίνυμα γλυκό
και στο τροπάρι των φι-
λιών το ίσο, λές, κρα
(τοούσαν...)

* *

Στόν καφενέ, τώρα, ο
(φτωχός)

έρμος, σκυφτός και μα-
(ναχός)

νοιάθω, να με τρυπούν
θαθεία τα νύχια μαύρου
(πόνου)

κι' όμως, κακούργα, δέ-
(θαστώ)

και αιγανά, μην άκου-
(στώ)

κι' από τον ίδιο μου έ-
αυτό, σ' εύχομαι: Και
(του χρόνου!)

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ

Η ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

Ο σ ό ζ υ ο ς. — Παράξενο πράγμα!... Γιατί φωνάζει διαρκώς στον ύπνο το Ζάν και Ζάν; Έμένα με λένε Άναξιμανδρό...

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΡΑ'Υ'ΝΟΛΤΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΙ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Ή Θεέ μου! λυπήσου με! φώναξε ή Έλλη. Που το έχετε, κύριε; Ποιός σας το είπε;

— Ο άνθρωπος αυτός ήμουν έγώ! άπάντησε ο γιατρός.

— Ή Θεέ μου!... Θεέ μου! φώναξε ή Έλλη σκεπάζοντας το πρόσωπό της με τά χέρια της και ξεσπώντας σε λυγμούς.

— Μάλιστα, εξακολούθησε ο γιατρός θαδίζοντας με μεγάλα θήματα στο δωμάτιο και κυττάζοντας γύρω του. Νά το έπιπλο άπάνω στο όποιο γλύστρησα!... Νά το κρεβάτι! Νά το τραπέζι!... Κάθησα στην πολυθρόνα αυτή... Ή! τώρα τά θυμάμαι όλα...

Έξαφνα ή Έλλη έπαψε να κλαίη. Άνακάθησε στο κρεβάτι της και φώναξε:

— Το παιδί μου, κύριε! Πέστε μου, φροντίστε για το παιδί μου;

— Μάλιστα, άπάντησε ο γιατρός Ουέντγουορθ. Το παιδί σας είναι πολύ καλά...

— Ευχαριστώ, κύριε!... Ή! ευχαριστώ! έπαι ή Έλλη. Ή! θά καταλαβαίνετε θέβαια πόσο μιά μητέρα υποφέρει, όταν χωριστή από το παιδί της!...

— Δυστυχισμένη γυναίκα! έπαι ο γιατρός με συμπόνια. Και παίρνοντας σοβαρό ύφος, έπροέθεσε:

— Δεσποινίς, έχετε καλλίτερα από μένα τί πρέπει να κάνετε. Άλλά δεν νομίζετε ότι θά ήταν καλλίτερο α' έξυμολογηθήτε τά πάντα στους δικούς σας;

— Θά προτιμούσα να πεθάνω, άπάντησε ή Έλλη με δυνατή φωνή. Άν άποκαλύψετε το μυστικό μου στον πατέρα μου ή στον κύριο Μάρκχαμ δεν θά διστάσω ούτε στιγμή και θά πέσω απ' αυτό το παράθυρο.

— Ηουχάστε, δεσποινίς!... Το μυστικό σας είνε για μένα ιερό!... Έπίσης ήσυχάστε και για το παιδί σας... Βρίσκεται στο σπίτι μου και θά γίνω πατέρας σας γι' αυτό...

— Ο Θεός να σάς εύλογήη! έπαι ή Έλλη σφίγγοντας μ' ευγνωμοσύνη το χέρι του γιατρού.

— Σε λίγο θά έσθε σέ θέσι νάρθητε στο σπίτι μου, έπαι ο γιατρός. Θά ήθε το παιδί σας! Θά το ήθε να μεγαλώνη...

— Πόσο είσθε καλός, κύριε! φώναξε ή Έλλη. Ή! ή ευγνωμοσύνη μου σέ σας θά είναι άπέραντη κ' αιώνια...

Ο γιατρός, άφοδ έγραψε μιά συνταγή στην άρρωστη μητέρα, έφυγε.

Από εκείνη την ήμέρα ή άρρωστη άρχισε ν' αναλαμβάνη γρήγορα... Η έπιθυμία της να δει και ν' άγκαλιάσει το παιδί της συνετέλεσε ξελαρετικά σ' αυτό...

ΚΣΤ *

ΝΕΕΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΕΣ

Λίγες μερες μετά τά γεγονότα που διηγηθήκαμε, οι υπάλληλοι του Μαύρου Γραφείου του Ταχυδρομείου του Λονδίνου άνοιξαν τις ακόλουθες έπιστολές.

Η πρώτη ήταν του ύφυπουργού των Έξωτερικών της Καστελικάλα και άπευθυνόταν στον έν Λονδίνο πρεσβευτή του Ιταλικού αυτού κρατιδίου, έγραφε δέ τά έξης:

«Κατά παράκληση του προϊσταμένου μου ύφυργου των Έξωτερικών, σας πληροφορώ ότι ή πληροφορία, τις όποιες διαβιβάσατε σ' αυτόν για την δεσποινίδα Έλίζα Σίντνεϋ σχετικώς με την φυλάκιή της, κτλ, δεν άπεραν το αποτέλεσμα που περιμέναμε, λόγω του σφοδρού έρωτος του Μεγάλου Δουκός προς αυτήν και της ελκρινείας με την όποια εκείνη διηγήθηκε όλη την ιστορία της ζωής της στον Μεγάλο Δούκα.

Γι' αυτό σας παρακαλώ τώρα να φροντίσετε να μάθετε αν ή Ιδιωτική διαγωγή της Έλίζας Σίντνεϋ προκάλεσε ποτέ ύποψίες και τις πληροφορίες που θά συγκεντρώσετε να μās τις στείλετε το ταχύτερο με είδι-

ΚΑΡΔΙΕΣ

κώ ταχυδρόμο, γιατί έπως θ' αντίληφθητε από το σοκικό διατάγμα που σας έσωκλείουμε, το πάθος του ήγεμόνος μας προς τη νέα αυτή, άρχισε να γίνεται πολύ επικίνδυνο».

Έσώκλειστο στην έπιστολή αυτή, ύπήρχε το ακόλουθο έγγραφο:

ΑΓΓΕΛΟΣ Ζ'

Έλέφ Θεοδ Μέγας Δούξ της Καστελικάλα, άπεφασάσμεν και διατάσσομεν τά έξης:

1) Άπονέμεται εις την δεσποινίδα Έλίζα Σίντνεϋ το όνομα και ο τίτλος της μαρκησίας ντε Τζιάνι.

2) Το Δουκικόν Θησαυροφυλάκιον θά πληρώνη έτησίως εις την μαρκησία ντε Τζιάνι έπιχορήγια 10.000 δουκάτων.

και 3) Ο Ήμετερος επί των Έξωτερικών ύπουργός έπέλεξε την εκτέλεση του πρώτου άρθρου του παρόντος και ο των Οικονομικών ύπουργός του δεύτερου».

Η δεύτερη έπιστολή, την όποιαν άνοιξαν στο Μαύρο Γραφείο έγραφε τά έξης:

«Αγαπημένη μου Άρτερις, έσθε τις άδελφικές σου έπιστολές και σ' ευχαριστώ θερμά για την άγάπη σου και για τις συμβουλές που μου δίνεις.

Μου γράφετε έπίσης, ότι έδειξε τις έπιστολές των δυο τελευταίων μινών στον κόμητα Ουάιτφιλντ και ότι ή Έξουότης του έπρόσκειναι την διαγωγή μου και μου σιμά να δεχθώ την έντιμη πρόταση που μου έκανε ή Α. Β. Υ. ο Μέγας Δούξ Άγγελος Ζ' να δεχθώ έλλογα να γίνω σύζυγός του και Μεγάλη Δούκισσα της Καστελικάλα.

Με ρωτάς αν άγαπάω τον Μεγάλο Δούκα... Πώς να μη συμπαθώ πολύ, αν όχι ν' αγαπάω τον άνθρωπο που με περιβάλλει με τόση άγάπη, με τόση λατρεία, που θέλει να φορέση στέμμα στο κεφάλι μου;

Σε πληροφορώ λοιπόν ότι τά πάντα αποφασίστηκαν: Θά γίνω μεγάλη δούκισσα της Καστελικάλα και ο γάμος μου θά τελεσθί με κάθε έπισημότητα μετά έξη δώδεκας. Έν τώ μεταξύ, ο Μέγας Δούξ μου άπέμεινε τίτλον και έπιχορήγια, για την κοινωνία είμαι τώρα ή μαρκησία ντε Τζιάνι. Άλλά για σένα είμαι και θά παραμείνω για πάντα ή άφωσιμένη σου.

ΕΛΙΖΑ ΣΙΝΤΝΕΥ»

Η τρίτη τέλος έπιστολή άπευθυνόταν προς τον κόμητα Άλτερόνι και έγραφε τά έξης αίνιγματικά κάπως:

«Τά πράγματα στην Καστελικάλα, έρχονται, πάνε πολύ άσχημα. Ο αριθ. 1 είναι κυριολεκτικώς τρελλός από έρωτα για τον αριθ. 20. Σήμερα το πρωί της έβωσε τον τίτλο της μαρκησίας και λένε ότι σ' έξη δωδεκάδες το πολύ θά την παντρευθί. Δεν ύπάρχει κανένας τρόπος να έμποδισθί αυτό, γιατί ο αριθμός 1 είναι άπόλυτος κύριος της βασιλείας του.

Οι ύπουργοί του άγαρούν τί πρέπει να γίνη. Είναι ματαιωμένοι. Μο-

λονότι έλαβαν από την 'Αγγλία πληροφορίες για τον άριθ. 20 κι' έμαθαν ότι έχει φυλακισθί ώστόσο δεν κατώρθωσαν να κάνουν τίποτε, γιατί ο άριθ. 1 στον όποιο τ' ανέφεραν δλ' αυτά, δεν απέδωσε καμιά σημασία και είπε ότι τὰ ήξερε.

Ο άριθ. 20 είναι πολύ ώραίος, έχει γοητευτικούς τρόπους, είναι με μια λέξι αξιέσχατος, αν και φαίνεται κάπως μελαγχολικός κι' έπιφυλακτικός. Δεν υπάρχει καμιά αμφισβόλια ότι θά εξασκήση μεγάλη έπίδραση στον άριθ. 1 αν θελήση. Έπίσης, αν ο γάμος αυτός γίνει, πιθανόν να γεννηθούν παιδιά, γιατί ο άριθ. 20 είναι νεώτατος, και τότε όλα τὰ σχέδιά μας ανατρέπονται.

Νομίζω λοιπόν ότι αν ή 'Εξοχότης σας αποβιβάσθι έξαφνα στα παράλια της Καστελαϊκάλα και συγκεντρώση γύρω της τους οπαδούς της, ο γάμος αυτός θά μπορούσε να έμφοδισθί... Δεν πρέπει ή 'Εξοχότης σας να διστάση πειά. Έν άναμονή διαταγών της.

Ο ΑΡΙΘ. 17.

— Κρατήσατε αντίγραφα των έπιστολών αυτών ; ρώτησε ο προϊστάμενος του Μαύρου Γραφείου.

— Μάλιστα, κύριε, άπάντησε ένας άπ' τους ύπαλλήλους.

— Να τὰ στείλτε άμέσως στον ύπουργό των Έξωτερικών, γιατί τὸ περιεχόμενό τους είναι ύψιστης σπουδαιότητος...

Οί ύπάλληλοι έσπευσαν να έκτελέσουν την διαταγή του προϊσταμένου των.

KZ'

ΕΝΤΑΛΜΑ ΣΥΛΛΗΨΕΩΣ

Σαρανταοχτώ ώρες μετά την χρεωκοπία του τραπεζίτου Τόμλινσον, ο κόμης Άλτερόνι ξαναγύριζε από τὸ Λονδίνο στην έξοχική έπαυλί του του Ριτμοντ.

Μόλις μπήκε στο σαλόνι, ή γυναίκα του κ' ή κόρη του έβριξαν ένα περίλυπο βλέμμα σ' αυτόν και, μόλις είδαν τή μελαγχολική έκφραση του προσώπου του, αίσθάνθηκαν τή καρδιά τους να σφίγγεται.

— Άγαπημένη μου σύζυγος, λατρευτή μου κόρη, είπε προχωρώντας προς αυτούς και παίρνοντας τὰ χέρια τους μέσα στα δικά του, κ' οι μεγαλείτεροι φόβοι μας έπιβεβαιώθηκαν... Δεν θά πάρουμε ούτε πεντάρα άπ' τις δεκαπέντε χιλιάδες λίρες που είχαμε καταθέσει στον Τόμλινσον. Ο Γκρήνβουδ κατώρθωσε να παρουσιάση τον συννόχο του άθωο στα μάτια των δικαστών κι' έτσι οι πιστώται δεν έχουν πειά καμιά έλπίδα... Και τώρα καλή μου σύζυγος και καλή μου 'Ισαβέλλα, είμαστε τελείως κατεστραμμένοι.

— Κατεστραμμένοι !... Τελείως !... φώναξε ή κόμηςσα μ' άπόγνωσι.

— Ω! όχι! είπε ή 'Ισαβέλλα. Έχουμε πολλούς φίλους, πατέρα μου...

— Στους όποιους όμως δεν θ' άπευθυνθώ, την διέκοψε ο κόμης με περηφάνεια. Όχι!... Πρέπει να υποφέρουμε καρτερικά την δυστυχία μας και να περιμένουμε καλύτερες ήμέρες... Για την ώρα όλα φαίνονται σαν να συννομούν εναντίον μας και αν γίνη ο γάμος αυτός στην Καστελαϊκάλα...

— Άγαπητέ μου φίλε, τον διέκοψε ή κόμηςσα, μου φαίνεται πολύ άπίθανον ότι ο Μέγας Δουξ θά κάνει μια τέτοια άνοησία...

— Και ο τίτλος ; Η έπιχορήγησης που άπένειμε στην 'Ελίσα Σίντνεϋ ; την διέκοψε ο κόμης με πικρία. "Ολ' αυτά δεν δείχνουν ότι ο γάμος πρόκειται να γίνη ; "Ω! υπάρχουν στιγμές, κατά τις όποιες έπιθυμώ ν' άκολουθήσω τις υποδείξεις των αληθινών φίλων της πατρίδας μου, των οπαδών μου, οι όποιοι πάντοτε με συμβούλευαν να...

— Ω πατέρα μου ! φώναξε ή 'Ισαβέλλα με δακρυσμένα μάτια. Πρός Θεοϋ ! Μή ριψοκινδυνεύσετε προς χάριν μας την πολύτιμη ζωή σας !... Μή θελήσετε να ρίξετε την πατρίδα σας στην συμφορά του έμφυλίου πολέμου !... "Ας υπομένουμε τις σημερινές μας δυστυχίες με σταθερότητα και καρτερία και ή Θεία Πρόνοια θά μας βοηθήση... Εύγενική κόρη ! φώναξε ο κόμης. Μου ύπενθυμίζεις τὸ καθήκον μου...

— Ναι, είπε κ' ή κόμηςσα σφίγγοντας τὸ χέρι του συζύγου της, ή δυστυχία μας θά είναι περαστική... Ο δρόμος που θ' άκολουθήσουμε είναι χαραγμένος. Πρέπει να εγκαταλείψουμε τὸ σπίτι μας αυτό που μας στοιχίζει ακριβά και άφου, δόξα τῷ Θεῷ, δεν έχουμε χρέη...

— Α, να τί με στενοχωρή ακριβώς ! φώναξε ο κόμης.

Δεν ξέρετε ακόμα την δυστυχία μας σ' όλη της την έκταση. Ένας γενναίος συμπατριώτης μας, ο όποιος εξώριστηκε από την Καστελαϊκάλα προς χάριν μου, φυλακίστηκε τελευταία στο Λονδίνο για χρέη. Δεν μπορούσα να τον αφήσω να πεθάνη στη φυλακή, έγγυήθηκα γι' αυτόν κι' ο πιστωτής του με πιέζει τώρα για να τον πληρώσω.

— Σε τί ποσόν άνέρχεται τὸ χρέος αυτό ; ρώτησε ή κόμηςσα.

— Σε χίλιες οκτακόσιες λίρες. Έκείνη τή στιγμή, ένας υπηρέτης μπήκε μέσα κι' άνήγειρε στον κόμητα ότι κάποιος κύριος Τζόνστον έπιθυμούσε να του μιλήση για μια κατεπείγουσα ύπόθεση.

Ο κόμης διέταξε να τον εισαγάγουν και σὲ λίγο μπήκε μέσα ο κ. Τζόνστον κρατώντας ένα χαρτί στο χέρι. Μόλις είδε τον κόμητα, διευθύνθηκε προς αυτόν και του είπε:

— Με στέλνει ο Εισαγγελεύς κ. Ράφλ...

— Για να μου πητε ότι μου δίνει την προθεσμία πληρωμής που του ζήτησα ;

— Όχι, άπάντησε ο Τζόνστον, ο όποιος ήταν στην πραγματικότητα δικαστικός κλητήρας.

Και χαμηλώνοντας την φωνή του, για να μη τον ακούσουν ή δυο γυναίκες, πρόσθεσε:

— Έχω ένταλμα συλλήψεως εναντίον σας για τὸ ποσό των χιλίων οκτακοσίων λιρών και για τὰ έξοδα...

— Ένταλμα συλλήψεως ! φώναξε ο κόμης. Υποθέτω ότι δεν ήλθατε για να με οδηγήσετε στην φυλακή ;

— Όχι θέθαια, άπάντησε ο κλητήρας. Δεν είναι ανάγκη να σας πάω στη φυλακή. Θά σας κρατήσω στο γραφείο μου κι' εκεί θά έχετε όλες τις άνέσεις που έχετε και στο σπίτι σας, έκτος από την έλευθρία...

— Σας καταλαβαίνω, είπε ο κόμης. Κατόπιν γυρίζοντας προς την σύζυγό του και την κόρη του, πρόσθεσε:

— Εφθασε ή κρίσιμη στιγμή. Ο άνθρωπος αυτός ήρθε να με συλλάβη και πρέπει να τον άκολουθήσω... Σας υπειστέω... μη λυπηθήτε για τὸ άτύχημα αυτό... τὸ περιμένα...

Και, άφου άγκάλιασε τρυφερά την σύζυγό του και την κόρη του άποσπασθηκε με δυσκολία από την άγκαλιά τους και είπε στον κλητήρα:

— Είμαι έτοιμος να σας άκολουθήσω, κύριε.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

Η ΑΤΥΧΙΕΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ

Α'

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ

Δέκα μέρες μετά την φυλάκιση του κόμητος Άλτερόνι, μια νέα διέσχισε, κατά τις έντεκα τὸ πρωί, την οδό Μαύρων Άδελφών του Λονδίνου. Ήταν πολύ άπλά ντυμένη, αλλά με τὸ ξεχωριστό εκείνο γούστο που προδίδει άμέσως την πραγματική ευγένεια.

Από την αντίθετη μεριά του δρόμου, έρχόταν ένας νέος ψηλός, άπλά ντυμένος κι' αυτός, με κάποια έκφραση θλίψεως στην φυσιογνωμία του.

Μόλις αντίκρουσε την νέα στάθηκε άπότομα και σταματώντας την κι' αυτήν, της είπε:

— Ω άγαπημένη 'Ισαβέλλα, σεις είσθε !... Νομίζω πως πέρασε ένας αιώνας από τότε που έχω να σας δω...

— Από τότε που έχουμε να ιδωθούμε, άγαπητέ Ριχάρδε, πολλές δυστυχίες μας θρήκαν. Ο φτωχός πατέρας μου...

— Ο πατέρας σας ;... Τί του συνέβη ; την διέκοψε ο Ριχάρδος Μάρκχαμ, συγκινημένος από τὸ θλιβερό ύφος της.

— Βρίσκειται στη φυλακή ! άπάντησε ή 'Ισαβέλλα κλαίγοντας.

— Στη φυλακή !... Και πηγαίνεις εκεί ;... Ω 'Ισαβέλλα, πές μου πως συνέβη αυτό ;

Και λέγοντας αυτά τὰ λόγια ο Ριχάρδος πρόσφερε τὸ μπράτσο του στη νέα, ή όποια δέχθηκε την προστασία του ανθρώπου που άγαπούσε την στιγμή εκείνη που τὸση άνάγκη είχε από παρηγορία.

— Ξέρεις, εξακολουθώ ή 'Ισαβέλλα, ότι ο πατέρας μου έμπιστεύθηκε δεκαπέντε χιλιάδες λίρες στον κ. Γκρήνβουδ.

— Ω! τὸν άθλιο ! φώναξε ο Ριχάρδος ζωντά.

— Δεν μπορώ να σας πω με ποιά τρόπο δέχθηκε ο πατέρας μου ν' αναλάβη τὸ χρέος αυτό ο τραπεζίτης Τόμλινσον, γιατί δεν ξέρω. Εκείνο που ξέρω είναι ότι ή με-

τάσας αυτή του χρέους έγινε κι' έτσι ο Γκρήνβουδ άπαλαχτήθηκε κάθε ύποχρεώσεως άπέναντί του.

— Και κατόπιν, την συμπλήρωσε ο Ριχάρδος, ο Τόμλινσον πτώχευε και ο πατέρας σας έχασε τὰ πάντα...

— Άλλοίμονο, ναί ! άπάντησε ή 'Ισαβέλλα. Και τώρα βρίσκεται φυλακισμένος, γιατί έγγυήθηκε για 1800 λίρες για κάποιον φίλο του.

— Πρό πόσων ήμερών είναι φυλακισμένος ;

— Πρό δέκα ήμερών.

— Και ή κ. κόμηςσα, ή μητέρα σας ;

— Η μητέρα μου είναι πολύ άρρωστη σήμερα και δεν μπορεί να βγί από τὸ δωμάτιό της. Γι' αυτό πηγαίνω μόνη μου να δω τὸν πατέρα μου. Φύγαμε από την έπαυλη του Ριτμοντ και κατοικούμε τώρα σ' ένα σπίτι κοντά στη γέφυρα των Μαύρων Άδελφών.

— Πρό δέκα ήμερών συνέλαβαν τὸν πατέρα σου, είπε ο Ριχάρδος θλιβερά και δεν μ' είδοποιήσε ;...

— Ξέρεις πολύ καλά, Ριχάρδε, την αίτία που μ' έμποδίζει. Άλλοιώς...

— Άλλοιώς, άγαπημένη μου 'Ισαβέλλα ;...

— Νομίζω, ότι θά έδινες εσύ τις καλλίτερες συμβουλές στον πατέρα μου... Άλλά είναι πολύ περήφανος... Δεν πρέπει όμως να μείνη στη φυλακή... Θά πεθάνη από την ντροπή του...

— Ω! Πότε θά τιμωρηθί ο άθλιος εκείνος Γκρήνβουδ ; είπε ο Ριχάρδος σκυθρωπός.

— Εν τῷ μεταξύ, προχωρώντας οι δυο νέοι, είχαν φθάσει μπροστά στη φυλακή.

— Πρέπει να χωριστούμε τώρα, Ριχάρδε, είπε ή 'Ισαβέλλα.

— Ναι, πρέπει να χωριστούμε, είπε κι' ο Ριχάρδος τρυφερά. Πόσο όμως θά είμαστε ευτυχισμένοι αν συναντιώμαστε υπό άλλες συνθήκες ! Εύλογώ την τύχη που μ' έφερε εδώ...

— Ω 'Ισαβέλλα, δεν ξέρεις πόσο σε συλλογίζομαι... Πάντα σε έχω μπροστά στα μάτια μου...

— Και υποθέτεις, Ριχάρδε, ότι εγώ δεν σε συλλογίζομαι ; άπάντησε ή 'Ισαβέλλα θλιβερά. Άλλ' άς μη μιλούμε τώρα γι' αυτά... Άς έλπίσουμε ότι θάρθουν καλλίτερες ήμέρες.

Η νέα έσφιξε μ' έγκαρδιότητα τὸ χέρι του Ριχάρδου και διευθύνθηκε θιαστικά προς τή φυλακή.

Ο Ριχάρδος έμεινε μερικές στιγμές στη θέση όποια θρισκόταν. Κατόπιν προχώρησε σκεπτικός.

«Χίλιες οκτακόσιες λίρες, έλεγε από μέσα του, θ' απέδιδαν την έλευθρία στον κόμητα Άλτερόνι. Δεν τις έχει όμως και έπειδή είναι περήφανος, δεν θά τις δανειστή... Με τὸ ποσόν αυτό θά ξαναγύριζε στην οικογένεια του και ή 'Ισαβέλλα θά γινόταν ευτυχισμένη... Πρέπει να τις δώσω εγώ... Τὸ κτήμα μου άξίζει τέσσερες χιλιάδες λίρες... Αν δανειστώ άπέναντί του δυο χιλιάδες, τὸ εισόδημά μου θά περιορισθί στα μισά των δσων έχω τώρα. Άλλά τί σημασία έχει ; Έλαβα πρώτης τάξεως μόρφωσι και μπορώ να έργασθώ...

Την επομένη ο κόμης Άλτερόνι διάβαζε μέσα στη φυλακή του, όταν ή κόμηςσα κ' ή 'Ισαβέλλα μπήκαν μέσα. Ο κόμης τις δέχθηκε με την μεγαλειότερη άγάπη και προσπάθησε να φανή εύθυμος μπροστά τους...

— Έχετε τίποτε έπιστολές για μένα ; ρώτησε ο κόμης μετά τις πρώτες τυπικές για την ύγεια τους έρωτήσεις.

— Σήμερα όχι, άπάντησε ή κόμηςσα. Πέστε μου όμως ; σκεφθήκατε τὸν τρόπο με τὸν όποιο θά βγίτε από δώ μέσα ;

— Όχι, άπάντησε ο κόμης. Περιμένω την εξέλιξη των γεγονότων. Αν ο Άρμστρογκ ζούσε δεν θά δισταζα να δανειστώ άπ' αυτόν. Σε άλλους όμως δεν θ' άπευθυνθώ ποτέ.

Εκείνη την στιγμή ένας χτύπος άκούστηκε στην πόρτα κ' οι δυο άχώριστοι φίλοι, ο λοχαγός Ντάπερ και ο σερ Μπούνς μπήκαν μέσα.

— Άγαπητέ κόμη μου, να με κρεμάσουν αν φανταζόμουν ποτέ ότι θρισκόσαστε εδώ ! φώναξε ο λοχαγός.

— Κι' εγώ τὸ ίδιο, έπρόσθεσε ο σερ Μπούνς κυττάζοντας με φρίκη δεσποινίδος γύρω του.

— Άλλά πέστε μου, ρώτησε ο Ντάπερ, πόσο είναι τὸ χρηματικό ποσόν για τὸ όποιον σας κρατούν ;

— Ναι, ναί, ξαναείπε κι' ο σερ Μπούνς, θά θέλαμε να μάθουμε πόσα πρέπει να πληρώσετε για ν' άποφυλακισθίτε.

— Πρόκειται περί σκευωρίας, άπάντησε ο κόμης. Μου έπαγαν όλη την περιουσία μου και τώρα, έπειδή δεν έχω να πληρώσω ένα μικρό χρέος μου, με φυλάκισαν.

— Νομίζω, είπε ο λοχαγός διατάζοντας κάπως, ότι τὰ πράγματα μπορούν να διευθετηθουν με τὸν πιο εύχρηστο τρόπο για όλους μας. Είχα πάντοτε την μεγαλειότερη εκτίμησι προς την οικογένειά σας, άγαπητέ μου κόμη, και ιδιαίτέρως προς τή κόρη σας... Αν λοιπόν ή δεσποινίς 'Ισαβέλλα μου κάνει την τιμή να δεχθί τὸ χέρι μου και την καρδιά μου, τότε — να με κρεμάσουν, αν λέω ψέματα ! — μέσα σε είκοσιτέσσερες ώρες τὰ πράγματα θά κανονιστούν, και θά βγίτε από δώ μέσα.

— Λογαγέ Ντάπερ, τον διέκοψε άυστηρά ο κόμης, ούτε μια λέξι περισσότερο. Δεν φατόζομαι να ήρθες εδώ για να προσβάλής έμένα και την κόρη μου !

— Μά, κύριε κόμη !...

— Φτάνει, κύριε !... Φτάνει !... φώναξε ο 'Ιταλός ευπατρίδης.

Μια στιγμή σιωπής έπακολούθησε, την όποια διέκοψε ή εισοδος του αρχιδεσμοφύλακος.

— Έχω την εύχρηστη, είπε στον κόμητα, ν' αναγγείλω στην έξοχότητά σας ότι είσθε έλευθερος.

— Πώς ; φώναξε ο κόμης. Μά αυτό είναι άδύνατον ! Πώς ;

— Η κόμηςσα κ' ή 'Ισαβέλλα κύτταζαν τὸν αρχιδεσμοφύλακα με άγωνία.

— Έξοχώτατε, πρόσθεσε εκείνος, ένας άγνωστος έστειλε εδώ τὸν συμβολαιογράφο του, ο όποιος όχι μόνο πληρώσε τὸ χρέος σας και τὰ έξοδα, αλλά και άψχε και γενναίο πουρμπουάρ για μένα.

— Με κοροϊδεύετε ; φώναξε ο κόμης. Η καλλίτερα κάνετε λάθος. Δεν ξέρω, κανένα που μπορεί να έκανε αυτή την πράξι, χωρίς να τὸ πω τίποτε.

Στὰ τρεμάμενα χείλη της 'Ισαβέλλας κρεμώταν ένα όνομα, αλλά δεν τόλμησε να τὸ προφέρη, αν και ή καρδιά της της έλεγε ότι ο πατέρας της χρωστούσε την έλευθρία του στον Μάρκχαμ.

Η άνταμοιβή του Ριχάρδου για την μεγαλόψυχη πράξι του άρχισε κιόλας, γιατί ο έρως, τὸν όποιο ή γοητευτική κόρη αίσθανόταν γι' αυτόν, είχε άρχισι πειά να μεταβάλλεται σε πραγματική λατρεία.

— Έξοχώτατε, είπε ο δεσμοφύλας, δεν ξέρουμε πώς πλήρωσε, έπειδή δεν ήταν δική μας δουλειά να τὸ μάθουμε. Ότι μπορώ να πω στη έξοχότητά σας είναι ότι τὸ χρέος και τὰ έξοδα πληρώθηκαν κι' ότι ή έξοχότης σας είναι έλεύθερη.

— Μήπως πληρώσε εσύ, Ντάπερ ; φώναξε ο κόμης, έπειτα από μια στιγμή σιωπής. Μά όχι, δεν είναι δυνατόν...

— Όχι... δεν τὸ ήρώσα εγώ... άπάντησε ο λοχαγός.

— Ήρθα όμως εδώ διατεθειμένος να πληρώσω.

Δεν θ' άποπειραθούμε να περιγράψουμε τή χαρά της οικογενείας του κόμητος.

Ο κόμης φεύγοντας από τή φυλακή με τὸς δικούς του, ήταν πολύ σκεπτικός: προσπαθούσε ν' ανακαλύψη τὸν άνθρωπο στον όποιο χρωστούσε την έλευθρία του.

Μονάχα ή 'Ισαβέλλα είχε μαντέψει την αλήθεια.

Β'

Η ΜΕΓΑΙΡΑ

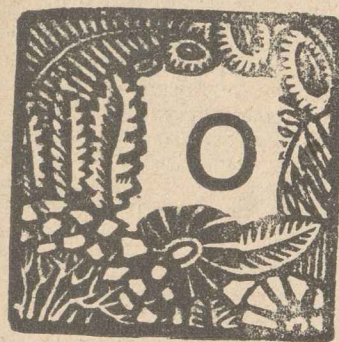
Ο Ριχάρδος Μάρκχαμ δεν ήταν από τὸς ανθρώπους, που κάθονται με σταυρωμένα χέρια, όταν τὰ εισοδήματά τους περιορίζονται.

Είχε μεγάλη κλίσι προς τή φιλολογία και άποφάσιζε να έκμεταλλευσθί τὸ ταλέντο του και την μορφωσί του, έργαζόμενος.

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ

ΑΝΣΕΛ έπηγε στο Δημαρχείο και δήλωσε την κηδεία. 'Ανέλαβε επίσης κι' έκανε όλα τα διαδήματα, που σχετιζόντουσαν μ' αυτόν. Κι' αυτός, όπως κι' η 'Ωπική, παρ' όλα τα χρόνια που πέρασαν, είχε παραμείνει ο ίδιος: πολυσχολος, υποχρεωτικός, ακριβής, μικρολόγος, επίσημος, φλύαρος. Μά είχε τα μάτια του κόκκινα και το πρόσωπο χλωμό. Κι' αυτό, γιατί έκλαιγε όταν θρικούσαν μόνος του στο άμαξ.

Η νεκρώσιμη ακολουθία έψάλη στις 2 Σεπτεμβρίου στην εκκλησία του Σαιντ - 'Ονρέ, στο Πασιού και την άκουσαν καμιά έκταστη, το πολύ, άνθρωποι των γραμμάτων και φίλοι. 'Ο ένταφιασμός έγινε στο νεκροταφείο του Μονπαρνάς, στον οικογενειακό τάφο. Μερικοί πιστοί μόνο, μεταξύ των οποίων ο Βερλαίν, ο Μανέ και ο Φαντεν - Λακούρ, συνώδευσαν την κηδεία ως εκεί, γιατί η ζέστη ήταν καταθλιπτική. Η 'Εταιρεία των 'Ανθρώπων των Γραμμάτων δεν είχε στείλει κανένα για να την αντιπροσωπεύσει. Το ίδιο και το υπουργείο της Παιδείας.

Ο ποιητής Θεόδωρος ντε Μπανβίλ μ'ησε πολύ εύχυνικά πάνω από τον τάφο: χαρήθηκε τον Μπωντελαίρ τον άνακα ι ν ι σ τ ή της ποιήσεως, αυτόν που, όπως είπε, δεν μεταμόρφωσε την ανθρώπινη φύση σύμφωνα με την εικόνα ενός ιδανικού προσχηματισμένου, μά αυτόν που «κατανόησε το σύγχρονο άνθρωπο με τις λιποψυχίες του, με την νοσηρή χάρη του, με τις ανικανοποίητες λαχτάρες του.

Ο 'Ασσελινώ, κατόπιν γεμάτος θλίψη και μανία συγχρόνως, γιατί ήταν τόσο λίγος κόσμος, μίλησε για την ιδιωτική ζωή του Μπωντελαίρ, ή ύποια τόσο είχε συκοφαντηθεί. Η έφημερίδες δείχτηκαν αδιάφορες για τον θάνατο του ποιητού ή έγραψαν περιφρονητικά. Μόνο ο Αύγουστος Βιτού, έγραψε στη «Σημεία» ένα άρθρο γεμάτο σεβασμό προς την μνήμη του νεκρού.

Οι διάσημοι συγγραφείς αδελφοί Γκονκούρ που σημείωναν όλα τα γεγονότα στο περίφημο «'Ημερολόγιό» τους δεν σημειώνουν τίποτε σ' αυτήν την ημερομηνία.

Μά, παρ' όλα αυτά δεν πέρασαν ούτε δυο χρόνια κ' η δόξα του Μπωντελαίρ άρχισε ν' άπλώνεται άσύγκριτη, μοναδική...

Η κυρία 'Ωπική μετά την κηδεία του γιου της, ξαναγύρισε στο σπίτι της του 'Ονφλέρ. Όσα είχε άκούσει να λένε για τον γιό της, την έπαυσε την ιδέα που είχε σχηματίσει γι' αυτόν. Μά τον είχε αγαπήσει τόσο, ώστε δεν της πέρασε ούτε μια στιγμή από το μυαλό ή σκέψις ότι τον είχε αγαπήσει χωρίς να τον καταλάβει: νόμιζε πως τον καταλάβαινε πάντοτε.

Ο Σάιντ - Μπεθ έγραψε στη δυστυχισμένη μητέρα, μια συγκινητική έπιστολή γεμάτη κατανυξι, πράγμα που χωρίς άλλο τον απήλλαξε, κατά τη γνώμη του, από τον κόπο να γράψει ένα άρθρο.

Ο έπικηδειος αυτός του μεγαλειτέρου ποιητού της εποχής μεγάλωσε άκόμα περισσότερο την περηφάνεια της κυρίας 'Ωπική και τη θλιβερή της χαρά.

Ε'Η φτωχή κυρία — έγραφε σχετικώς ο 'Ασσελινώ στο Μασσαςίς — μάς ήρθε ποτισμένη άκόμα με τις προλήψεις με τις οποίες της είχαν φουσκώσει έναντιον του γιου της ένα σωρό αξιωματικοί του πυροβολικού, φίλοι του συζύγου της, ανάμεσα στους ό-

ποίους ζούσε στο 'Ονφλέρ. Μά η έπιστολή του Σάιντ - Μπεθ τις διόσε...

Η Καρολίνα έζησε μερικά χρόνια άκόμη, τρέφοντας τώρα, όχι μόνο στη μνήμη του γιου της, μά και στο έργο που είχε αφήσει μια λατρεία άπόλυτη ένθουσιώδη.

Στους φίλους του ποιητού μοίρασε γενναιοδωρά για να τον θυμούνται, τις εικόνες, τα σχέδια, τις γκραβούρες, που στέλιζαν την κάμαρή του στο 'Ονφλέρ — μια μικρή μά έκλεκτή, συλλογή που αν πουλιώταν σήμερα, θα έξασφάλιζε στον Μπωντελαίρ, αν όχι τον πλούτο, τουλάχιστον την άνεση σ' όλη του την ζωή...

Υπήρχαν στην συλλογή αυτή έργα του Γκός, του Ρεβέ, του Μπουαλύ, του Λεγκρό, του Χούισλερ, του Μανέ, του Ζόνγκκιντ, του Ντιθεριά, κτλ. καλλιτεχνών, δηλαδή που κήθε έργο τους αξίζει μια μικρή περιουσία.

Μετά τον θάνατο του γιου της, ή κ. 'Ωπική έπιασε σχέσεις με την μητέρα του Θεόδωρου ντε Μπανβίλ και ή διά γρηής κυρίες, από τότε άρχισαν ν' αλληλογραφούν.

Και ή κυρία Μπανβίλ έπίσης έτρεφε θρησκευτική λατρεία προς την ιδιοφυία του αγαπημένου της Θεόδωρου, μά ή λατρεία αυτή δεν ήταν όψιμη, μεταθανάτιος...

Η μητέρα αυτή εξαύμαζε τον καρπό της όσο ήταν άκόμα ζωντανός, όπως δέ θα θυμούνται οι άναγνώστες, τον έθαύμαζε πάντοτε από τον καιρό που ήταν νεώτατος.

Η σκέψις της μάλιστα με τον καιρό είχε γίνει ένα, αν αυτό ήταν δυνατόν, με την σκέψις του αγαπημένου της γιου και ποιητού. Και είναι κωμικό και συγκινητικό συγχρόνως να ίκανοποιη κανείς πως κατάντησε, μεταφυσική στο πνεύμα της αγαθής κυρίας, ή λαμπρή αίσιοδοξία του Μπανβίλ και ή τάσις του να τά ξεδιανεύει όλα.

Νά ένα απόσπασμα από μια έπιστολή, στην οποία ή κυρία ντε Μπανβίλ, διηγείται στην κυρία 'Ωπική μια έπισκεψι που είχε κάνει με τον γιό της στον τάφο του Μπωντελαίρ:

«Φιλάτη μου κυρία, 'Ο γιός μου και εγώ έκάναμε πάλι το εύλαδκό μας προσκύνημα. 'Ο τάφος του λατρευτού σας παιδιού άκτινοβολούσε μέσ' στη φαινή πορφύρα ενός ούρανού της 'Ανατολής, και έδειχνε άκόμα τις θρησκευτικές φροντίδες με τις οποίες φιλικά χέρια έργαστησαν επίτηδες για την εξωράισί του.

Υπήρχε μέσα στην άτμόσφαιρα, ή οποία περιβάλλει αυτόν τον τάφο, όπου θρίσκονται ένωμένες όλες σας ή δόξες (*) κάτι το θείο που άρμάτιζε όλον τον ιερό εκείνο χώρο...»

Στην πραγματικότητα, ο οικογενειακός τάφος δεν ήταν παρά μια γυμνή πέτρα, περιτοιχισμένη από ένα σιδερένιο κιγκλίδωμα. Μά για όποιον θέλει τον ούρανό της 'Ανατολής πάνω από το νεκροταφείο του Μονπαρνάς, ή πραγματικότητα υπάρχει τάχα ;

Η κ. 'Ωπική πέθανε, στο κομψό της σπίτι της ακτής του 'Ονφλέρ το 1871, πέντε χρόνια μετά τον θάνατο του γιου της, σέ ηλικία έβδομηντα όχτώ χρόνων.

Μά ή 'Ιωάννα, ή 'Ιωάννα Ντιβίλ ή 'Ιωάννα Λεμέρ, τέλος ή 'Ιωάννα ο «μαύρος άγγελος» του Μπωντελαίρ, τί άπόγινε ;

Ο Ναντάρ είναι ο τελευταίος που ίσχυρίζεται ότι την είδε, το 1870.

Περνούσε από ένα βουλεβάρδο ή μάλλον σερίταν, στηριγμένη σέ δε κανίκια...

ΤΕΛΟΣ

(*) 'Εδώ ή κ. Μπανβίλ κάνει ένα λεπτό υπαινιγμό για τον στρατηγό 'Ωπική, τον δεύτερο σύζυγο της μητέρας του Μπωντελαίρ.

ΠΟΡΤΑΙΤΑ ΤΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ ΜΑΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΚΙΑΔΑΣ

(Η ζωή του, ή δράσις του, τα όνειρά του)

Ζ'

Ο Γιάννης Σκιαδάς είναι ένας από τους καλλιτέρους αθλητάς μας. Έχει όμως κι' αυτός την άτυχία να αγωνίζεται πάντα στο πλευρό πολύ επικινδύνων αντιπάλων. Για τον Σκιαδά ο αντίπαλος αυτός, ο πραγματικά «επικίνδυνος» ήταν ο περίφημος Μάντικας. Με τον καταπληκτικόν αυτόν έμποδιστή συναγωνιζόμενος ο Σκιαδάς ήταν μοιραίο να έρχεται πάντοτε δεύτερος. Μολαταύτα μεταξυ του αθλητικού κόσμου έχει μια πολύ επίζηλη θέση, ιδίως τώρα τελευταία που άρχισε να ψιθυρίζεται ότι ο Μάντικας πρόκειται να άποχωρήσει του στίβου.

Τον Σκιαδά τον συναντήσαμε στα Προπύλαια του Σταδίου και από εκεί πήγαμε ως τα γραφεία της ραδιοφωνικής υπηρεσίας, στην οποία έχει προσληφθή από καιρό ως υπάλληλος ο πρωταθλητής μας. Βαδίζοντας, μέσα από το Ζάππειο, μίλησαμε για το παρελθόν του και τα πρώτα του θήματα.

Ο Σκιαδάς είναι είκοσιεσσάρων ετών, γιός του 'Αθηναίου κατασκευαστή 'Ιω. Σκιαδά, που σκοτώθηκε στον πόλεμο. Είς μνήμη του ο αθλητής μας, που την εποχή εκείνη ήταν μωρό, άνωμάσθηκε Γιάννης. Μικρός άκόμα δεν έδειχνε και μεγάλη κλίσι στον αθλητισμό. Λίγη σουηδική στο σχολείο, λίγο ποδόσφαιρο. Το καλοκαίρι όμως του 1922 έτρεχε να πάη με κάτι ξαδέλφια του στο Στάδιο — για πρώτη φορά — και τόσο ένθουσιάστηκε με τους άγώνες ώστε άπέφασε να έγγραφή στον «Παναθηναϊκό» με την κρυφή έλπίδα, και την πίστι ότι θα γινόταν γρήγορα σπουδαίος και τρανός αθλητής. Το περίεργο μάλιστα είναι ότι άνειρευότανε να γίνει μαραθονοδρόμος και ο περίφημος έφημεριδοπώλης — δρομέυς Σάβρας υπήρξεν ο πρώτος δάσκαλός του στον αθλητισμό.

Μία μέρα στο γυμναστήριο του «Παναθηναϊκού» έπροπονείτο ο Τσουκαλάς. Ο Σκιαδάς ο οποίος παρακολουθούσε ως θεατής είχε ξαφνικά μια καλή έμπνευσι. Σκέφθηκε να δοκιμάσει τις δυνάμεις του. Κατέθηκε λοιπόν στον στίβο, στρίφωσε το παντελόνι του κι' έτσι ντυμένος καθώς ήταν, άρχισε να τρέχει πίσω απ' τον Τσουκαλά.

Φαντάζεσθαι τώρα την κατάπληξη των παρευρισκομένων όταν είδαν ότι ο άγνωστος εκείνος νεαρός έτρεξε τα 1500 μέτρα πίσω απ' τον Τσουκαλά, θήμα προς θήμα, κι' έτερμάτισε σχεδόν συγχρόνως μ' αυτόν ακούρατος σαν να είχε κάμει άπλως ένα μικρό περιπατάκο.

Φυσικά τον άρπαξαν άμέσως στα χέρια οι αθληταί που ήταν παρόντες κι' άρχισαν να τον ζητωκραυγάζουν.

Έπειτα τον δώδηγσαν στο κατάστημα Καραμπάτη 8. που ο παραχαλισμένος από την ξαφνική έπιτυχία έπίδοξος πρωταθλητής, προμηθεύθηκε παπούτσια και φανέλλες αθλητικές. Τον ίδιο εκείνον χρόνο ο Σκιαδάς ήρθε πρώτος εις άγώνας πανελληνίους.

Έξ ίσου περίεργος είναι και ο τρόπος με τον όποιον άρχισε να τρέχει ο Σκιαδάς στους δρόμους μετ' έμπο-

δίων.

Ήταν ένα άπόγευμα του 1932 και πάλιν. Στον στίβο του Σταδίου έπροπονείτο ο Σκιαδάς, ο Κατσής, ο όποιος την εποχή εκείνη ήταν ο σοβαρώτερος αντίπαλος του Μάντικα και ο Τραυλός. Σε μια στιγμή ο Σκιαδάς, για να πειράξη τους φίλους του είπε ότι κι' αυτός θα μπορούσε θαυμάσια να τρέξη στα 400 μέτρα μετ' έμποδίων. Οι δυο άλλοι γέλασαν ειρωνικά, ο Σκιαδάς όμως έπέμενε και ή συζήτηση κατέληξε σέ στοιχημα με έπαθλον μερικές μύρες, τις όποιες θα κερνούσε εκείνος που θα έρχότανε τελευταίος. Το αποτέλεσμα του φιλικού αυτού συναγωνισμού υπήρξε άπροσδόκητο. Πραγματική άποκάλυψις. Ο Σκιαδάς που δεν είχε πηδήσει ποτέ άλλοτε, ήλθε δεύτερος, με διαφοράν ενός μέτρου από τον Κατσή.

Ο κ. Γιάννης Σκιαδάς

— 'Από την στιγμή εκείνη, μάς είπε, κατάλαβα ότι τα έμποδια ήταν το άγώνισμά μου. Έβλεπα πως το σώμα μου είχε μίαν έλαστικότητα που δεν την περίμενα. Έτσι άφωσιώθηκα στο άγώνισμα αυτό.

Δυο άτυχήματα τα όποια υπέστη σέ διάφορες εποχές — στραμπούλιζε το πόδι του καθώς έτρεχε — και το γεγονός ότι είχε και έχει αντίπαλο τον Μάντικα που είναι μοναδικός στο είδος του, υπήρξαν οι κυριώτεροι λόγοι, για τους όποιους δεν κατώρθωσε να έχη πολλές πρώτες νίκες στο ενεργητικό του. Παρουσίασε όμως και παρυσιάζει μίαν άριστη θελήσιωσι στις έπιδόσεις του κι' αυτό τον ίπανοποιεί άφ' ενός και άφ' έτερου τον κάνει να περιμένη με βεβαιότητα ότι γρήγορα θα νικήση τον φοβερό του αντίπαλο, αν έννοείται ο Μάντικας, δεν άποχωρήσει, όπως φημολογείται από τον στίβο. Πρέπει να σημειώσουμε όμως — κι' αυτό προς τιμήν του — ότι καμμιαν έχρότητα δεν τρέφει για τον συναγωνιστή του ο Σκιαδάς. Τουναντίον τον εκτιμά και άναγνωρίζει τα μεγάλα αθλητικά του προσόντα.

— Έχω πολλές έλπίδες, μάς εκμυστηρεύθηκε σέ μια στιγμή ο Σκιαδάς, ότι το 1939 θα τον νικήσω τον Μάντικα. Το πόδι μου εύτυχώς είναι πολύ καλά τώρα, δεν μ' ένοχλεί πια, κι' έτσι σέ προσεχείς άγώνες θα κατέβω στο στίβο με αξιώσεις να έλθω πρώτος.

Του το εύχόμεθα μ' όλη μας την καρδιά.

Τονίζουμε όμως και πάλιν εδώ την άνάγκη της οικονομικής ενίσχυσεως των αθλητών μας. Την σόδασι μίας αύτη την ενίσχυσι κι' ένα γεγονός το ότι οι εύποροι αθληταί μας βρίσκονται σέ καλύτερη πάντοτε φόρμα από τους άπόρους. Πρόκειται περι μίας αλήθειας την οποία κανείς δεν μπορεί ν' άμφισβητήσει. 'Ας ένθυμηθούν σχετικώς οι έπί κεφαλής της αθλητικής μας κινήσεως και την σοφή λαϊκήν παροιμίαν: «Νηστικό άρκοδι δεν χορεύει». Κατάστήσατε λοιπόν άνετον την ζωήν των 'Ελλήνων αθλητών. Αυτό είναι το σπουδαιότερο όλων.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ.

Μπροντγουαίη άστραψε με τεράστια φωτεινά γράμματα τ' όνομά της. 'Η έφημερίδες αφιέρωναν γι' αυτήν δλόκληρες σελίδες. 'Όλη ή Νέα Υόρκη μιλούσε γιά την γοητευτική αυτή «βεντέττα». 'Ηταν ή Μάρλεν Ντήτητριχ.

Ο Τόμας Στάνλεϋ πήγε με την γυναίκα του γιά νά τη δει. 'Η «μοιραία» αυτή γυναίκα θά έκανε αυτή τη θραδυά την εμφάνισή της σ' ένα θεωρείο του «Μετροπόλιταν». 'Η «μίσση» Στάνλεϋ ήταν θαυμάστριά της. Γιά νά την ευχαριστήσει ο άνδρας της νοίκιασε τό διπλανό θεωρείο.

Έστειλε επίσης μιά πανάκριβη άνθοδέσμη στην άμορφη «βεντέττα».

Μά από την ώρα που την αντίκρουσε εκείνο τό θράδυ ο πολυεκατομμυριούχος μας έχασε την ήσυχία του. Έχασε τον ρυθμό της ζωής του. Μάταια προσπάθησε νά την ξεχάσει. Καί σκλάβος πειά της γοητείας της άρχισε νά την επισκέπτεται στο ξενοδοχείο, νά της κάνη θαρύτιμα δώρα και νά σκορπάη γι' αυτήν τεράστια ποσά.

Μέσα σέ λίγες μέρες ο Τόμας Στάνλεϋ έχασε όλη την αίσιοδοξία του και την έμπιστοσύνη, πού είχε στό μυαλό του. 'Από μερικές στραβοκεφαλίες του έχασε επίσης όλη την περιουσία του στο χρηματιστήριο. Μά γιά τόν Στάνλεϋ έκτός της Μάρλεν Ντήτητριχ τίποτε άλλο δέν ύπήρχε πειά στον κόσμο. 'Ετσι όταν εκείνη επέστρεψε στό Χόλλυγουντ την άκολούθησε, γιατί δέν μπορούσε νά μή την βλέπη. Μάταια ή γυναίκα του τόν ίκέτευε νά γυρίση κοντά τους. 'Εκείνος ούτε νοιαζόταν ν' άπαντήσει στα γράμματά της. Δέν της έγραψε άκόμη ούτε όταν τόν πληροφορήσε ότι είχε πεθάνει τό παιδί τους. Αυτό ήταν πολύ δυνατό χτύπημα γιά την «μίσση» Στάνλεϋ.

Μή άντέχοντας πειά στον έξευτελισμό και γιά νά θέση τέρμα στο ψυχικό μαρτύριό της αυτοκτόνησε.

Ο Τόμας Στάνλεϋ είχε μείνει πειά έντελώς μόνος και φτωχός.

Όλη τη μέρα την περνούσε έξω από τό «στούντιο» κι' από τη θύλα της Μάρλεν Ντήτητριχ. Του άρκοϋσε ένα χαμόγελό της γιά νά ξεχάσει τις θλίψεις και τούς πόνους του. 'Η Μάρλεν Ντήτητριχ όμως άγνοούσε έντελώς αυτή την τραγωδία του. 'Ηξερε μόνον ότι την άγαπούσε πάρα πολύ κι' ότι την είχε άκολουθήσει στην πόλι του κινηματογράφου.

Όταν έμαθε τί συμβαίνει, τόν λυπήθηκε τόσο πολύ πού άπεφάσισε νά τόν βοηθήσει.

Και πράγματι μ' έξοδά της έδωσε έντολή νά χτίσουν τό «Τροκαντερό» και του τό χάρισε. Σ' αυτό δέ πηγαινέι νά διασκεδάση κάθε φορά πού είναι στενωχωρημένη από τις άσχολίες της.

Μά τό περίεργο είναι ότι ένδ' ο Τόμας Στάνλεϋ εξ αίτίας της Μάρλεν Ντήτητριχ είχε γίνει ένας κακός τραπεζίτης, μετεβλήθη τώρα σ' ένα πρώτης τάξεως διευθυντή νυχτερινών κέντρων. Τό «Τροκαντερό» έχει τά πιό έκλεκτά «νούμερα» και τό πιό τρελλό κέφι. Μά όλα αυτά δέν γίνονται γιά τούς θαμώνες του. 'Ο Τόμας Στάνλεϋ θέλει μόνο νά διασκεδάζη την άγαπημένη του «βεντέττα». Κι' αυτό είναι σήμερα ή μοναδική φροντίδα της ζωής του...

Μά όπως σας άναφέραμε κάθε κέντρο και κάθε μαγαζί του Χόλλυγουντ έχει την έκπληκτική του ιστορία. 'Η Τέλλμα Τόντ, παραδείγματος χάριν, ή άμορφη «βεντέττα» πού αυτοκτόνησε ήταν ιδιοκτήτρια του νυχτερινού κέντρου «Μονμάρτη».

Ότόσο την τελευταία θραδυά της ζωής της την πέρασε στό κέντρο του Τόμας Στάνλεϋ «του ανθρώπου πού θυσίασε τά πάντα στην άγάπη του». 'Επειτα γύρισε στη θύλα της και σκοτώθηκε...

Σ' αυτά τά κέντρα και τά καταστήματα πού σας άναφέραμε θρίσκουν επίσης δουλειά κι' όλοι οι άλλοι καλλιτέχνες πού δέν πέτυχαν στη ζωή τους ή πού πέρασε πειά ή μόδα τους. Κι' έτσι από διάσημοι «γόητες» και «μοιραίες» γόησες μεταβάλλονται σέ σερβιτόρους, ύπαλλήλους, λογιότας, ταμίας και γκρούμ.

Έχουν δίκιο λοιπόν νά θεωρούν τό Χόλλυγουντ ως πόλι των θαυμάτων. Τίποτε σ' αυτόν δέν είναι θέθαιο και διαρκές: ούτε ή εύτυχία ούτε ή δυστυχία. 'Όλα είναι ζήτημα ιδιοτροπίας, όλα είναι ζήτημα μόδας κι' όλα τελειώνουν με μιά άνατριχιαστική σκληρότητα κι' άδιαφορία, όταν ή τύχη πάψει νά κυβερνά την ζωή των καλλιτεχνών της φιλομυόλεως.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΝΩ

(Τοό "Άγγλου ποιητού Ρ. ΚΙΠΛΙΝΓΚ)

Σάν κλείσω, άγαπημένη μου, τά μάτια
ας μή θρηνηθή γιά μέ τό άγνό σου στόμα
και κυπαρίσσια μή φυτέψης και τριαντάφυλλα
στού τάφου μου τό νεοσκαμμένο χώμα...

Στόν τάφο μου θ' άνοιξη καταπράσινη
ή χλόη με τό δροσόπαγο λουμένη,
κι' άν με θυμάσαι στό θαθύ κρεβάτι μου,
κι' άν με ξεχάσης, κόρη άγαπημένη...

Κι' άκόμα μέσ' στα θράδυα τ' άνοιξιάνια
την ώρα πού τ' άγέρι άχνό θά πνέη,
γλυκειαί παρηγοριά τ' άηδόνι θάρχειαι
άπάνω άπ' τό κεφάλι μου νά κλαίη...

Κι' ο "Ήλιος, στό άράια γλυκοχαράματα
τό μήμα με τό πρώτο φώς θά ραίη
κι' άν με θυμάσαι, ξανθομάλλα άγάπη μου
κι' άν με ξεχάσης, κόρη άγαπημένη.

ΔΙΨΑ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ

(Τοό ΧΑΥΛΙΝΕ)

'Απ' τις πληγές σου άφηνε τό αίμα σου νά τρέχη,
τό δάκρυ σου άστεϊρευτον άφηνε νά σέ βρέχη
Κρυφήν αισθάνετ' ήδονήν ο πόνος γι' άμαρτίες
κι' είναι τό δάκρυ θάλασμο, σου λέει, στις δυστυχίες!

'Αν άλλος δέν σέ πληγώσει, καλά, σου λέει θά κάνης
και μόνος σου νά πληγωθής!... 'Αλλ' όμως μήν ξεχάνης
εις τόν καλό Θεό νά λές: «Ω, δόξα σοι» με χάρη
όπόταν τό παράπονο, με στεναγμούς σέ πάρη.

*Ω τάφε! *Ω Παράδεισε! άνάπαυσι στό χώμα
γι' αυτούς πού θαρεθήκανε τό δούλο τη θοή.
*Ω! τί καλός ο θάνατος!... Μά πιό καλό άκόμα
νά μή είχε γεννηθή κανείς ποτέ εις την ζωή!...

(Μετάφρασις Ι. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ)

ΝΕΡΟΛΟΥΛΟΥΔΣ

(Τοό ΕΡΡ. ΪΨΕΝ)

Γι' ιδέες, άγάπη μου, τί σούφερα
Τό άνθος με τά λευκά φτερά.
Τοό 'Απρίλη όνειράτα τό πλάνευαν
Πάνω στής λίμνης τά νερά...

Στά στήθη κάρφωσε το, άγάπη μου.
'Εκει είν' ο τόπος, πού του πρέπει:
Σ' ένα νερό θαθύ κι' ασάλευτο
Τά φύλλα του ν' άπλώνουν σκέπη.

Φυλάξου άπ' τά νερά τ' ασάλευτο
Κι' άπ' τη λαχτάρα την κρυφή.
Κάνει ή Νεράιδα πώς κοιμήθηκε
Και παίζον τ' άνθη στην κορφή.

Λίμνες νερά στα στήθη σου - άδυσος
Σ' όποιον μ' όνειράτα πλανάται...
Παίζουν λευκά τά νερολούλουδα,
Κάνει ή Νεράιδα πώς κοιμάται...

(Μετάφρασις Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ)

Η ΜΟΔΑ ΣΤ'
ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙ-
ΝΑ ΦΟΡΕΜΑ-
ΤΑ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η μόδα όσο πάει και ξεχωρίζει περισσότερο τό φορέματα, πού μπορεί κανείς νά φορέση στις διάφορες ώρες της ημέρας.

Τά πρώτα φορέματα γίνονται από ύφασματα χοντρά και πρακτικά, τά άπογευματινά από ύφασματα πλούσια και πολυτελή. 'Όπως και πέρσει, έτσι και φέτος τό θελοϋδο είναι πολύ στη μόδα, έφέτος όμως θρίσκειται άνακατεμένο με λαμέ πού σχηματίζει σχέδια ή είναι φασονέ, όπως τά θελοϋδα της ταπεταρίας. 'Εξακολουθεί όμως νά φοριέται πολύ και τό σκέτο θελοϋδο, άνακατεμένο με θελοϋδο κοτελέ, στο ίδιο χρώμα, ή σέ άλλο αντίθετο.

Τό θελοϋδο τό συναγωνίζονται τά λεπτά ζέρσεϋ και τό ντρέ, σέ πολύ καλή ποιότητα, καθώς και τό μαύρο σατέν.

Τό προτιμώμενο χρώμα στις άπογευματινές τουαλέτες είναι πάντοτε τό μαύρο, με τό διολε και τό μπορντό έχουν πολλές προτιμήσεις έφέτος, καθώς και όλα τά κοκκινωπά χρώματα.

Και έξερτε και κάτι άλλο; Γιά νά ταιριαζή άράια με τούς χρωματισμούς αυτούς τό μακιγιάζ των γυναικών άλλαζε θάσι. Δέν χρησιμοποιείται πειά ως πρώτο τό κίτρινο χρώμα, άλλα τό μπλε.

Τά φορέματα πού φοριούνται τό άπόγευμα, σέ τσάι ή σ' έπισκέψεις, έχουν κορσάζ μπλουζέ με ντεκολτέ μυτερό και φούστα πολύ ίσια και στενή, ή αντίθέτως φούστα έλαφρά κλάς και άρκετά κοντή και κορσάζ έφαρμοστό με ψηλά γακά. Και στις δυό αυτές σιλουέττες, εκείνο πού τονίζεται περισσότερο είναι ή λεπτή μέση. Τά μανίκια στα φορέματα τ' άπογευματινά είναι πάντοτε μακρύα, ή στενά κι' έφαρμοστά στο χέρι ή πλατεία πολύ και σουρωμένα στον καρπό.

Τά φορέματα πού γίνονται από κρέπ ή ζέρσεϋ είναι πάντοτε πολύ δουλεμένα, έχουν ντραπαρισματα, σουρες, πλισσέ κτλ. 'Απεναντίας ή τουαλέτες πού γίνονται από θελοϋδο, είναι πολύ άπλούστερες, γιατί μ' όλο πού τό ύφασμα είναι πολύ μαλακό, πέφτει άραιότερα, όταν κόβεται σ' άπλό σχέδιο. 'Εξ άλλου συνηθίζονται πολύ τά ριγωτά θελοϋδα και τότε αντί γιά άλλη γαρνιτούρα τοποθετούν στο κορσάζ τις ρίγες κατά διαφόρους τρόπους, ώστε νά σχηματίζουν αντίθεσις.

Τό θελοϋδο επίσης χρησιμεύει γιά την κατασκευή ταγιέρ πού φοριούνται πολύ στις άπογευματινές συγκεντρώσεις με μιά μπλουζά δαντελλένια ή λαμέ. Τά ταγιέρ αυτά γαρνίζονται με άπλικιασιόν από σατέν ή από τό ίδιο ύφασμα και συνήθως έχουν γακά από γούνα.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
Μητροπόλεως 14 α

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΩΡΑΙΑ
ΜΑΛΛΙΑ

Τά άράια μαλλιά πού θαυμάζετε σέ μερικές γυναίκες όφείλονται κατά πολύ και στην περιποίησι. Τό μαλλί ύποφέρει: πρώτα κυρίως από τις διάφορες όντοουλασιόν με τό σίδερο και από τις περμανάντ.

Δεύτερον από την έλλειψη άερισμού, τρίτον από τό πολύ τακτικά λουσίματα με όλα θερρά σαπούνια και τέταρτον από τόν ήλιο, την σκόνη και όλους τους έξωτερικούς πα-

ράγοντας.

Γιά νά έξουδε τερώσεται τό πρώτο κακό άποφεύγετε άπόλυτως τις όντοουλασιόν με τό σίδερο και κάνετε περμανάντ όσο άργότερα μπορείτε κάθε φορά και πρωτίτως σέ πρώτης τάξε-

ως μαγαζί. Αυτό είναι κεφαλαίως.

Γιά ν' άερίσετε τά μαλλιά σας μήν κοιμάσθε ποτέ χτενισμένη ή με μπικουντί. Λύνετε έντελώς ή μαλλιά σας, θρυτταίζετε τα δυνατά με μιά σκληρή θούρτσά πρὸς όλες τις κατευθύνσεις και τινάζετε τό κεφάλι σας, έτσι ώστε νά φουντώσουν τά μαλλιά σας. Τό πρωί μόλις ξυπνήσετε, τρίψτε δυνατά τις ρίζες των μαλλιών σας με τά δάχτυλα. Είναι μοναδικόν έναντίον της πιτυρίδας. Τό θούρτσισμα και τό τρίψιμο είναι επίσης άποτελεσματικά έναντίον του τέταρτου έχθρου των μαλλιών σας, της σκόνης.

Τέλος γιά τό λούσιμο, πρέπει πρωτίτως νά ξέρετε πώς ο χειρότερος έχθρος των μαλλιών σας είναι τό σαποϋνί. Υπάρχουν στο έμπορίο πολλά καλά σαμπουνά και κατά προτίμησιν αυτά πρέπει νά μεταχειρίζεσθε. Λαμπρό όμως σαμπουνά είναι εκείνο πού μπορείτε νά κάνετε μόνη σας με τρεις κροκούς αυγών.

Έπίσης πολύ καλό σαμπουνά γίνεται με μπουά ντε παναμά, τό όποιον θάζετε νά μουσκέψη από την προηγούμενη και την ήμέρα πού θά λουσθήτε τό θράζετε και τό χτυπάτε νά γίνη σαπουνάδα. Πάντως, ό,τι δήποτε τρόπο λουσίματος κι' άν μεταχειρισθήτε πρέπει νά ξέρετε πώς μετά πρέπει νά ξεθγάλετε τά μαλλιά σας με ζυδι ή λεμόνι και πώς μόλις στεγνώσουν πρέπει νά τ' άλείψετε με άφθονη μπριγιαντίνη γιά ν' άποχτήσουν πάλι τό λίκος, πού έχασαν και πού δίνει την στιλνότητά τους.

ΠΩΣ ΝΑ ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΙΣ ΜΥΙΓΕΣ

"Αν θέλετε νά μήν έχετε μυίγες στην κουζίνα σας άλείψετε την με άσθετή στον όποιον θα έχετε προσθήκη λίγη στύφι. 'Η στύφι δίνει ένα γαλάζιο χρώμα, τό όποιον τις ένοχλεί, συγχρόνως δέ δέν τις άφήνει νά κολλήσουν επάνω στους τοίχους. 'Αν ή κουζίνα είναι θοερή τότε ή στύφι διατηρεί πολύν καιρό στην την ιδιότητά της, άν όμως είναι μεσημέρινη τότε θά πρέπει κάθε μήνα νά άλείψετε την κουζίνα σας.

ΤΑ ΠΟΥΠΟΥΛΕΝΙΑ ΜΑΞΙΛΑΡΙΑ

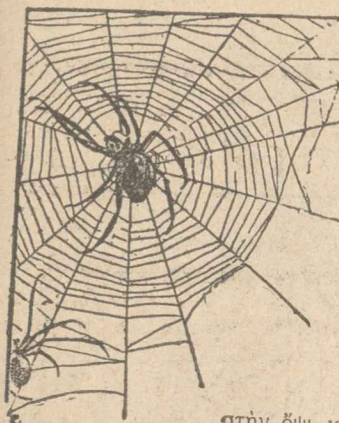
Τά πουπουλένια μαξιλάρια χρειάζονται άπαραίτητως δύο ντύματα: ένα άπό ύφασμα έγχώριο τό όποιό τρίβετε από μέσα με σαποϋνί γιά νά μή θγάνουν έξω τά πουπουλά. Ράβετε τό ντύμα κι' από τις τέσσερες μεριές, αφήνοντας ένα μικρό άνοιγμα στην άκρη από τό όποιον θάζετε τό πουπουλά, χωρίς νά τά πιέσετε πολύ. Ράβετε τό άνοιγμα άπ' έξω με πικνό γαζί και κατόπιν τό ντύματε μ' ένα κάλυμα λίγο με κρότερο από τό έσωτερικό καμωμένο από σατινέ ή σατέν.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΛΟΝΗΣ ΣΑΣ

Μή λούζεσθε ποτέ χωρίς νά άλείψετε προηγούμενος τά μαλλιά σας με λάδι. 'Από τό λάδι της κουζίνας. Κατόπιν βέστε τα με μιά χνουδάτη πετσέτα και λουσθήτε μετά μισή ώρα.

Μή θάζετε ποτέ ριμελ στα κάτω ματόκλαδα. Τά επάνω θά τ' άλείψετε με τό ριμελ και κατόπιν θά τ' άλείψετε με μιά θούρτσά καθαρή.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

ΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ, ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΡΑΚΟΣΥΛΛΕΚΤΕΣ

Πόσοι είναι. Πώς εργάζονται. Πώς ζουν. Πόσα κερδίζουν. Κοινωνικά ναυάγια και συντρίμια. Τι μαζεύουν. Πώς χρησιμοποιούνται τα σκουπίδια που συγκεντρώνουν. Τα τυχερά κτλ. κτλ.

Δεν υπάρχει, ασφαλώς, συμπολίτης, που να μην έχει προσέξει με πόση φροντίδα και σπουδή, με πόση αδιαφορία στη θρωμιά ώριμων ανθρώπων, φρικαλέων στην όψη και αηδείς στην εμφάνιση, μαζεύουν σ' ένα λιγδωμένο σακκί—κατάμαυρο κι' αυτό απ' τη λέρα—και το παραμικρό κομματάκι χαρτί, που θα δούν στο δρόμο, στα ακάστατα νερά των ρειθρών, σε κάθε σωρό σκουπιδιών. Ποτέ, ασφαλώς, πενσιμένος σκύλος ή ψαράλεος γάτος, αδέσποτος, δεν ψάχνει τενεκέ σκουπιδιών, μ' όση προσοχή και φροντίδα οι άνθρωποι αυτοί έρευνούν τις γωνιές των δρόμων και τα κωτώτια συγκεντρώσεως των απορριμμάτων, που έχει τοποθετήσει ή υπηρεσία καχύπλητος των Δήμων στις γωνιές των κεντρικών οδών.

Αλλ' αν όλοι έχουν προσέξει τους ανθρώπους αυτούς, που τους αποκαλούμε «ρακοςυλλέκτες», λίγοι είναι εκείνοι που ξέρουν, ότι οι άνθρωποι αυτοί αποκομίζουν από τα αηδής και άχαρη αυτό έργο των ένα ήμερήσιο έσοδο ανώτερο από εκείνο που κερδίζουν ώριμοι ευπόλητοι συμπολίτες, μοχθούντες σ' ένα οποιοδήποτε χειρωνακτικό έργο, ότι ένας-δυό απ' αυτούς επλούτησαν απ' το έργο αυτό, άλλοι δε συντηρούν ανθρώπινα πολυμελείς οικογένειες...

Σιωπηλά, ταπεινά, αθόρυβα, σαν θουβές σιές, γλυστορούν ανάμεσα απ' τα πλήθη την ημέρα και στην ηρεμία της ήσυχης φεγγαρόλουστης ή της σκοτεινής νύχτας, σκαλίζοντας σωρούς σκουπιδιών, έρευνώντας έντατικά κάθε πτυχή του δρόμου και συγκεντρώνοντας τάλληρο προς τάλληρο το προϊόν της κοπιώτικης δουλειάς τους, για να το φέρον στο σπίτι τους, όπου τους περιμένει το τσουδρό των παιδιών τους, ή γυναίκα, ή μάνα τους—δταν ο κόπος θα λυγίση τα γόνατά τους. Και τ' αμέσως των, δεν είναι εύκαταφρόνητα. Φθάνουν τις 70 τις 100, τις 150, τις 200 δραχμές κάποτε. Και να πώς το διεπιστώσα:

Σχολώντας άργά πολύ μετά τα μεσάνυχτα, απ' το θαρύ δημοσιογραφικό μου έργο, έπαιρνα τον δρόμο για το σπίτι μου, πεζή φυσικά, αφού ή συγκοινωνία σταματά μετά την 1.30'.

Έτσι, κάθε φορά, ήταν άδύνατο να μη συναντήσω δυό-τρεις απ' τους ανθρώπους αυτούς και μιά γυναίκα, που μούκαμαν ιδιαίτερη εντύπωση. Ίδιος ένας άνδρας, ως 45 χρονών, ψηλός, παχύς, φρεσκοξυρισμένος πάντα και με το κοστούμι του παραδόξως λίγο καθαρό, μεδχε κάμει εξαιρετική εντύπωση. Είχε κάτι το εξαιρετικά εύγενικό στην μορφή του κ' ή εμφάνισή του πρόσδινε άνθρωπο που είχε γυαρίσει πολύ καλλίτερες μέρες.

Γλυστρώντας κατά μήκος των τοίχων των οικοδομών της οδού Πανεπιστημίου—έκεί συνήθως διασταυρωνόμεθα—έβερνε ανάλαφρα ένα σάκκο κι' ένα σκουπίδιο και έστοιθαζε στον πρώτο δσα χαρτιά διέκρινε και στο δεύτερο τά ασήμωχρωμα ή χρυσόχρωμα φύλλα κασιτέρου, που περιέχουν τό κουτιά ώρισμένης ποιότητας και μάρκας σιγαρέττων. Και φυσικά, άναρωτιώμουν. Τά θγάζει πέρα στις ανάγκες του ό άνθρωπος αυτός; Δεν θα μπορούσε να κάνει τάχατες μίαν άλλη εργασία; Και όχι λίγες ήταν ή φορές που ένοιωθα την επιθυμία να τον ρωτήσω.

Η σοβαρότης όμως κ' ή... άξιπρέπεια του, έκοθαν τό θάρρος μου... Διάβολε! δεν θαχε καθόλου άδικο να μου κόψη τό θήχα μ' ένα:

— Δεν μ' αφήνεις και σύ, Χρι-

στιανέ μου, στην δυστυχία μου;

Ένα θράδυ, όμως, ή τύχη μου φάνηκε σκανδαλώδης άνοική.

Καθώς περνούσα πλάι του, καπνίζοντας, μ' έσταμάτησε και πρότείνοντας τό τσιγάρο του πρόφερε μ' ευγένεια:

— Έχετε την καλωσύνη να μου δώσετε τη φωτιά σας, Δυστυχώς δεν υπάρχει περίπτερο άνοιχτό εδώ δά, να προμηθευτώ σπύρτα.

— Ευχαριστώ, είπα. Άν έχετε μάλιστα κουτί, να σας δώσω και μερικά για να διευκολυνθήτε.

— Η φωτιά φθάνει. Πιο κάτω θα θρώ... Η δουλειά μου θλέπετε θα με φέρη ως την Όμόνοια.

Ο κάποιος σαρκασμός πού'ωσε στον τόνο της φωνής του, προφέροντας αυτό τό: «ή δ ο υ λ ε ι α μ ο υ», ήτοι άρκετός να μου δώση τό θάρρος για ν' άνοίξω την συτή τηρι που ήθελα.

Είναι αλήθεια, κύριέ μου, άρχισε να μου λήη, ότι δεν ήμουν πάντα ό,τι σήμερα. Απ' εναντίας είχα μιά θέα που την φθονούνε πολλοί. Ήμουν διευθυντής ύποκαταστήματος Τραπεζής. Δυστυχώς, ένα σφάλμα μ' έφερε έλλειμμα κατά ενός σημαντικού ποσού. Αντί να κυττάζω να τό καλύψω με μικροδάνεια ζήτησα να τό κερδίσω στη ρουλέττα. Και τό κακό μεγάλωσε. Έτσι έχασα τη θέα μου, φυλακίστηκα, κηλίδωσα την ύπόληψή μου, έγινε άφορη να δυστυχίσουν ή γυναίκα και τά δυό μου παιδιά. Τά έπανόλουθα είναι φυσικά. Ένας καταχραστής, άπόφοιτος των φυλακών, όσον κι' αν φροντίση δεν βρίσκει θέα εύκολα. Έτσι, κι' όπως δεν είχα συγγενείς εύκατάστατους και δεν ήξερε καί τέχνη καθώς και για πολλούς άλλους λόγους έμεινα άνεργος.

Πάνω στην άπελπισία μου και καθώς γυρνούσα στους δρόμους είδα πώς μιά γειτόνισά μου, έκει στον συνοικισμό 'Υμηττού που κάθουμαι, συντηρούσε τά δυό της παιδιά μαζεύοντας τά χρυσόχαρτα των τσιγάρων. Τά προτιμούσι οι κομμωταί απ' τό χαρτί για την δοκιμή των σιδερών του κατσαρώματος και τά πληρώνουν 200 δραχμές και πλένουν την όκά. Έτσι, έχοντας ύπ' όψει μου και τό 'έργασίον ούδέν τ' όνειδος», άρχισα να κάνω κι' εγώ τη δουλειά της. Η συγκομιδή όμως δεν ήταν άρκετή και την επεξετένα και στά χαρτιά:

— Και τί μπορούν να σας αποδώσουν αυτά τά κουρέλια;

— Την χειρότερη νύχτα από χαρτί και φύλλα κασιτέρου θα φθάσω τις 60 δραχμές. Αυτά τά κουρελόχαρτα που θλέπετε, πιάνουν 1,50—1,80—2 και 2,50 δραχ. την όκά και χρησιμοποιούνται πολτοποιούμενα απ' τά εργοστάσια χαρτοποιίας και χαρτονοποιίας.

— Καλά και πόσα μπορείτε να μαζέψετε την ημέρα;

— Στους δρόμους, θέβαια, όχι και τόσο πολλά. Άλλά προσφεύγουμε σε σπίτια, σε καφενεία και άλλα καταστήματα, που τό θεωρούν κ' ύποχρέωσι να τους απαλλάξουμε απ' αυτά. Βρωμερό, αλήθεια, έπάγγελμα, αλλά τί να γίνει; Ζή κανείς.

— Και ποιοι τά παίρνουν τά χαρτιά αυτά;

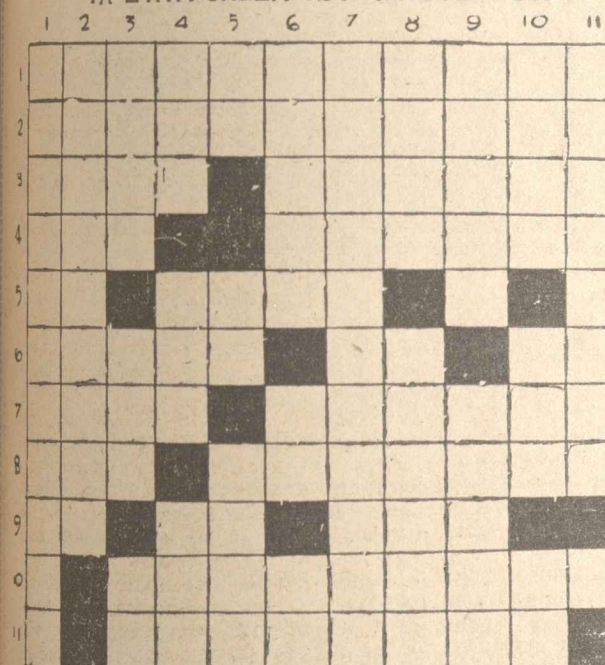
— Είναι ένα μαγαζί στην γωνία των οδών Άγυιάς και Μισούλη, άλλο ένα στην οδόν Νικίου και άλλο στην οδόν Μιλτιάδου που παίρνουν. Δσα κι' αν τους πάν για να τά δώσουν στους διουχηάους μαζεμένους. Και πρέπει να σημειώσετε ότι ό ένας απ' αυτούς, άρχισε, καλή ώρα, όπως εγώ, ύστερα από μιά κακοτυχία και με την όκονομία του έφέλιχθη σε μεγαλύτερο κουρελιών πρώτα και δι-

(Συνέχεια στη σελίδα 56)

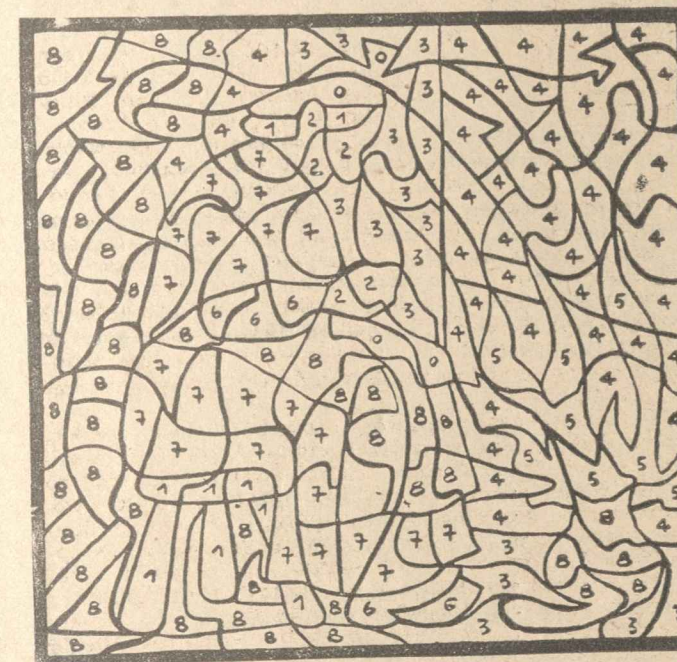
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΠΟΥ... ΒΥΩΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ.

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΥΚΟΛΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Έλληνικός κόλπος.

2) Τίποτε δεν μπορεί ν' άνακουφίση τον πόνο τους (οὐδ.).

3) Έλληνικό χωριό που τό άπαθανάτισε μιά μάχη του 21'.

4) Μουσική χώρα. Άπαραίτητη συνέπεια των χρεών (αίτ. αιτία).

5) Δυό γράμματα απ' τη λέξι «άφρός». Κρότος πυροβολισμού.

6) Πόλις της Ελλάδος. Γαλλικό γράμμα. Καλώς (άρχ.).

7) Έσήμανε στην αρχαιότητα για τό θεό ήλους, ότι σημάει σήμερα τό «πάρε πόδι». Έλλην ήθοποιός της όπερέτας, άποθανών έσχάτως.

8) Κομψότης (ξεν.) Έπιπλον.

9) Δυό όμοια σύμφωνα. Βυζαντινός φθόγγος. Φωτιστικόν.

10) Χρώμα.

11) Άχώριστες αδελφές.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) 'Ηρωσ του είκοσιένα.

2) Πάρα πολλές φορές.

3) Ζών. Προτάσσεται των επιθέτων των Σκώτων. Δυό σύμφωνα από τη λέξι «κάστωρ».

4) Συμπερασματικόν. Δεσποινίς (ξεν.) Συμπλεκτικός.

5) Κτητικόν. Βυζαντινός φθόγγος. Στοιχείον της φύσεως (πληθ. δημ.).

6) Άρχηγέ. Δυό όμοια σύμφωνα. Και άλλα δυό όμοια σύμφωνα.

7) Όσοι έχουν όμολογίες, έχουν κι' απ' αυτά.

8) Κράτος της Άσίας. Ευχάριστο στους άγίους.

9) Η φάλαινα, ό θαλάσσιος έλέφας κτλ. Χωριό της Άττικής.

10) Άναφορικόν συνήθως σύνθετο με τις προθέσεις από και μέχρι. Υποθετικόν. Άρθρον (πληθ.).

11) Περιφημο γερμανικό άνάκτορο.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Οριζοντίως: 1) ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΗΣ, 2) ΕΠΙΚΗ—ΕΦΗ,

3) ΡΑΘΥΜΙΑΙ—ΑΕ, 4) ΙΛΑΡΑ—ΓΝ, 5) ΠΟΝΕ—ΝΑ—

ΦΡΑ, 6) ΕΞΟ—ΤΙ—ΕΑΡ, 7) ΤΟΚΟΓΛΥΦΕ, 8) ΕΥΑ—ΟΡΙΑ,

9) ΙΣΤΑΜΕΝΟΝ, 10) ΑΚΟΜΗ—ΑΥΤΙΑ, 11) ΙΑΣΑΣΑ—

ΣΟΦΗ.

ΔΥΟ ΜΥΛΟΥΣ ΑΔΡΑΞΕΝ Ο ΚΡΟΝΟΣ

ΙΣΧΥΡΟΙ, ΠΑΡΑΚΗΤΟΣ...

ΗΡΩΕΣ, ΔΕΙ ΓΗΓΕΝΩΝ ΛΑΜΠΑΔΕΣ

ΩΙ ΑΝΑΞ. ΝΕΑΣ ΤΙΜΗΣ...

Οι άνωτέρω άναγραμματισμοί έστάλησαν ύπό της σφύρας Μ. Δ. Μπ.

ΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

1) ΤΙΜΟΣ ΜΟΡΑΪΤΙΝΗΣ (Τιμωρία στη Σιμόνι)

2) ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ (Τι στόμα)... Τι σα

ματάς... 08)

3) ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ (Σέβω τα... Νά Αρόμος)

Καθέτως: 1) ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, 2) ΑΠΑΛΟΣ—ΥΣΚΑ, 3)

ΠΙΘΑΝΟΤΑΤΟΣ, 4) ΑΚΥΡΕ—ΑΜΑ, 5) ΝΗΜΑ—ΚΟΜΗΣ,

6) ΝΤΟΡΕ, 7) ΚΕΑ—ΑΙΓΙΝΑ, 8) ΟΦΙΣ—ΔΑΟΥΣ, 9) ΑΗ

—ΦΕΥ—ΝΤΟ, 10) ΑΓΡΑΦΑ—ΙΦ, 11) ΣΘΕΝΑΡΕ—ΧΑΗ.

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Το τεύχος του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμάς 5. Η αθήνα τος υπερτίμησής του παρά των Υποπαρακτορέων απαγορεύεται.

Η όπο των αναγνώστών μας αποστελλομένη συνεργασία και μη συνδυασμένη υπό δικαιώματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπ' όψιν.

Κ. ΖΕΡΒΟΥΔΑΚΗΝ, Κανάρια (Αίγυπτον). — Νά σήμερα ένα ά-κόμη από τὰ ποιήματά σας. Τό δημοσιεύουμε έκτάκτως έδώ διά τό γοο-γότερον τοῦ πράγματος.

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ

Κλαίμε αυτούς που πάνε
Και πίσω δεν γυρνάνε
Από τους ούρανους.

*Αλλά κι' αυτών ο νοός
δεν έχει άλλους κλάφει,
δεν έχουν κι' αυτοί θάψει ;

*Ω ματαιότης!... πάλι
για μας θα κλάψουν άλλοι
και άλλοι έκείνους...

ΘΑΝΟΣ ΣΕΡΡΟΝ, Μενίδι. — Μας γράφετε:

«Κύριε διευθυντά.

Παρακαλώ να κρίνετε επιεικώς το παρακάτω, πρωτόλι μου, διότι έχει το ελαφρυντικόν ότι, διά την ατέλειάν του, συνέβαλλον, όχι ολίγον, και τα στενά όρια της άκροστιχί-δος, μέσα εις τα όποια άσφυκτιά».

Δίκαια και λογικά πάντα ταύτα, αλλά το «πρωτόλι» σας, ως το άποκαλείτε δεν είναι επιτυχημένο. *Ε-πειτα δεν δημοσιεύου-με προσωπικά ποιή-ματα, ποιήματα δη-λαδή στα όποια ανα-φέρονται όνόματα δε-σποινίδων, προς άπο-φυγήν σκανδάλων και παραπόνων εκ μέρους των ενδιαφερομένων, των θιγομένων και λοι-πών οικείων, συγγε-νών και φίλων της περί ης ο λόγος κτλ. κτλ.

ΑΘΟΝ. — Τά ποιή-ματά σας όχι επιτυχή. Και να τα κατά σε-ράν:

ΤΙ ΚΡΙΜΑ

Της χαράς μου τ' κρίμα τις λίγες ώρες τις, ανταμώνουνε υπόρες σ' αυτήνη τη ζήση. Και μιά μέρα θα σβύση

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

το κουφάρι μ' άντάμα
σαν να είναι γραμμένο με κάποιο κλάμα

ΑΠΩΣΕ

Απόψε το φεγγάρι στ' άπειρο με τ' άστρα
πώς μοιάζει με γλάστρα γεμάτη λουλούδια
Κι' απόψε σαν πάντα ο φτωχός πονάω
για παλιάς θρηνάω αγάπης τραγούδια.

ΓΙΑΤΙ

Γιατί αλήθεια τάχα
σε λίγους μονάχα
ή ζωή στο διάβα της κι' άλλη χαρά να φέρει
Και σε πολλούς τί κρίμα
μ' ένα της κύμα
κι' αν λγία τους έδωσε ξανά τους την έπείρει.

Σας συμβουλεύουμε να πάψετε να γράφετε στίχους. Για διαβάστε «Ε-ληνας ποιητάς. Θά ήήτε και θα μάθετε πολλά πράγματα.
ΚΩΝ. ΜΑΚΕΑΝ, Καλάμας. — Μας γράφετε στην επιστολή σας:

«Επειδή τυγχάνα εις εκ των αναγνώστών του έδωκα-διαίου περιοδικού σας και εις των παρπομένων την σα-ρολεκτικήν σας σειράν, κατώρθωσα να έπιτύχω την τέλει-σιν του έγκειμένου σταυρολέξου κατόπιν ήμετέρας έξασκη-σεως. *Οθεν παρακαλώ ύμας, όπως κατόπιν κριτικής άπο-φάσεως δημοσιευθή. *Ο ευπειθέστατος...»

Δυστυχώς όμως το σταυρόλεξό σας όχι έπιτυχές.

Μ. Δ. ΜΠ. — *Από τους αναγραμματισμούς σας δημοσιεύονται τέ-σερες. *Απ' τους άλλους θα δημοσιευθούν οι καλλίτεροι.
ΑΓΓ. Α. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Κηφισιά. — *Απ' τους αναγραμμα-τισμούς σας θα δημοσιευθούν οι καλλίτεροι

SCHERK
Μικρό θαλάσσιο

Ένα δροσερό σταρότο πρόσωπο με καστανά μαύ-καί σκούρα μαλλία χρειάζεται πούδρα χρωματός Rachel, κομπάκι και κραιγιόν σε χρώμα India. Πο-είναι εύκολος ο καλλωπισμός με τον πινακά του Scherk! Σας βοηθεί να εύρετε το άρμονικό συμπλήρωμα της όμορφιάς σας είτε είσθε ξανθή, μελαχροινή ή καστανή. Η αίθερια πούδρα Mystikum, το κομπάκι Mystikum και τό κραιγιόν χειλέων Nigella προσεκτικά διαλεγμένα στον τόνο που σας ηγαίνει καλύτερα στα μάτια, μά-λια και έπιδερμίδα θα δημιουργήσουν τον έξοχιστο γοητευτικό σας τύπο. *Ο πιναξ του Scherk εύρεται εις όλα τα καταστήματα. Πούδρα Μυστικουμ σε κουτία των δραχμών 80. και 50. Κομπάκι Μυστικουμ Δρ. 40. Κραιγιόν χειλέων Νιγκελλά Δρ. 40.

Mystikumi πούδρα

Μαλλιά: ΣΚΟΥΡΑ
Μαύια: ΚΑΣΤΑΝΑ
Δέρμα: ΑΡΟΣΕΡΟ ΣΙΑΡΑΤΟ
Πούδρα: RACHEL
Κομπάκι & Κραιγιόν: INDIA

**ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΘΑΤΕ
ΟΤΑΝ ΒΟΥΡΤΣΙΖΕΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ**

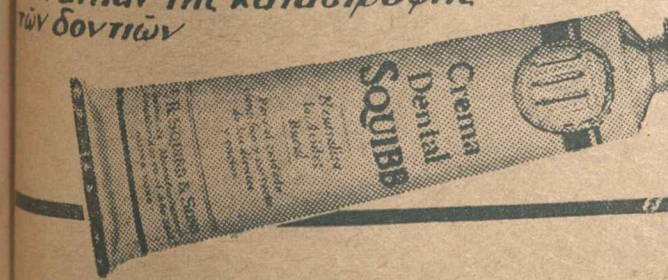
Διατί; Διότι τα όξέα του στόματος καταστρέφουν την δροσερότητα της αναπνοής και της γεύσεως — έρεθίζουν τα ούλα — και άποτελούν τον φοβερό-τερον έχθρον της υγείας των δοντιών σας.

Προς επιστημονικήν και άσφαλή καταπολέμησιν των όξέων του στόματος χρησιμοποιείτε την άλκα-λική οδοντόκρεμα ΣΚΟΥΤΜΠ. Έξουδετερώνει τα όξέα, προστατεύει τα δόντια και εξασφαλίζει γε-νιώς την υγείαν.

Είναι άκίνδυνη, εύγευστη και οικονομική. Δεν περιεχει ούτε στυπτικές ούτε σκληρές ουσίες, άλλ' ούτε και καυστικών σάπωνων.

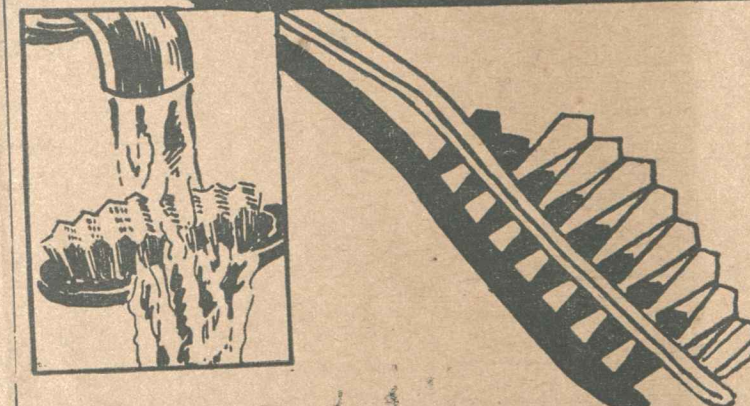
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
ΟΜΗΡΟΥ 38 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 28.104

ΟΔΟΝΤΟ-ΚΡΕΜΑ SQUIBB
ΕΞΟΥΔΕΤΕΡΩΝΕΙ ΤΑ ΟΞΕΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ
ΤΗΝ ΑΙΤΙΑΝ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ
ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΩΝ

Λεπτά μάτ χέρια
δ' άποκτήσετε διά της κανονικής περιποιήσεως των χεριών σας με
Leokrem
με ΗλιοΒιταμίνην

*Η αδιάβροχη
οδοντόβουρτσα
Dr. West*

ΜΟΝΟΝ η αδιάβροχη οδοντό-βουρτσα Dr. West σάς εξασφαλίζει λευκά δόντια.

Κυριώτερα αίτια των μαυρισμένων δοντιών είναι ή χρήςις κατωτέρας ποιότητος βούρτσας ή όποια μου-σκεύει και μαλακώνει άμα βραχί. Διά να έχετε άληθινά λευκά και στιλ-πνά δόντια χρησιμοποιείτε την περι-φημη βούρτσα Δρ. ΓΟΥΕΣΤ. Είναι αδιάβροχη και μεγίστης άντοχής.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
ΟΜΗΡΟΥ 38 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 28.104

ΝΙΚΟΣ Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ
Τ. Έσωτερικές Νοση-
μεύειν Α. Συγγρο-
Δερματικά - Γυναικολο-
γικά
Κεφμενιδίου 21 - Άδ-
να
(Έναντι Βασ. Θεάτρου)
1012-112 π.μ. 5-8 μ.μ.
Τηλέφ. 52-623

ΤΙΝΣΤΙΟΥΤΟΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΚΑΛΟΝΗ
ΗΡΟΣΑΠΟΥ
MASSAGE
ΣΤΗΘΟΥΣ
ΣΩΜΑΤΟΣ
ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
«VENUS»
ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
Οδοντίατρος
Μαυροκορδάτου 3.
Τηλέφ. 20507
ΑΘΗΝΑΙ

Κ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ
Μητροπόλεως - Υπατίας 11.
Τηλ. 26.389. ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΥΒΟΝΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 35)

τρί; Δεν τον βλέπει πια καμιά φορά. Αποφεύγει να θγαίνει έξω, για να μη φαίνεται ότι επιζητεί καμιά συνάντηση. Κι' έτσι γίνεται σιγά-σιγά αναιμική και νευρική, μέσα στο πνιγρό δωμάτιο, απέναντι στον αμετακίνητο τοίχο του γειτονικού κτιρίου.

Φυτοζωεί στο σπίτι της με την μοναδική φροντίδα ν' αναθρέψει το παιδί της, και να κρύψει απ' αυτό κι' απ' τον άντρα της, την περιπέτεια της καρδιάς της...

— Άρκετά ώνειρεύτηκα, μουρμούρισε σε κάποια στιγμή η Ύβονη διακόπτοντας τους συλλογισμούς της. Πρέπει τώρα να εργαστώ, να συνεχίσω το ατελείωτο κέντημα και να ετοιμαστώ να χαιρετήσω την επάνοδο του συζύγου μου, με λόγια συνετά και λογικά.

Το θράδυ όλα θα ησυχάσουν κι' ο Έμμανουήλ θα ροχαλίξει, σαν άνθρωπος με ήσυχη συνείδηση, σαν άνθρωπος ευχαριστημένος από τον εαυτό του. Μήπως δεν το λέει και εσύ, το επαναλαμβάνει; «Μ' ένα άσημο όνομα, μιάς άφαντης οικογενείας, κατώρθωσα να δημιουργήσω τον εαυτό μου και την ευτυχία μου. Χάρis σ' έμένα ή τιμότης δεν είναι πλέον ουσία»...

Η Ύβονη θα θγάλη πάλι την ώρα αυτή από το συρτάρι το μυστικό δέμα των επιστολών του Ζωρζ και θα διαβάσει για χίλιστή φορά τα έρωτικά λόγια του άρραίου νέου, για να πάρη θάρρος, το θάρρος που προέρχεται από την απελπισία... Έξαφνα ο μικρός Λέων μπαίνει στο δωμάτιο θορυβωδώς:

— Μαμάκα, έπαιξαμε ώραία! Μόλις τώρα έτελειώσαμε.

— Τι έπαιξατε, αγόρι μου;

— Είμαστε, μαμά, έγω ο Γουλιέλμος και ή άδελφή του. Έπαιξαμε τον «ταχυδρόμο». Η Άδέλα μας έδινε γράμματα κι' εμείς τα μοιράζαμε στους γείτονες... Ξέρεις, μαμά, έφριξαμε γράμματα σ' όλα τα γραμματοκιβώτια του δρόμου. Κι' όχι μόνο ψεύτικα, αλλά και αληθινά ακόμα.

— Αληθινά γράμματα, είπες;

— Ναι, μαμά.

Η Ύβονη έγέλασε με τη σκέψη ότι οι γείτονες θα έβρισκαν άχρηστα χαρτιά μέσα στα γραμματοκιβώτια.

Και ο μικρός εξακολούθησε δίνοντας λεπτομερέστερες πληροφορίες.

— Ναι, μαμά, αλήθεια σου λέω. Αληθινά γράμματα. Τα πήρα από το συρτάρι του κοιμοδίνου σου, που το είχες αφήσει άνοιχτό.

Η Ύβονη έμεινε απολιθωμένη, παγωμένη από αγωνία, με τα μάτια όλάνοιχτα γυρισμένα προς το φριχτό τοίχο, που το σιδερόφραχτο παράθυρό του έμοιαζε σαν στόμα δαίμονος που σαρκάζει.

— Τι θα πούν οι γείτονες, μαμά; ...έπρόσθεσε ο Λέων.

Μά ή Ύβονη δεν απάντησε. Είχε δεδη ή γλώσσα της.

Έτρεμε ολόκληρη. Κι' έξαφνα σωριάστηκε λιπόθυμη σε μιά πολυθρόνα.

ΦΡ. ΚΟΠΠΕ

Η ΛΥΔΟΤΣΚΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 14)

φωμένη γυναίκα...

— Σε βεβαιώ, Βάνια, δεν σε καταλαβαίνω καθόλου, τον διέκοψε ή γυναίκα του. Μιά θυμώνεις, γιατί δεν είμαι μορφωμένη και μιά συχαίνεις τις μορφωμένες γυναίκες!...

Ο Σόμαφ άδειάζοντας το έκτο ποτήρι του, χαμογέλασε με αγαθότητα και είπε:

— Μα, παιδί μου, έσύ πάλι το παρακάνεις. Κακοποιείς δεινώς την γλώσσα, την γραμματική, τις λέξεις κι' αυτά ακόμα τα γράμματα! Ωστόσο, Λυδοτσκα σε προτιμώ εγώ, παρά μορφωμένη. Όσο σε φαντάζομαι μιά καθηγήτρια άς πούμε, με την ακαδημαϊκή τήθενο, με πιάνει ίλιγγος. Ένδεχόμενο να σουνα μιά σοφή, μά δεν θάσουνα ούτε νοικοκυρά, ούτε τρυφερή σύζυγο, ούτε καλή μητέρα, μά ούτε καν γυναίκα... Λέγοντας τα λόγια αυτά τράβηξε την γυναίκα του στην άγκαλιά του και την γέμισε τρυφερά φιλιά.

— Ναι, Λυδοτσκα. Είσαι καλλίτερη έτσι, μικρούλα μου.

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΡΑΚΟΣΥΛΛΕΚΤΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 52)

ομήχανο χαρτονοποιίας σήμερα...

— Και είσθε πολλοί στη δουλειά;

— Μά πλέον από 50, μεταξύ των οποίων και 4 γυναίκες. Φυσικά δεν μαζεύουμε όλοι χαρτιά. Μερικοί μαζεύουν μόνο σπασμένα γυαλικά, άλλοι κουρελλόπανα κι' άλλοι μόνο χαρτόνια.

— Και τα σπασμένα γυαλικά τί χρειάζονται;

— Ξαναχύνονται και γίνονται ό,τι ήσαν και πριν ή μολόχαρτα. Αν δεν πιστεύετε, μιά έκδρομούλα στην όδου Βουλιαγμένης και πίσω ακριβώς απ' τη δυτική πλευρά του Αγίου Γεωργίου, θα σας πείση.

— Πώς αυτό;

— Υπάρχει εκεί μιά ευρύτατη μανδραμένη περιοχή, όπου έχουν συγκεντρωθή, αγορασθέντες φυσικά, τόννοι ολόκληροι γυαλικών, ιδίως από σπασμένες μπουτίλιες μπύρας, που χρησιμοποιούνται από το πλησίον εργοστάσιο κατασκευής γυαλόχαρτου. Η συλλογή όμως των γυαλικών προϋποθέτει γερές πλάτες για το φόρτωμα και γι' αυτό λίγοι ασχολούνται με το είδος.

— Μήπως έχετε κάμει και σύλλογο;

— Τό σκέφθηκα... Άλλά ή φρικη που προκαλεί το έπάγγελμά μας, δεν θα επέτρεπε στο συμβούλιό μας να γινη δεκτό πουθενά.

— Τυχερά δεν υπάρχουν στο έπάγγελμά σας;

— Έννοείται χαμένα χρήματα θέβαια. Ξ; Δυστυχώς τώρα όχι. Οι υπάλληλοι καθαριότητας που έχει διορίσει τελείως ο δήμος... τά σαρώνουν. Άλλοτε ήταν κι' ή απόβλεπτος αυτή πρόσδος όπως μούχουν πη παλιοι συνιδελφοί... Μικροπράγματα θέβαια συήθως, αλλά πάντα ευπρόσδεκτα. Ίδιως όταν υπήρχαν τα χαρτίνα κέρματα 1, 2, 5 και 10 δραχμών... που δεν θροντούσαν και συεπώς χανώντουσαν... πιο εύκολα.

— Και σκέπτεσθε να συνεχίσετε τό έργον σας;

— Ο συνομιλητής μου σηκώνει τους ώμους και μισμίζει.

— Μά αν δεν κερδίω τό λαχείο, τί θα κάνω τώρα πια; Δεν θέλησα να παρατείνω την ανάκρισί μου που άφορλώς τον έβλιβε. Του εύχθηκα, λοιπόν καλή τύχη και τον καλημέρισα πια. Γλυκοξήμερωνε...

Θ. Γ. Μ.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 40)

ποιός έχει ευρύτητα γνώσεων και μάθειον ουχι όλόν; Δεν έχει όμως δύναμιν. Έπεθύμουν να έχη περισσότερα ένπνευσιν και δύναμιν.

— Ο Λασκαράτος;

— Έχει γράψει σατυρικά ώραία πράγματα, δεν μ' άρεσει όμως ή γλώσσα του.

— Ο Κλέων Ραγκαβής;

— Αυτός είναι ο ψυχάρης της υπερκαθαρευούσης. Όταν ήμουν εις τό Βερολίνον και αυτός και ο πατήρ του άπεκέρυξαν την γλώσσαν αυτήν.

— Ο Παράσχος;

— Καλός ποιητής. Περισσότερον μ' άρέσουν τα έρωτικά του από τα πατριωτικά του. Σεβόμαι όμως τό έργον του, όπερ εγαλούχησεν ολόκληρον γενεάν.

— Ο Στεφάνου;

— Φαίνεται ότι έχει ποιητικόν τάλαντον, αλλά τί θα είπη συμβολισμός! αυτά είναι άνοησία...

— Ο Πολυλάς;

— Δεν τον διάβασα.

— Ο Ψυχάρης;

— Προσεπάθησα να διαβάσω δύο-τρεις σελίδας, άλλω δεν ήμύρεσα να εξακολουθήσω.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό Β' Μέρος.

Στό διάβολο τα γράμματα, ή μόρφωσις... Η σοφία... Πφ!... Να την θράσω έγώ... Προτιμώ μιά καλή σούπα απ' τα χεράκια σου. Ναι, Λυδοτσκα, στό διάβολο είπα τό γράμματα!... Κάνε άνορθογραφίες, κόρη μου... Γράφε γράμματα σαν γκλίτσες... Έχουν κι' αυτά τη χάρη τους. Μά ναι, ναι... Νά σκάσω αν δεν είν' έτσι. Νά σκάσω!

ΑΝΤΩΝΗΣ ΤΣΕΧΩΦ

"Αρρωστα δόντια -

άρρωστος άνθρωπος

Τα χαλασμένα δόντια είναι όπως ή πληγή. Είναι δηλαδή ή καλλίτερα είσοδος των μικροβίων και άλλων συντελεστών άσθενείας, οι όποιοι εισέρχονται εις την κυκλοφορίαν του αίματος και συχνά προκαλούν επικινδύνους ισχυρούς έρεθισμούς των έσωτερικών άδένων. Μπορείτε να τα αποφύγετε με άπλούστατα μέσα:

1) Κανονική περιποίηση των δοντιών με Χλωροδόντ πρωί και θράδυ.

2) Δύο φορές τό χρόνο εξέταση των δοντιών από τον οδοντίατρον.

Τό κυριότερον, όμως, πάντοτε ή κανονική περιποίηση των δοντιών με οδοντόπαστα Χλωροδόντ. Λόγω της περιεκτικότητός της εις οξυγονούχα άλατα προκαλεί τούς αιολογόνους άδένους εις μεγαλύτεραν δράσιν διευκολύνουσα ούτω τον καθαρισμόν του στόματος διά του φυσικού τρόπου.

Πρώτη δουλειά τό πρωί και τελευταία τό θράδυ:

Οδοντόπαστα Χλωροδόντ

BODOL. Παρεχτινή γευστή 'Ελβετική έφεύρεσις.

BODOL. Χρήσις άπλουστάτη δι' οιονδήποτε πάτωμα ή μωσαϊκόν.

BODOL. Δεν θέλει ούτε τρίψιμο ούτε βούρτσισμα.

BODOL. Δεν γλυστρά.

BODOL. Χρησιμοποιείται επίσης διά λουστράρισμα 'Επίπλων, Μουσάμων, Προθηκών, Θυρών, κ.λ.π. με θαυμάσια αποτελέσματα.

Ζητήσατε πληροφορίας

Τηλέφ. 54-238

I. N. ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΗΣ
ΣΩΝΙΕΡΟΥ 17

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ! ΒΡΗΚΑ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ ΚΡΑΓΙΟΝΙ-ΤΑΝΤΖΗ ΠΟΥ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗΜΟΥ ΑΛΛΑΖΕΙ ΧΡΩΜΑ ΩΣ ΔΙΑΜΑΓΕΙΑΣ ΠΕΡΝΟΝΤΑΣ ΜΙΑ ΡΟΔΟ-ΚΟΚΚΙΝΗ ΑΠΟΧΡΑΣΙ.

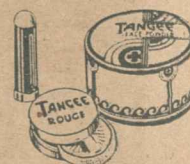

Είτε μελαχροινή είσθε είτε ξανθή τό κραγιόνι ΤΑΝΤΖΗ πάντοτε ζωγραφίζει τά χείλη σας με την μαγική του ιδιότητα να αλλάζει χρώμα. Τό πορτοκαλί χρώμα του κραγιονιού πέρνει στα χείλη σας άκριβώς την άπόχρωσι που σας κολακεύει. συνάμα δέ τά διατηρεί άπαλά και βελουδένια.

ΜΑΓΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ ΧΡΩΜΑΤΟΣ ΡΟΥΖ ΚΑΙ ΠΟΥΔΡΑΣ

Τό κομprimé ή ή κρεμα ΤΑΝΤΖΗ εν συνδυασμό με την πούδρα ΤΑΝΤΖΗ προσδίδουν στο πρόσωπό σας ένα φυσικώτατο έδωτο χρώμα τελείως άναρμονισμένο με τά χείλη σας.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
B. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
ΟΜΗΡΟΥ 38 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 28104

Τό Καλλίτερο Κραγιόνι του Κόσμου
TANGEE
Καταργεί τό βαμμένο ύφος

ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΙ ΕΜΠΡΟΣΘΕΜΑΙ

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΩΝ — ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΩΝ — ΚΟΥΖΙΝΑΣ — ΜΠΟΥΓΑΔΑΣ — ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

Παλθουνται εις άπαντα τά Κεντρικά Καταστήματα ειδών οικιακής χρήσεως. Σήμα κατατεθέν Α. Β. Ρ. Ο. Προϊόντα Έργοστασίου «Β.Ε.Ε.Π.» Α. Ε. Τηλέφ. 89-278.

Μή Κάμνετε αυτό!

Πολλάι γυναίκες νομίζουν β.αι πρέπει να πουδράρονται συνεχώς διά να επιδοσουν την αυτην τους να γυαλίξη. Δεν σκέπτονται το αποτέλεσμα όπου δύνανται να έχη αυτό επί της επιδερμίδος. Μία νέα και έξυπνη ιδέα επιτρέπει τώρα σε κάθε γυναίκα να πουδράρεται μόνον μιά φορά τό πρωί για 3 ή 4 ή 5 ή 6 ή 7 ή 8 ή 9 ή 10 ή 11 ή 12 ή 13 ή 14 ή 15 ή 16 ή 17 ή 18 ή 19 ή 20 ή 21 ή 22 ή 23 ή 24 ή 25 ή 26 ή 27 ή 28 ή 29 ή 30 ή 31 ή 32 ή 33 ή 34 ή 35 ή 36 ή 37 ή 38 ή 39 ή 40 ή 41 ή 42 ή 43 ή 44 ή 45 ή 46 ή 47 ή 48 ή 49 ή 50 ή 51 ή 52 ή 53 ή 54 ή 55 ή 56 ή 57 ή 58 ή 59 ή 60 ή 61 ή 62 ή 63 ή 64 ή 65 ή 66 ή 67 ή 68 ή 69 ή 70 ή 71 ή 72 ή 73 ή 74 ή 75 ή 76 ή 77 ή 78 ή 79 ή 80 ή 81 ή 82 ή 83 ή 84 ή 85 ή 86 ή 87 ή 88 ή 89 ή 90 ή 91 ή 92 ή 93 ή 94 ή 95 ή 96 ή 97 ή 98 ή 99 ή 100 ή 101 ή 102 ή 103 ή 104 ή 105 ή 106 ή 107 ή 108 ή 109 ή 110 ή 111 ή 112 ή 113 ή 114 ή 115 ή 116 ή 117 ή 118 ή 119 ή 120 ή 121 ή 122 ή 123 ή 124 ή 125 ή 126 ή 127 ή 128 ή 129 ή 130 ή 131 ή 132 ή 133 ή 134 ή 135 ή 136 ή 137 ή 138 ή 139 ή 140 ή 141 ή 142 ή 143 ή 144 ή 145 ή 146 ή 147 ή 148 ή 149 ή 150 ή 151 ή 152 ή 153 ή 154 ή 155 ή 156 ή 157 ή 158 ή 159 ή 160 ή 161 ή 162 ή 163 ή 164 ή 165 ή 166 ή 167 ή 168 ή 169 ή 170 ή 171 ή 172 ή 173 ή 174 ή 175 ή 176 ή 177 ή 178 ή 179 ή 180 ή 181 ή 182 ή 183 ή 184 ή 185 ή 186 ή 187 ή 188 ή 189 ή 190 ή 191 ή 192 ή 193 ή 194 ή 195 ή 196 ή 197 ή 198 ή 199 ή 200 ή 201 ή 202 ή 203 ή 204 ή 205 ή 206 ή 207 ή 208 ή 209 ή 210 ή 211 ή 212 ή 213 ή 214 ή 215 ή 216 ή 217 ή 218 ή 219 ή 220 ή 221 ή 222 ή 223 ή 224 ή 225 ή 226 ή 227 ή 228 ή 229 ή 230 ή 231 ή 232 ή 233 ή 234 ή 235 ή 236 ή 237 ή 238 ή 239 ή 240 ή 241 ή 242 ή 243 ή 244 ή 245 ή 246 ή 247 ή 248 ή 249 ή 250 ή 251 ή 252 ή 253 ή 254 ή 255 ή 256 ή 257 ή 258 ή 259 ή 260 ή 261 ή 262 ή 263 ή 264 ή 265 ή 266 ή 267 ή 268 ή 269 ή 270 ή 271 ή 272 ή 273 ή 274 ή 275 ή 276 ή 277 ή 278 ή 279 ή 280 ή 281 ή 282 ή 283 ή 284 ή 285 ή 286 ή 287 ή 288 ή 289 ή 290 ή 291 ή 292 ή 293 ή 294 ή 295 ή 296 ή 297 ή 298 ή 299 ή 300 ή 301 ή 302 ή 303 ή 304 ή 305 ή 306 ή 307 ή 308 ή 309 ή 310 ή 311 ή 312 ή 313 ή 314 ή 315 ή 316 ή 317 ή 318 ή 319 ή 320 ή 321 ή 322 ή 323 ή 324 ή 325 ή 326 ή 327 ή 328 ή 329 ή 330 ή 331 ή 332 ή 333 ή 334 ή 335 ή 336 ή 337 ή 338 ή 339 ή 340 ή 341 ή 342 ή 343 ή 344 ή 345 ή 346 ή 347 ή 348 ή 349 ή 350 ή 351 ή 352 ή 353 ή 354 ή 355 ή 356 ή 357 ή 358 ή 359 ή 360 ή 361 ή 362 ή 363 ή 364 ή 365 ή 366 ή 367 ή 368 ή 369 ή 370 ή 371 ή 372 ή 373 ή 374 ή 375 ή 376 ή 377 ή 378 ή 379 ή 380 ή 381 ή 382 ή 383 ή 384 ή 385 ή 386 ή 387 ή 388 ή 389 ή 390 ή 391 ή 392 ή 393 ή 394 ή 395 ή 396 ή 397 ή 398 ή 399 ή 400 ή 401 ή 402 ή 403 ή 404 ή 405 ή 406 ή 407 ή 408 ή 409 ή 410 ή 411 ή 412 ή 413 ή 414 ή 415 ή 416 ή 417 ή 418 ή 419 ή 420 ή 421 ή 422 ή 423 ή 424 ή 425 ή 426 ή 427 ή 428 ή 429 ή 430 ή 431 ή 432 ή 433 ή 434 ή 435 ή 436 ή 437 ή 438 ή 439 ή 440 ή 441 ή 442 ή 443 ή 444 ή 445 ή 446 ή 447 ή 448 ή 449 ή 450 ή 451 ή 452 ή 453 ή 454 ή 455 ή 456 ή 457 ή 458 ή 459 ή 460 ή 461 ή 462 ή 463 ή 464 ή 465 ή 466 ή 467 ή 468 ή 469 ή 470 ή 471 ή 472 ή 473 ή 474 ή 475 ή 476 ή 477 ή 478 ή 479 ή 480 ή 481 ή 482 ή 483 ή 484 ή 485 ή 486 ή 487 ή 488 ή 489 ή 490 ή 491 ή 492 ή 493 ή 494 ή 495 ή 496 ή 497 ή 498 ή 499 ή 500 ή 501 ή 502 ή 503 ή 504 ή 505 ή 506 ή 507 ή 508 ή 509 ή 510 ή 511 ή 512 ή 513 ή 514 ή 515 ή 516 ή 517 ή 518 ή 519 ή 520 ή 521 ή 522 ή 523 ή 524 ή 525 ή 526 ή 527 ή 528 ή 529 ή 530 ή 531 ή 532 ή 533 ή 534 ή 535 ή 536 ή 537 ή 538 ή 539 ή 540 ή 541 ή 542 ή 543 ή 544 ή 545 ή 546 ή 547 ή 548 ή 549 ή 550 ή 551 ή 552 ή 553 ή 554 ή 555 ή 556 ή 557 ή 558 ή 559 ή 560 ή 561 ή 562 ή 563 ή 564 ή 565 ή 566 ή 567 ή 568 ή 569 ή 570 ή 571 ή 572 ή 573 ή 574 ή 575 ή 576 ή 577 ή 578 ή 579 ή 580 ή 581 ή 582 ή 583 ή 584 ή 585 ή 586 ή 587 ή 588 ή 589 ή 590 ή 591 ή 592 ή 593 ή 594 ή 595 ή 596 ή 597 ή 598 ή 599 ή 600 ή 601 ή 602 ή 603 ή 604 ή 605 ή 606 ή 607 ή 608 ή 609 ή 610 ή 611 ή 612 ή 613 ή 614 ή 615 ή 616 ή 617 ή 618 ή 619 ή 620 ή 621 ή 622 ή 623 ή 624 ή 625 ή 626 ή 627 ή 628 ή 629 ή 630 ή 631 ή 632 ή 633 ή 634 ή 635 ή 636 ή 637 ή 638 ή 639 ή 640 ή 641 ή 642 ή 643 ή 644 ή 645 ή 646 ή 647 ή 648 ή 649 ή 650 ή 651 ή 652 ή 653 ή 654 ή 655 ή 656 ή 657 ή 658 ή 659 ή 660 ή 661 ή 662 ή 663 ή 664 ή 665 ή 666 ή 667 ή 668 ή 669 ή 670 ή 671 ή 672 ή 673 ή 674 ή 675 ή 676 ή 677 ή 678 ή 679 ή 680 ή 681 ή 682 ή 683 ή 684 ή 685 ή 686 ή 687 ή 688 ή 689 ή 690 ή 691 ή 692 ή 693 ή 694 ή 695 ή 696 ή 697 ή 698 ή 699 ή 700 ή 701 ή 702 ή 703 ή 704 ή 705 ή 706 ή 707 ή 708 ή 709 ή 710 ή 711 ή 712 ή 713 ή 714 ή 715 ή 716 ή 717 ή 718 ή 719 ή 720 ή 721 ή 722 ή 723 ή 724 ή 725 ή 726 ή 727 ή 728 ή 729 ή 730 ή 731 ή 732 ή 733 ή 734 ή 735 ή 736 ή 737 ή 738 ή 739 ή 740 ή 741 ή 742 ή 743 ή 744 ή 745 ή 746 ή 747 ή 748 ή 749 ή 750 ή 751 ή 752 ή 753 ή 754 ή 755 ή 756 ή 757 ή 758 ή 759 ή 760 ή 761 ή 762 ή 763 ή 764 ή 765 ή 766 ή 767 ή 768 ή 769 ή 770 ή 771 ή 772 ή 773 ή 774 ή 775 ή 776 ή 777 ή 778 ή 779 ή 780 ή 781 ή 782 ή 783 ή 784 ή 785 ή 786 ή 787 ή 788 ή 789 ή 790 ή 791 ή 792 ή 793 ή 794 ή 795 ή 796 ή 797 ή 798 ή 799 ή 800 ή 801 ή 802 ή 803 ή 804 ή 805 ή 806 ή 807 ή 808 ή 809 ή 810 ή 811 ή 812 ή 813 ή 814 ή 815 ή 816 ή 817 ή 818 ή 819 ή 820 ή 821 ή 822 ή 823 ή 824 ή 825 ή 826 ή 827 ή 828 ή 829 ή 830 ή 831 ή 832 ή 833 ή 834 ή 835 ή 836 ή 837 ή 838 ή 839 ή 840 ή 841 ή 842 ή 843 ή 844 ή 845 ή 846 ή 847 ή 848 ή 849 ή 850 ή 851 ή 852 ή 853 ή 854 ή 855 ή 856 ή 857 ή 858 ή 859 ή 860 ή 861 ή 862 ή 863 ή 864 ή 865 ή 866 ή 867 ή 868 ή 869 ή 870 ή 871 ή 872 ή 873 ή 874 ή 875 ή 876 ή 877 ή 878 ή 879 ή 880 ή 881 ή 882 ή 883 ή 884 ή 885 ή 886 ή 887 ή 888 ή 889 ή 890 ή 891 ή 892 ή 893 ή 894 ή 895 ή 896 ή 897 ή 898 ή 899 ή 900 ή 901 ή 902 ή 903 ή 904 ή 905 ή 906 ή 907 ή 908 ή 909 ή 910 ή 911 ή 912 ή 913 ή 914 ή 915 ή 916 ή 917 ή 918 ή 919 ή 920 ή 921 ή 922 ή 923 ή 924 ή 925 ή 926 ή 927 ή 928 ή 929 ή 930 ή 931 ή 932 ή 933 ή 934 ή 935 ή 936 ή 937 ή 938 ή 939 ή 940 ή 941 ή 942 ή 943 ή 944 ή 945 ή 946 ή 947 ή 948 ή 949 ή 950 ή 951 ή 952 ή 953 ή 954 ή 955 ή 956 ή 957 ή 958 ή 959 ή 960 ή 961 ή 962 ή 963 ή 964 ή 965 ή 966 ή 967 ή 968 ή 969 ή 970 ή 971 ή 972 ή 973 ή 974 ή 975 ή 976 ή 977 ή 978 ή 979 ή 980 ή 981 ή 982 ή 983 ή 984 ή 985 ή 986 ή 987 ή 988 ή 989 ή 990 ή 991 ή 992 ή 993 ή 994 ή 995 ή 996 ή 997 ή 998 ή 999 ή 1000 ή 1001 ή 1002 ή 1003 ή 1004 ή 1005 ή 1006 ή 1007 ή 1008 ή 1009 ή 1010 ή 1011 ή 1012 ή 1013 ή 1014 ή 1015 ή 1016 ή 1017 ή 1018 ή 1019 ή 1020 ή 1021 ή 1022 ή 1023 ή 1024 ή 1025 ή 1026 ή 1027 ή 1028 ή 1029 ή 1030 ή 1031 ή 1032 ή 1033 ή 1034 ή 1035 ή 1036 ή 1037 ή 1038 ή 1039 ή 1040 ή 1041 ή 1042 ή 1043 ή 1044 ή 1045 ή 1046 ή 1047 ή 104

Ο ΡΑΙΜΥ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 24)

δηγηθώ μία πολύ ενδιαφέρουσα εμφάνισή μου ως δραματικού ήθοποιου:

Μία μέρα ήρθαν και με θρήκην ένας συγγραφέας κι' ένας θεατρώνης και μου πρότειναν να παίξω σ' ένα δραματικό έργο. Σε μία σκηνή αυτού του έργου ο οικοδεσπότης ανακαλύπτει ύστερα από μία δραματική συνομιλία, ότι μεταξύ των καλεσμένων του που κάθονται γύρω στο τραπέζι, υπάρχει ένα πτώμα. Το πτώμα αυτό... ήμουν εγώ! Μά στην «πρεμιέρα» καθώς καθόμουν ακίνητος σαν νεκρός συγκινήθηκα τόσο πολύ που ξέχασα τον ρόλο μου. Έκανα μία κίνηση, ή καρέκλα μου γλύστρησε και βρέθηκα καταγής. Δίχως να ξέρω πειά τί να κάνω σήκωσα το κάθισμα, το έβαλα με σοβαρότητα στη θέση του και πήρα πάλι την ακίνηση ενός πτώματος!

Τό τί επηκολούθησε στην αϊθουσα είναι αδύνατο να το φαντασθήτε. Όλος ο κόσμος από τη γαλαρία ως την πλατεία ενώ μέχρι εκείνης της ώρας αγωνιούσε, τώρα κρατούσε την κοιλιά του από τὰ γέλια και με χειροκροτούσε μ' ένθουσιασμό.

Τό «ζωντανό πτώμα» όμως είχε καταστρέψει τὸ έργο και τὸν συγγραφέα του. Κι' αὐτός ὁ δυστυχισμένος τραβεί α-κόμα ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του τὰ μαλλιά του. Τί τὰ θέλε-τε ἐγὼ γεννήθηκα γιὰ νὰ διασκεδάζω τὸν κόσμο. Τόσο στὸν κινηματογράφο ὅσο και στὸ θέατρο θὰ ήθελα νὰ παίξω πάντα ρόλους εὐχάριστους καὶ κωμικούς. Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ μοναδική ἐπιθυμία τῆς ζωῆς μου.

Με κατηγορήσαν ὥστόσο ὅτι ἔχω πολὺ ἑλεεινὸ χαρακτή-ρα. «Ὅτι εἶμαι ἀκόμη φοβερός ψεύταρος καὶ τερατολόγος. Φτάσαν στὸ σημείον νὰ λένε ὅτι σκότωσα τὸν πατέρα μου, ὅτι ἔφαγα τὴν μητέρα μου κι' ὅτι πούλησα τὸν παππού μου σ' ἕναν ἔμπορο σκλάβων. Αὐτὰ ὅπως καταλαβαίνετε δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀλήθεια. Βέβαια, δὲν σὰς τὸ κρύβω, ὅτι εἶμαι λιγάκι ψεύτης. Μὰ αὐτὸ χρειάζεται τόσο πολὺ στὴ ζωῇ μας. Σκεφθῆτε ὅτι ὅλες ἡ εὐχαριστήσεις μας ἀποτελοῦνται ἀπὸ χαριτωμένα ψέματα. Τὰ πάντα εἶναι μπλό-φα στὴ ζωῇ, ἀκόμη κι' ὁ ἔρωτας.

Εἰγὼ ὥστόσο δὲν ἔχω κανένα λόγο νὰ εἶμαι δυσανεστή-μενος ἀπὸ τὴν ζωῇ. Ἐχω πιστοὺς καὶ ἀφωσιωμένους φίλους. Δὲν ἔχω ἐπίσης κάνει κακὸ σὲ κανέναν ἄνθρωπο καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ ζωῇ μου.

Ἡ γυναίκα μου καὶ ἡ κόρη μου εἶναι ἡ χαρὰ μου. Με λατρεύουν, ἀλλά κι' ἐγὼ τίς ἀγαπῶ. Μ' ἀρέσει ἀκόμη ἡ «μπουγιαμπέσσα», ἡ περίφημη ψαρόσουπα, κι' ἀκόμη τὰ τυ-χερά παιγνίδια καὶ τὰ ποῦρα. Τώρα ἀν αὐτὰ τὰ βρίσκεται ὅχι σωστὰ πράγματα, τότε πολὺ δίκαια με θεωροῦν ὡς ἕναν ἑλεεινὸ ἄνθρωπο! Μά, ἐδῶ πού τὰ λέμε, τί μπορεῖ νὰ περιμένει κανεὶς ἀπὸ ἕναν ἡθοποιὸ πού πρὶν γίνῃ καλ-λίτεχνος εἶχε κάνει τὸ μπακαλόγατο ;...

ΜΕ ΤΗ ΘΗΛΕΙΑ ΣΤΟΝ ΛΑΙΜΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 18)

ναγγεῖλω ὅτι...

Μά ὕστερα σήκωσε ξαφνικά τὸ κεφάλι, ἔσφιξε τὰ χεῖλη του καὶ εἶπε:

— Δὲν γνωρίζω τίποτε γι' αὐτὴ.

Τὴν ἐπομένη ἔφυγα καὶ συνέχισα τὴν περιοδεία μου. Στὴ Λίμα συνάντησα ἕνα γνωστὸ μου δημοσιογράφου. Ἦξερε κι' αὐτὸς τὴν ἱστορία καὶ μάλιστα με περισσότερες λεπτο-μέρειες.

Ὁ στρατηγὸς εἶχε καταστείλει ὀριστικά τὴν στάσι καὶ εἶχε τουφεκίσει τοὺς ἐπαναστάτας.

— Καὶ ἡ νέα ; ρώτησα.

— Ποιὰ, ἡ Ζουάννα ; Αὐτὴ, ἀμέσως μετὰ τὴν καταστολὴ τοῦ κινήματος τὴν ζήτησε ὁ στρατηγὸς σὲ γάμο.

— Ἀδύνατον.

— Καὶ ὅμως. Ἀλλά ἀκουσε, φίλε μου, καὶ τὸ τέλος: Ἡ Ζουάννα δὲν δέχτηκε τὴν πρότασι τοῦ στρατηγοῦ. Ἐφυγε καὶ πῆγε καὶ κλείστηκε σ' ἕνα μοναστήρι. Αὐτὸ δὲν τὸ πε-ρίμενες θέβαια !...

— Ὅχι, δὲν τὸ περίμενα. Μά ἡ ζωῇ εἶναι διαφορετικὴ ἀπ' ὅ,τι τὴν φανταζόμαστε, καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου μὴ- BERNOTF KRANTHOFF

«ΔΗΘΕΝ»

(Συνέχεια από τη σελίδα 11)

— Ἐγὼ τέτοιο πράγμα δὲν θάξω μὲ τὸ χέρι μου !
— Ἀφοῦ δὲν τὸ θάξεις στὸ κείμενο, θά' το τοῦλάχιστον στὸ περιθώριο, τοῦ εἶπε ὁ ταγματάρχης.

Ὁ λοχίας ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀρνῆται.

Τί νὰ κάνῃ κι' ὁ ταγματάρχης, ὑποχώρησε.

Ὅταν ὅμως γύρισε στὸ σπῆτι του, εἶπε με τὸ μυαλό του:

«Αφοῦ δὲν τὸ θάνει αὐτὸς τὸ «δηθεν», θὰ τὸ θάλω ἐγὼ !

Αλλά ἐπειδὴ δὲν ήξερε πὼς γράφεται καὶ γιὰ νὰ μὴ κάνει καὶ κανένα λάθος, πονηρὸς ὅπως ήτανε, κάλεσε τὴν ὀφ- νάντζα του.

— Ἐλα ἐδῶ ἐσύ, μωρὲ Σερσέμη.

— Διατάξετε, ταγματάρχα μου.

Κλαρίνο ὁ Σερσέμης.

— Σέρεις γράμματα, καμμιὰ σταλιά ;

— Πῆγα ὡς τὴν τρίτη τοῦ Γυμνασίου, ταγματάρχα μου.

— Πὼς γράφετε τὸ «δηθεν»... γαλλικά ;

— Ὁ στρατιώτης δὲν ήξερε.

— Μωρὲ, οὔτε ἕνα γαλλικὸ δὲν ξέρεις νὰ γράψῃς !

Τί γράμματα μάθαινες ; Γιὰ γράφω ἑλληνικά νὰ ἱδοῦμαι ἑλληνικά τὸ ξέρεις ;

— Ἑλληνικά τὸ ξέρω, ταγματάρχα μου !

Κι' ἔγραφε τὴ λέξι.

Ὁ ταγματάρχης με τὴν πονηρία του, πήρε τὴ λέξι ὀρθο- γραφημένη, χωρίς νὰ ἔκτεθῇ στὸν στρατιώτη.

Κάθῃσε στὸ τραπέζι του καὶ πήρε τὴν ἀνακοπή. Νὰ τὸ θάλλῃ, νὰ τὸ θάλλῃ κάπου, ἀλλά πού ;

Κύτταξε ἀπὸ δῶ, κύτταξε ἀπὸ κεῖ, ἀλλά φοβῶταν ! Εἶ- πε νὰ τὸ θάλλῃ στὸ κενὸν τῶν παραγράφων, ἀλλά καὶ πό- λιν δὲν τόλμησε.

— Ἀνάθεμά σε, θρὲ λουχία !

Σκέφθηκε, μελέτησε καὶ τέλος νόμισε πὼς τὸ ἔβριζε.

Απὸ κάτω ἦταν ἡ ὑπογραφή:

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Δ. ΠΑΤΟΥΛΙΑΣ

καὶ ἀπὸ κάτω:

Ταγματάρχης

Κάπου ἐκεῖ μέσα θὰ τὸ τρύπωνε, σ' ὄνομα κοντά. Καὶ νόμισε πὼς ἔβριζε καὶ τὴν θέσι. Καὶ τὸ ἔβαλε με μεγάλα γράμματα νὰ φαίνεται κάτω ἀπὸ τὴν ὑπογραφή κι' ἀπάνω ἀπὸ τὸν τίτλο:

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Δ. ΠΑΤΟΥΛΙΑΣ

ἔβριζε

Ταγματάρχης

Κι' ἔτσι ὑπερήφανος καὶ στρίθοντας τὸ μουστάκι του, πα- ρουσιάστηκε στὸν εισηγητὴ, θέβαιος γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ του !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΕΝΑΣ ΗΡΩΪΚΟΣ ΥΔΡΑΙΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 48)

πλοία τῶν ἐχθρῶν ἐστάθη μέγας, τουφεκισμοὺς ἀπέριους, ὥστε ἀμύχα- νος (ἡμιθανῆς) ἐπιάθη ἀπὸ τὰς θάρκας τοῦ ἀγγλικοῦ πλοίου καὶ κατὰ τοῦτο ἐχρησίμευσε μεγάλως εἰς τὴν ἀελαθὴ ἐκβολὴν ὧν ἡμῶν ἀπὸ τὸ Νεόκαστρον.

«Κατὰ χρέως μου λοιπὸν συσταίνω τὸν πατριωτικὸν χαρακτήρα τοῦτο τοῦ ἀποθανόντος ἀνδρός, καὶ τὸ ὅπουργεῖον τοῦτο ὅς μὴ παραδλεῖν τὴν ἀποδοικαίωσιν τῶν πραγμάτων εἰς ὅσα ὁ ἀδελφός του ἐξετάσας εὖρη εἰ- δυνατὸν νὰ τοῦ δοθῶσι ἀπὸ (τὸ) ταμεῖον καὶ διακόσια δώδεκα γρόσια, ὅπου ἔχει νὰ λαμβάνῃ ἀπὸ μισθοῦς, ὅπου ἐδούλευσε μετ' ἐμοῦ κατὰ τὴν βαδωνικῶτα τεσκερὲν μου, μὲν δὲ μετ' ὁ ἀνήκον Σέβας.

»Εν Ὑδρῇ τῇ 7 Ὀκτωβρίου 1825.

«Ὁ Πατριώτης

ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»

«Ἡρώες σὰν τὸν Μιχ. Κυπραῖο ὑπῆρξαν ἀπειροὶ τὸ 21. Ἡ- ρώες ἀφανεῖς, θυσιασθέντες ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἀξιοὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μας, ἀξιοὶ τοῦ πλέον λαμπροῦ μνημείου.

Χ. ΣΤΑΜ.

ΟΧΙ ΨΗΜΑΤΑ, ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΝΑ ΕΠΙΦΕΡΟΥΝ
ΑΛΛΟΙΩΣΙΝ ΚΑΙ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ
ΤΟ ΣΜΑΤΟ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ

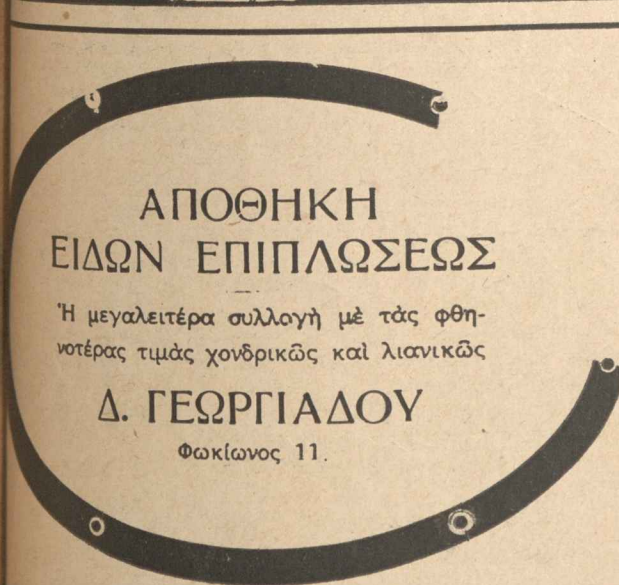
Οδοντοκρέμες, ἐμπειρεύουσα ψήγματα ἢ ἄλλα παρόμοια αλλοτὰ συστατικά εἶναι καταστρεπτικὰ γιὰ τὰ σμάλτα τῶν ὀδόντων. Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ δὲν περιέχει γρανίτην, εἶναι δὲ εὐχάρι- στη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ καθαρισμοῦ. Πιστοποιήσατε μόνοι σας τ' ἀνωτέρω. Ἐπιθέσατε μίαν μικρὰν ποσότητα ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ἐνὸς καθαροῦ ὀφάσματος καὶ γυαλίσατε ἕνα ὀξειδωμένον μέταλλον. Θὰ παρατηρήσετε ὅτι ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει καὶ πραγματικῶς τὴν ἐπιφάνειά του χωρὶς ν' ἀλλοιώνῃ, ἀκριβῶς ὅπως κα- θαρίζει καὶ γυαλίζει τοὺς ὀδόντας, χωρὶς νὰ προκαλῇ τὴν πα- ραισιώτερον καταστροφὴν εἰς τὸ σμάλτο τῶν.

ΚΑΜΠΡΥΝΑΤΟ ΤΟ ΚΑΜΟΤΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ «ΚΟΛΥΝΟΣ»

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ & Ε ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΟΘΗΚΗ
ΕΙΔΩΝ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ

Ἡ μεγαλειτέρα συλλογὴ με τὰς φθη- νότερας τιμὰς χονδρικῶς καὶ λιανικῶς

Δ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ
Φωκίωνος 11.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς
πρὸς εὐκολίαν τοῦ κοινού

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ἈΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165

ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86

ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωχάρους Θεσσαῶς ἀριθ. 110

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομυιᾶλης καὶ Καλλιδρε- μίου.

ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37

ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδὸς Συρράκου, πλησίον σταθμοῦ ΣΠΑΠ

— ΣΕΚ

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, ὁδὸς Πειραιῶς 79 πλησίον Λαχανα- γωρᾶς

ΒΑΘΗΣ, ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α

ΠΛ. ΗΡΩΩΝ, ὁδὸς Καραϊσκάκη 31

ΑΧΑΡΝΩΝ, ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114

ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, ὁδὸς Ἀχελώου καὶ Ἀλαττάων

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρᾶς Στοᾶς ἀριθ. 55

ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ Ψα- ρῶν

ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιεσχίας 2

ΑΠΑΣΑΙ ΔΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι μετὰ τὴν πλησιέστερον συνουσια- κὴν παράρτημά μας ἀποφεύγετε τὰ ἐξοδα καὶ τὴν ἀργεορίαν τῆς μεταβάσεως εἰς τὸ κέντρον.

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικοὺς, τε- λευταῖα μοντέλλα μετὰ τὰς κάτωθι τιμὰς

18	Καρτά.	τὸ ζευγὸς δρχ.	850
14	»	»	700
12	»	»	650
10	»	»	600
8	»	»	500
6	»	»	425

Ἀγοράζομεν διάφορα κοσμήματα Τελεῖα καὶ ἡγυμνήμενη ἐπισκευὴ ὥρο- λογίων διὰ 3 ἔτη. Ἐξαιρετικὴ εἰδικὴ τῆς διὰ ἐπισκευᾶς ὁρολογίων ἀμερι- κανικῶν Γόλθαμ, Ἑλτὴν, Ἑλλινός Ζενίθ, Ὁμέγα, Λονζίν. Ἐπίσης ἀφι- χθησάν τὰ τελευταῖα μοντέλλα δι' ἐν- δρικά δακτυλίδια Σμάλτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407 καὶ
Πανεπιστημίου 50 Τηλέφωνον 20-441
(παρὰ τὴν Ὁμόνοϊαν)

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ—ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 Τηλ. 80-786

ΕΤΟΙΜΑ
παιδιά-ταχυρό-φορέματα
Δεχομένη ὕμνησιν πρὸς ραπὶν
ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ
ἀγίου Πάριον 13
Τηλ. 25-173

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ - BYZANTINES ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ
ΣΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΩΛ ΕΤΟΙΜΑ ΤΑ ΙΔΙΟΚΟΝ ΜΑΤΙΑ ΑΠΟ 3 ΧΙΛ. ΚΑΙ ΑΝΩ
ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑΙ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΚΟΛΩΚΥΝΘΟΥΣ 2. Τηλ. 54.737
Σκυριανές δρχ. 7.500 καὶ 10.900
Βυζαντινὰ 16.400, Ἀγγλικά 23.000
ΚΑΙ 28.000 τὰ 10 κομμάτια.

